

Truyện ngắn Phan Hồn Nhiên

Vnthuquan.net, 2009.

Africa

1.

Ban mai xám xanh ngày thứ bảy. Một chiếc thang dây được thả xuống giữa bức tường tòa nhà lớn bên kia đại lộ.

Nhìn qua cửa sổ, Vinh đã không biết sự hiện diện của bức tường, từ khi anh chuyển đến sống nơi này. Vì nó có sẵn. Hoặc tại bức tường trắng, rộng và không phản chiếu. Cái thang giống như bộ xương sống màu nâu thẫm, đột ngột đẩy khoảng trống vô hình vào tầm quan sát của mắt.

Vinh rời giường, đứng im bên cửa sổ và hút thuốc. Làn không khí lạnh buốt tháng hai làm các hình thù co lại, hơi méo mó. Mọi thứ sạch sẽ, nhẵn nhụi. Những đường nét đô thị tẻ nhạt nhưng cũng thật tuyệt. Vinh búng mạnh đầu mẩu thuốc. Đốm sáng đỏ bay theo đường vòng cung, như một con đom đóm hoảng hốt, rồi tắt ngấm. Anh rút một cốc to từ máy pha cà phê, quay về ngồi ở mép giường.

Điện thoại màu trắng rung nhẹ dưới thảm. Mất một lúc, Vinh mới

nhận ra giọng An, trong suốt, không ngại ngùng. Cô xin lỗi đêm qua bỏ về không để lại tin nhắn. Em nghĩ không cần thiết đánh thức anh lúc hai giờ sáng. Dù sao anh cũng đã giao em chìa khóa nhà. Cười khế. Sau đó, cô hỏi kế hoạch cho những ngày nghỉ cuối tuần. Vinh im lặng. Anh không dự định gì cả. Đầu dây bên kia lặng đi, lụi xa. “Em sẽ qua anh bất cứ lúc nào, được không?”- Lời đề nghị thẳng thắn phảng phất sợ hãi.

“Ừ!” Vinh đáp. Anh ngoảnh nhìn phía trong giường.

Đêm qua, sau khi đi nghe hòa nhạc, họ cùng về nhà anh, uống đôi chút, lại nghe nhạc, rồi ngủ. Khoảng nệm An nằm còn mờ dấu. Thật lạ lùng, thế mà anh đã quên bẵng, tựa hồ buổi tối dịu dàng đêm qua chưa từng đến. Và ngay chính An, cũng chưa từng có mặt trong cuộc đời anh.

“Xảy ra chuyện gì ư? Anh làm sao ư?”- Giọng cô gái vang lên to hơn, như bị cào xước. “Không gì cả!”- Vinh uống cạn cốc cà phê, gác ống nghe. Cảm giác bút rút vô cớ vẫn đeo bám. Anh vào phòng tắm, mở nước, chăm chú quan sát gương mặt trống rỗng phản chiếu trong gương, đột ngột nhúng đầu vào bồn rửa đầy tràn.

Đồng hồ điểm tám giờ. Vinh tìm thấy cái mobile đêm qua đánh rơi sau bàn ngủ. Anh bật lại mobile. Cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa. Sống trong môi liên kết rộng khắp với thế giới bên ngoài đem lại niềm tin. Rót thêm một cốc cà phê nữa, Vinh ngồi vào PC. Lần lượt các hộp thư được mở lên. Ngoài đồng bulk vô số, không tin tức gì đáng kể. Ở hộp thư sau chót, hiếm khi anh kiểm tra vì địa chỉ rất cũ, thông báo có thư mới. Vinh mở hù họa. Một cái tên hiện ra. Mất lúc lâu, anh mới hiểu rõ tình thế của mình. Hoan cho biết cô ta về nước hơn một tháng, hiện ở cùng thành phố với anh. Thời điểm về nước, cô đã

nghĩ giữa hai người không có gì để trao đổi. Tuy nhiên giờ đây, khi các vấn đề của cô ta, và của anh, đều được sắp xếp vào những ô ngăn kéo ổn thỏa, thì một số nguy cơ tổn thương xưa cũ không còn quan trọng. Và việc gặp lại nhau, dưới lớp vỏ bọc mới, có thể xem như cảm giác khám phá dễ chịu, giữa những người quen biết cũ, sáng suốt và biết lắng nghe. Cuối e-mail, Hoan cho anh số mobile mới.

Vinh đọc lướt, bỏ qua ý định lưu giữ. Không nên lặp lại kinh nghiệm nguy hiểm.

Đóng nhanh các hộp thư điện tử, anh chuyển sang tìm kiếm tài liệu đối chiếu cho bản thiết kế mặt ngoài tháp thí nghiệm bằng kính và kim loại, do hãng dược phẩm Đức đặt hàng, một dự án theo phong cách biểu hiện, căng thẳng nhưng thật sự quyến rũ.

Hơn 10 giờ, Vinh nghỉ giải lao, nhấp nốt cốc cà phê nguội. Bất giác, dãy số mobile hiện trước mắt anh, rõ đến mức như được khắc vào võng mạc bằng mũi dao nhọn.

Vinh đứng trước cửa sổ, hút thuốc. Các làn khói trở lại bình thản.

Anh nhìn chăm chú bức tường ban sáng. Khoảng tường trắng lóa, phẳng mịn, không một vết nứt hay ổ nước mưa.

Thật lạ lùng, sự trống rỗng bắt đầu từ vẻ hoàn hảo. Anh đưa ra một vài phỏng đoán về sự xuất hiện của chiếc thang dây.

2.

Một tuần trôi qua trong yên tĩnh.

Đều đặn các chiều tối, từ văn phòng đại diện hãng dược phẩm, nơi An làm nhân viên dịch thuật, cô ghé qua nhà Vinh. Đúng sáu giờ, cô

có mặt, dọn dẹp nhà cửa, xếp vào tủ đá theo thứ tự chuẩn xác những gói thực phẩm đông lạnh bọc trong lớp nylon xanh nhạt, mua từ siêu thị, sau đó nấu vài món trong căn bếp rộng và đợi anh về. Thỉnh thoảng, bước qua dãy hành lang, anh bắt gặp An quay lưng, tựa trán vào ô kính gần bếp. Cánh tay cô vòng qua đầu, các ngón xòe rộng, gần giống một dáng vẽ kêu cứu câm lặng. Vinh luôn nhớ về cô trong tư thế chính xác ấy, chứ không phải gương mặt hay hơi thở run rẩy khi cô nép sát vào anh trong những đêm tháng hai giá lạnh.

Nghe tiếng chân Vinh, cô sẽ quay lại, cười. Nụ cười dịu dàng như một bông hoa xanh lơ trôi bồng bềnh trong những căn phòng.

Bữa cơm trôi qua trong im ắng. Tìm điều gì để nói thật khó khăn.

Ngoài ô kính, một chiếc phi cơ vừa bay qua, bỏ lại hai vệt khói mỏng xám trắng trôi song song, hình dáng chiếc thang dây giăng ngang khoảng trời màu thép.

Vinh lên tiếng :

- Em có muốn trèo thử chiếc thang kia không, nếu được?
 - Không.
 - Em sợ ư?
 - Nhiều thứ để sợ hơn. Nhưng bất ổn là cảm giác không dễ chịu, dù gần gũi.
 - Đúng rồi.
 - Tại sao chúng ta ưa thích đặt ra các câu hỏi nguy hiểm để rồi kinh hoàng?
 - Ít ra, nó khiến người ta nghĩ mình không hèn nhát. - Vinh hơi so vai. Tia mắt An ngò vức xuyên qua khoảng không trên đầu anh.
- Sau bữa tối, cô thu dọn chén bát, trả mọi thứ về trật tự sạch bong

quen thuộc. Vinh ngồi vào PC, tiếp tục tìm kiếm số liệu đối chiếu cho tòa tháp bằng thép và kính xanh. An quỳ bên mép giường, đặt vào máy album xưa cũ của Lewis Allen. Giai điệu bài Strange fruit trầmmurọt chơi trên double bass lặp đi lặp lại. Đó là bản nhạc họ từng nghe, tối đầu tiên bên nhau. Vinh hỏi: “Tối em có ở lại đây không?” An thì thầm: “Anh muốn được một mình?”. Anh gạt đầu và chăm chú làm việc. Không một tiếng động, An khép cửa, rồi cô biến mất vào khoảng tối.

Những biến động nhịp điệu uể oải, dài dặc đến phát điên của Lewis Allen rốt cuộc cũng chấm dứt. Rời mắt khỏi màn hình, Vinh bàng hoàng, lao đến cửa sổ, va mạnh vào khoảng kính đóng chặt. Mặt trời lúc mười một giờ khuya. Ánh nắng kỳ dị xâm chiếm toàn bộ khoảng không bên ngoài ô cửa. Hệt như vạn vật bị nhúng vào thứ nước quả dầm dậy men, vàng sóng sánh. Nhưng chỉ là ánh sáng nhân tạo đặc biệt của một ngọn đèn đường vừa lắp đặt.

Khoảng tường đối diện, dưới hiệu ứng nguồn sáng cao áp, hiện ra một châu Phi tỏa sáng, chói chang. Phải rất lâu, Vinh mới nguôi choáng váng vì hình ảnh tình cờ của khoảng sơn chưa hoàn tất trên tường. Châu Phi. Với vịnh Ghinê giạt mình lõm sâu. Đường thẳng muợn phiên dọc theo biển Đỏ. Và mũi Hảo Vọng cong nhẹ thờ ơ. Miền đất của những mơ mộng bí ẩn đang thờ phập phồng...

Vinh chùi hơi ẩm làm mờ kính. Vào một thời điểm nào đó trong đời, anh từng đọc hàng chồng sách, xem vô số tranh ảnh về châu Phi. Bao nhiêu người đã đi qua. Những tình cảm không trở lại. Bao nhiêu thời gian đã mất trong đời kể từ ngày ấy...

Một điều gì như cú đâm mạnh. Khi nhắc điện thoại và bấm số mobile của Hoan, Vinh vẫn không thể rời mắt khỏi khoảng tường có chiếc

thang dây. Một châu Phi tỏa sáng trong bóng đêm tháng hai lạnh giá phương Bắc.

3.

Giống như số ít người mà Vinh từng biết, đến một giai đoạn nào đó trong đời, mọi thứ ở Hoan hoàn toàn thay đổi, không báo trước, không giải thích. Cái buổi chiều cuối cùng bốn năm trước, không, có thể lâu hơn thế nữa, Hoan đột ngột hẹn gặp anh ở một quán cà phê nhỏ gần viện Nghiên cứu kiến trúc. Bức tường kính bọc quán vào bầu không khí im ắng, tựa bề cá hàn kín, bỡm căng nước.

Thoáng sót ruột, Vinh hỏi cô vì lẽ gì hẹn gặp bất thường. Hoan cười rạn rở: “Chúng ta chia tay, anh nhé. Đến lúc rồi”. Lặng đi hồi lâu, anh thốt lên khó nhọc: “Cũng được!”. “Gần đây, em tự hỏi mối quan hệ chúng ta rồi sẽ đến đâu. Nếu thấy bất ổn, thì nên dừng lại!” “Bất ổn nằm ở chỗ nào?” “Sau khi tốt nghiệp đại học, em có một chỗ làm tốt. Anh luôn bên em. Những thứ trước kia thêm muốn em cũng đã tìm được. Không có gì phải phàn nàn. Nhưng sau này, em lờ mờ cảm thấy em đang thiếu một thứ gì đó, rất quan trọng. Và em muốn biết điều ấy là gì. Tất nhiên là phải tìm kiếm...” Vinh hơi khó chịu: “Tình yêu có liên quan gì ở đây?” Duỗi thẳng cánh tay trên mặt bàn, Hoan đáp chậm rãi: “Tình yêu cũng là một thói quen”. Vinh im lặng, chấm dứt các câu hỏi nặng nề.

Hai tháng sau, Hoan quyết định nộp đơn cho một vị trí nhỏ tại văn phòng đại diện công ty đóng ở Nga. Đó là thời điểm thực sự khó khăn. Vinh sống trong cảm giác cô độc và bị lãng quên. Cái buổi chiều ngồi trong quán cà-phê mùa thu thường xuyên quay trở về,

nhói đau.

Anh tìm thấy gì ở Hoan? Chắc chắn, có nhiều phụ nữ đẹp hơn, thông minh và tỏa ra tình yêu sâu đậm hơn cô. Nhưng, phải chăng, tính lơ đãng, các câu nói bất thường hay cái thói làm hỗn loạn mọi thứ của cô ta cũng là một sức mạnh không cần cố gắng?

Suốt thời gian dài, một vài phụ nữ lần lượt đến với anh, sống thời gian ngắn rồi chia tay. Mọi thứ không bỏ lại tăm tích. Giữa năm ngoái, anh gặp An, trong hội thảo kiến trúc quốc tế. Hiền dịu, nhạy cảm, An mang lại cho anh hơi ấm an toàn.

Họ không đã động đến tình yêu hay sự chung sống dài lâu. Đôi lần, Vinh nghĩ anh thật sự cần An. Nhưng, một châu Phi đã hiện ra từ khoảng trắng vô hình. Và Hoan trở về. Cô ta muốn gặp anh. Luôn là như vậy, vào thời điểm không thể đoán trước, sẽ xảy ra chuyện gì đó, xô lệch các dự định tốt lành.

Quán cà phê cũ. Vinh đến sớm, đưa mắt nhìn quanh. Chẳng có gì làm bận tâm hay mệt mỏi nữa, anh tự nhủ. Tuy nhiên, khi vĩa hè hiện ra mái tóc ngắn rối tung lên dưới cơn gió tháng hai, khi cánh tay gầy rắn chắc và nóng ấm xuyên qua làn không khí giá buốt chạm vào tay anh, cảm giác choáng váng đột ngột xâm chiếm.

Đôi mắt to màu xám tro soi thẳng vào mắt Vinh: “Em nhớ anh khủng khiếp...” “Hoan, em đã về. Thật vậy!” - Vinh thì thầm. Họ ngồi bên nhau, tay nắm chặt tay. Như thời mới yêu, trong sáng, chân thành. Như chưa bao giờ xa cách, chưa buồn bã và chưa già đi.

Hoan lên tiếng phá vỡ im lặng: “Tháng sau em nhận công việc mới tại Nam Phi. Em gặp anh, vì em muốn anh đi cùng em. Suốt năm năm sống ở Nga, em luôn tự hỏi tại sao ngày ấy đã không can đảm đòi anh đi cùng...”. Người đàn ông trẻ lặng đi. “Anh có muốn đến nơi

ấy không?” - Bàn tay ấm áp tin cậy siết nhẹ lòng tay anh. “Có!” - Vinh đáp. Tình yêu. Cơ hội mong manh. Anh có nó. Đánh mất nó. Rồi buổi sáng bất thường, nó trở về.

Trong niềm xúc động sâu xa, Vinh nghĩ về sự trùng hợp lạ lùng. Anh sẽ đến châu Phi. Châu Phi hiện ra từ bức tường vô hình, tỏa sáng, như dấu hiệu tiên đoán thông minh và chất đầy sự sống vui.

4.

Trong các giấc mơ gần đây, Vinh thường bắt gặp một Nam Phi ngày càng rõ rệt hơn. Các địa danh xa xôi Pretoria, Cape Town hay Johannesburg dần dần trở nên gần gũi, tựa như âm vọng say mê từ những đoạn nhạc Kwela của người Afrikaans dội vào giấc ngủ khuya, lặp đi lặp lại không mệt mỏi.

Có đêm, Vinh nhìn thấy anh xuyên qua vùng duyên hải mênh mông trên chiếc xe cũ, dừng ở một cửa biển gần Cape Town và lặng ngắm mặt trời mọc lên từ Đại Tây Dương trong buổi ban mai ấm áp. Khi tỉnh dậy, dư vị mặn mặn của muối biển và âm vang của còi tàu băng ngang mũi Hảo Vọng như vẫn còn văng vát.

Đời sống bỗng trở nên điều gì thật đáng giá. Viễn cảnh chuyển dịch thoát ra khỏi nếp quen nhàm chán khiến mọi thứ biến hình từng ngày.

Xếp qua một bên các bản vẽ thiết kế ngôi tháp thí nghiệm bằng thép và kính, Vinh hồi hải lòng kiếm trên net một vài cơ hội việc làm của một công ty xây dựng nào đó ở Nam Phi. Ngay cả việc tìm kiếm ngõ như vô vọng này cũng ẩn giấu trong nó sức thách đố đầy quyến rũ. Tại phòng tư vấn Vinh làm việc, đồng nghiệp hỏi thẳng liệu anh có

say rượu hay điên rồ dùng ma túy loại nhẹ hay không. Vinh thần nhiên: “Không lâu nữa, tôi sẽ rời bỏ công việc nơi đây”. Đôi mắt lờ ra của người đối diện tô đậm trong anh cảm giác khoan khoái.

Một chiều giữa tuần, 6 giờ anh về nhà, An đã đến. Cô vẫn mua thực phẩm đông lạnh và xếp vào tủ đá. Lăn theo các bao nhựa căng phồng như những bông hoa xanh lơ bay rải rác trên sàn, Vinh vào bếp. Anh hoảng hốt kéo mạnh khỏi đầu An một cái bao lớn vốn dùng để đựng táo. “Anh đừng sợ. Em chỉ thử cảm giác ngọt ngạt trong giấy lát!” - An nói đều đều. “Hứa với anh là em sẽ không hành động điên rồ!” - Vinh thoáng run sợ. Cô gật đầu, sau đó ra về, đặt chìa khóa nhà anh trên mặt bàn. Đó là chi tiết duy nhất làm bức phác thảo rộng lớn mang tên châu Phi u ám thoáng qua.

Hoan đang tự học thêm tiếng Afrikaans. Họ thường hẹn nhau ở một quán cà phê bất kỳ. Cô đọc cho Vinh nghe từng mẫu câu ngắn, bật cười, lắng nghe ngân vang của những nguyên âm khoáy trá rung trên đầu lưỡi. Các tập sách tìm được từ thư viện ngày càng mang tới hình ảnh châu Phi sắc nét, rõ ràng hơn.

Một sự phấn khích kỳ dị cả hai cùng chia sẻ khi đắm mắt vào những bức vẽ khắc trên núi đá Drakensburg của thổ dân, nụ cười mơ hồ tỏa ra từ các cô gái da màu lai Trung Hoa, ánh nhìn lạnh cóng kim loại của các võ sĩ da đen trên hè phố...

“Em đã xem kỹ bản đồ Johannesburg. Nơi chúng ta ở nằm trong khu vực người Hoa. Đó là một cuộc sống hoàn toàn khác...” Hoan thường nhắc đi nhắc lại điều ấy.

Tuy nhiên, đôi khi Vinh bồn chồn. Cho tới lúc này, anh vẫn chưa tìm thấy công việc nào khả dĩ ở nơi sắp đến.

Một buổi chiều, khi Hoan bàn bạc đến hộ chiếu và vé máy bay, Vinh

nói với cô về nỗi âu lo. Cô nhìn sâu mắt anh: “Chúng ta cùng đến châu Phi. Anh dám phiêu lưu không?” “Có lẽ anh nên nghĩ kỹ hơn về điều này!” - Bỗng nhiên Vinh cảm thấy rất lạnh. Giọng Hoan tỉnh táo: “Những điều chưa biết phía trước, việc chia tay với ngôi nhà tiện nghi, công việc ổn định hiện thời làm anh sợ ư?” Vinh lặng thinh. Hoan quay về bài học tiếng Afrikaans, đọc khe khẽ. *Goeie dag... Goeie dag...* “Cụm từ ấy nghĩa là gì?” - Vinh đột ngột cắt ngang. Cô gái ngược nhìn lên, nhột nhạt: “Chúc một ngày tốt lành”.

5.

Cuối con dốc, các đỉnh cây cổ thụ đứng đưa chậm rãi. Xe bus dính đầy mưa và vẩy lá rụng, như con vật to lớn, chuyển động rụt rè trong cánh rừng của những tòa nhà màu vàng thuộc địa. Những con người hối hả, không một tiếng động, chạy xuyên qua vệt đường xanh vert. Vinh về nhà. Anh chờ đợi một tiếng động hay mùi vị nào đó tỏa ra từ bếp. Nhưng không gì cả. Máy pha cà phê rầm rì. Nhạc mobile rung lên khe khẽ. An gọi.

Vinh thở mạnh, mở máy :

- Em qua đây với anh, được không? - Em gọi để nói về việc chia tay.
- Anh không bay sang châu Phi nữa. Em không cần bỏ đi...
- Thật ư? - An thì thầm sau hồi lâu im lặng - Rất cực, chúng ta không can đảm.
- Ừ.
- Đôi khi em tự hỏi những kẻ như anh và em thật sự cần gì?
- Nghĩ nhiều về những điều đó chẳng đến đâu. Vì chúng ta không làm gì cả...

Vinh đi qua các phòng, mở đèn, chờ An quay trở lại. Sau đó, anh đứng bên cửa sổ nhìn qua khoảng tường. Sợi thang dây của người thợ sơn đã biến mất. Bức tường được phủ kín lớp sơn chống thấm. Màu xám ghi bình thản, như làn nước biển mùa đông dày đặc, nhấn chìm châu Phi vàng rực, chói chang.

Nhiều năm sau, đôi khi Vinh nhắm nghiền mắt. Cái tháng hai lạnh lẽo năm đó giống như một trận gió. Sự thật thì gió không mạnh, nhưng nó để lại các dấu vết sống động kỳ lạ. Trong khoảng lổm tối đen của ký ức, một châu Phi chậm rãi quay trở lại, tỏa sáng đắm say, khiến anh gần như kiệt sức. Xuyên qua làn ánh sáng đỏ thắm ấy, Hoan bước đến gần anh, đôi mắt to màu xám tro hơi buồn rầu, không ngừng tìm kiếm và chờ đợi.

Khi mở mắt ra, Vinh lơ mơ nhận ra Hoan đã lấy đi một điều gì đó, khiến anh vô cùng cô đơn. Thường khi ấy thì đêm đã rất khuya.

Phan Hồn Nhiên

Anh và em sinh đôi

Sinh đôi nhưng anh trai em gái. Anh hai tên Nhô, cao kều, cận thị, suốt ngày dí mũi vào màn hình vi tính hoặc một quyển sách dày cộp, tai đeo headphones nghe rock. Điểm duy nhất em gái giống anh là gầy kheo khur, còn lại khác biệt hoàn toàn. Đôi mắt Chi sẫm đen, tò

mò, không có gì thoát khỏi cái máy ghi hình to tướng ghê gớm ấy. Khuôn miệng nhỏ Chi hồi bé dễ thương, giống như trái sơ-ri thế nhưng giờ đây tất tột những gì được phát ra từ trái sơ -ri đó đều trở nên lạc sự thật và đầy nguy cơ khiến thằng Nhô ít nói bị trừng phạt – trừng phạt oan uổng. Từ lúc bé xiu xiu, anh em sinh đôi đánh nhau như cơm bữa. Các trận giao chiến kinh hoàng. Thường khi người lớn gỡ được cặp giò hoặc hàm răng của con em bách chiến bách thắng ra khỏi càn cở thằng anh nằm bẹp dí dưới đất, cả hai đứa đều không thể nhớ nổi điều gì khiến trận đấu nổ ra. Về sau, Nhô luyện được tính nhẫn nại. Cậu tự nhủ chỉ vài năm nữa, khi nhỏ em quái vật lớn lên, cậu sẽ xui người nhà gả quách nó cho thằng Cùn mập, con

bà bác sĩ gần nhà vẫn hay rói rít ngợi khen sự “toàn diện” hiếm có khó tìm của con Chi khiến mắt mẹ sáng ngời lên như bật đèn, thằng Cùn cười toe toét một cách ngốc nghếch còn mặt con Chi vênh váo như cán chổi. Thế nhưng ngày ấy chưa kịp tới mà mọi chuyện chuyển hướng “bi thảm” hơn, khi cả hai anh em vào học cấp ba... Anh Hai đổ vào trường chuyên khoa Tin. Nhỏ Chi lên hệ trung cấp piano, theo học văn hóa luôn trong nhạc viện. Tưởng thờ phào vì chỉ phải chịu đựng sự quấy nhiễu của nhỏ em buổi tối mà thôi, nhưng bất ngờ bà mẹ đã biến chiếc cúp 81 - Phần thưởng cho việc trúng tuyển vào trường chuyên thành một gánh nặng tai họa đặt lên vai ông anh số phận đen đui. Hàng ngày, thay vì thư thả tàn tàn lướt xe máy tới trường, Nhô phải dậy sớm, chở nhỏ em vào Nhạc viện và xế trưa, vừa tan học, cậu ta phải đến đúng boong giờ đón nó về. Thoạt đầu, thằng anh giãy nãy, bảo nhỏ Chi hãy tự đạp xe như xưa nay vẫn thế hoặc nếu không, nó nhường luôn cái 81 cho con em, phần

nó chạy cái địa hình cũng được. Vừa nghe thoáng qua đề xuất trên, bà mẹ hốt hoảng tưởng tượng ra hàng đồng tai nạn mà con bé em sẽ gặp phải giữa tình hình đường phố bát nháo hiện nay, mắt rơm rớm: “Con có tim không hả Nhô?”. Thằng anh nín thính thầm nghĩ giá mà trái tim làm bằng cao su chứ đừng yếu mềm kín đáo thế này, con em nghiệp chương sẽ chẳng có cơ làm đời nó te tua thêm lần nào nữa. Tay nhỏ Chi gõ đàn ùng oàng như sa mưa giông, nhưng một cách lén lút, cặp mắt bụi của nó le lé ngó trộm ông anh đang tiu nghỉu như mèo cắt tai, trông gian ơ là gian. Kể từ đó, các buổi trưa nóng nực rồi cả các chiều mưa tầm tã, Nhô đứng chốc ngóc trước cổng Nhạc viện chờ tha nhỏ em về. Ngồi tò ho yên sau, con em nhìn ngang nhìn dọc, bình luận linh tinh hết thấy những gì lọt vào” máy quay”. Thằng anh ậm ừ cho qua chuyện. Khi bắt đầu hiểu biết về việc vận hành một cái xe có gắn động cơ, bỗng dưng nhỏ Chi “mọc” ra nổi ham thích điều khiển thằng anh cách luồn lách và chạy nhanh trên đường. Nó túm chặt lưng áo anh, ra hàng đồng mệnh lệnh: “Chạy vượt cái phích đồ mau lên!” Hoặc: “Đừng hèn nhát chạy sát lề như thế, hãy làm cho hai thằng đầu dê kia bị chóng mặt đi!”... Mới đầu Nhô nhẫn nại làm theo, tuy nhiên sau một phen cả hai đo đường vì bị cái xích lô húc phải thì nó bỏ ngoài tai những gì con em hò la, vặc lại: “Mày ngon thì tự lái đi, đừng lái tao nữa!”. Con nhỏ ngồi sau nín re, tới khi xe ngừng trước cổng thì thằng anh mới phát hiện ra nước mắt nước mũi nó chảy ròng ròng. Bà mẹ thẳng thốt nhảy bổ ra, xót xa:

- Ai làm gì con thế?

- Anh Hai chạy ẩu ngoài đường. Con sợ quá nhấc chừng, ảnh còn quay lại néo con nữa đó mẹ... - Chi nức nở vu vạ, chìa cho mẹ con vết đỏ bầm trên chiếc tay.

Khi Nhô còn đang trố mắt sửng sờ thì một gọng kìm đã kẹp chặt tai cậu, xoắn mạnh đến nỗi mắt cậu đỏ sao. Tới lúc hiểu ra con em đã tự "hành xác" để giá họa cho kẻ khác thì Nhô không kịp thanh minh nữa. Mẹ đã dẫn Chi vào nhà, chùi mặt cho nó và hứa không bắt nó tập đàn buổi tối. Nhô thở dài. Điều đó đồng nghĩa với việc tối nay quái vật sẽ dành máy vi tính để chơi game. Cậu lầm bầm: "Đồ khờ cá sặc đáng ghét!". Bà mẹ bất giác nghe được câu nói lên, không nổi giận bênh vực, chỉ nhìn Nhô bằng cặp mắt buồn lạ lùng: "Con thương em hơn nữa, được không?". Thương hơn nữa ư? Thật khủng khiếp! Thà bảo cậu nuốt chửng một con cóc xem chừng còn dễ thi hành.

Một điều lạ lùng, lạ lùng đến mức một thằng con trai thờ ơ như Nhô cũng ngờ ngợ nhận ra là con Chi quá gầy gò. Khi mà tụi con gái cùng tuổi anh em nó đều lớn phổng lên, trông lạ hẵn đi thì đứa em gái của Nhô vẫn chẳng khác gì nhiều năm trước, chỉ có điều nó dài thượt ra và những bộ áo quần nó mặc - dù mẹ rất chăm chút chọn kiểu - luôn khiến người ta để tâm hơn sự còm nhom đặc biệt của đứa con gái 16 tuổi. Hôm chương trình nhạc thánh phòng phát trên truyền hình có nhỏ Chi biểu diễn, nhà náo loạn. Mẹ gọi điện thoại qua nhà bác sĩ mẹ thằng Cùn mập, đầy tự hào thông báo giờ phát sóng và nhắc đi nhắc lại tên bản nhạc ê-tuýt, ê-toát gì đó mà con nhỏ sẽ chơi. Khi nhỏ Chi vừa hiện lên màn hình, bà mẹ bật cửa phòng Nhô, lôi xềnh xệch cậu con tới trước màn hình TV, giật khỏi tay nó cái headphones, hoan hỉ: "Ra xem em diễn, nhanh đi con!". Nhô hét toáng lên nó phải giải cho xong bài tập nhưng chừng như mẹ chẳng hiểu gì cả, cứ nắm chặt tay Nhô, bàn tay nóng hổi run nhè nhẹ. Anh Hai nhìn lơ láo lên màn hình, nghe bản nhạc rồi rắm không lời, chẳng hiểu gì ráo, chỉ thấy con em

quen thuộc hàng ngày tối nay lên "tàng hình" trông càng... xấu tệ. Ai đòi gì mà cặp mắt to tướng của nó chẳng thèm nhìn vào quyển sách nhạc mở trước mặt, lại ra vẻ xa xăm mơ màng cứ như một con cá vàng vừa được ăn no. Tay nó lướt trên phím đàn mới gớm chứ, luyện bài quá chừng điếc tai ông anh mà... hàng đồng ý nghĩ chệch bai cứ ngo nguậy trong đầu Nhô nhưng vì có mẹ và trái sơ-ri chua ngòi gần nên thằng anh im tịt. Tuy nhiên, khi bản nhạc dài ngoằng chấm dứt và người nhà vỗ tay òa lên, không nhịn nổi nữa, thằng anh buông thõng một câu:

- O', sao con Chi nhà mình mặc lộn áo dài của bà nội thế kia? Cả nhà giật bắn người:

- Đâu nào? Cái thằng Nhô chỉ nói tầm bậy. Em nó xinh thế kia mà...

- Chắc vậy - Nhô tỉnh rụi - Có lẽ vì con chưa từng thấy đứa con gái nào mặc áo giống... Bao Công như thế bao giờ, thiếu mỗi cái niềng xe đạp làm đại thôi.

Con em nhìn sang mẹ, mắt lại ướt nhoèn, sứt sứt. Thế nhưng chưa gào văng lên cầu cứu như thường khi thì thật đột ngột, nó ngã quay ra đất, toàn thân trắng bệch, như thể tất cả máu trong người nó cạn kiệt, thành linh. Mẹ, thật kỳ lạ, không hoảng loạn lên như lẽ ra, chỉ nhìn qua Nhô, ra lệnh bằng giọng nói buốt lạnh:

- Con điện thoại sang nhà mẹ thằng Cũn, nhanh lên!

Nhô run rẩy bấm số, nghe thằng Cũn vô duyên tẻ cười hi hi trong máy: - Chi hả? Chi đàn hay mê ly luôn đó nghe.

- Không phải Chi, cho gặp bác sĩ đi!

- Á! - thằng Cũn hét lên, tức thời giọng nói trầm đục của bà bác sĩ thay chỗ: - Đặt con bé vào chỗ thoáng! Tôi qua ngay...

Bác sĩ sang, cùng người lớn ở trong phòng con Chi lâu. Một lúc sau

khi mọi việc vẻ như tạm ổn, nhỏ em lò dò chui ra. Thằng anh liếc sượt qua, nhăn mũi:

- Sao vậy?

Nhỏ em lè dài lưỡi, không thềm trả lời. "Hừ! Chỉ có tài giả bộ làm mọi người hết hồn là chẳng ai bằng!". Hôm sau chủ nhật, con em được mẹ dẫn đi chợ, bí bí mật mật tha về một gói kín bưng, nho nhỏ. Tuần sau, Nhô vẫn chở nhỏ Chi đi học trên Nhạc viện ngày hai buổi như lệ thường. Nó cảm thấy con em bỗng dưng có gì đó vênh váo không chịu được. Con nhỏ ngồi thẳng đặng yên sau, thôi đưa ra các mệnh lệnh ngu ngốc. Mấy thằng con trai đi cùng chiều hay đưa mắt nhìn hai anh em, cười một cách ngớ ngẩn rồi rồ ga chạy mất tăm. Thằng anh càu nhàu: "Mày làm trò gì mà tụi kia cười chọc quê vậy?". "Ai mà biết! Chắc tụi nó thấy em dễ thương đó thôi" - Giọng con em chua loét. Ít lâu sau, một hôm thằng anh tranh thủ bỏ mấy cái áo trắng vô máy giặt chung với đồ nhà. Cái máy đang ngon trớn chạy êm bỗng dưng lọc xọc, gõ cồng cộc rồi dừng phắt lại. Nhô dỡ hết áo quần đầy xà - bông ra chậu, xả nước, tìm cách sửa máy một mình. Lúc nó sắp sửa tháo tung hộp máy thì phát hiện trong thùng giặt có một số khung sắt hình bán nguyệt. Mồ hôi ướt đầm trán Nhô. Cái chi tiết máy ở đâu long ra nó chưa từng thấy? Sau hồi lâu đánh vật với chiếc máy giặt gần như tháo tung, Nhô thò đầu vào phòng khách, nơi nhỏ Chi đang trở tài đánh piano trước khách quý là bà bác sĩ và thằng Cùn mập, chìa ra mấy cái vòng sắt mảnh khảnh bí mật, hỏi tuyệt vọng:

- Mẹ ơi, mấy chi tiết máy này gắn vào đâu mẹ biết không?

Trong khi hai bà mẹ cùng đỏ bừng mặt một cách kỳ lạ thì nhỏ Chi tuột khỏi ghế, úp mặt trong lòng tay rồi chạy vụt ra khỏi phòng. Chỉ có

thằng Cũn mập ngoác mồm ra cười như một cánh rừng đầy khí: "He he, có thể mà cũng không biết. Đó là gong sắt trong mấy cái áo đồ gian đồ giả của tụi con gái đó. Tui giặt đồ cho má lượm được mấy thứ này hoài chứ gì...". Ở phòng kế bên, tiếng con Chi khóc văng lên, tức giận và xấu hổ. Nhô tên tò chuồn ra sau bếp. Hồi lâu suy nghĩ, nó cảm thấy thật khoái trá. Lần đầu tiên đã làm cho con em quái quỷ "co vôi", cái điều mà bao nhiêu nỗ lực xưa nay nó không thể thực hiện được. Hừ, bày đặt học đòi làm người lớn...

Khi sắp học xong lớp 10 thì con Chi phải nhập viện. Mẹ bảo nó bị bệnh máu trắng. Con em bắt đầu gầy đi, tất cả mồm xương dường như muốn đâm xuyên qua lớp da mỏng mảnh trắng xanh. Nó nằm im trên giường bệnh, đột nhiên như một người khác hẳn, im lặng, nghe lơ mơ mấy bản nhạc cổ điển từ cái headphones mà ông anh Hai cho mượn. Thằng Cũn hay ghé thăm, dẫn Chi đi tha thẩn trong vườn. Nhô nhìn quang cảnh tĩnh lặng và xa vời đó, tự nhủ mình có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn dịp đối xử tốt hơn với con em sinh đôi, cái đứa mười mấy năm nay vẫn là nguồn gốc bao nỗi khốn khổ của nó... Mẹ ngồi trong góc phòng, bất động. Bà biết hết, từ lâu, nhưng bà giữ bí mật, để bọn trẻ con được lớn lên, được sống tự nhiên như những đứa trẻ khác... Nhô đi học, đi chơi một mình, nhưng sự tự do không dễ chịu như nó vẫn ao ước.

Bà bác sĩ mang vào một túi hồ sơ. Mẹ và bác sĩ ngồi xem tài liệu, trao đổi thăm thì, thi thoảng nhìn nhanh về phía Nhô. Tối hôm ấy, khi cậu ngồi trước máy tính, nghe đi nghe lại Don t cry của Guns N Roses, mẹ khẽ gọi cậu ra ngoài. "Có một hy vọng cuối cùng để cứu em. Tất cả chỉ còn dựa vào con...". Nhô thở nhè nhẹ: "Mẹ nói đi!". "Nếu con cho em tửu sống, có thể thay đổi tình hình - Mẹ trở nên

trong suốt - Nhưng làm điều đó rất đau, rất đau Nhô ạ...". Nhô lặng đi. "Khi nào thì con có thể vào bệnh viện làm xét nghiệm hả mẹ?" - Giọng Nhô bỗng thật trầm. Mẹ thì thầm: "Ngày mai...". Những giọt nước chảy dài từ đuôi mắt Nhô, nó không bao giờ khóc cả. Thế mà những viên nước mắt ngoài mong muốn cứ lăn đi, ấm nóng, dịu dàng, hy vọng

Phan Hồn Nhiên

Áo bông chân đỏ

Gã tóc nâu đứng chéch ngưỡng cửa, đầu thuốc lá lóe sáng khi gã rút từ dưới áo ngắn khẩu súng lục, điềm tĩnh nheo mắt ngắm bắn hai phát. Người trúng đạn vẫn ngồi trên yên cho tới khi con ngựa rống lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra đất hát theo người kỵ mã xấu số. Anh ta nằm ngựa, cặp mắt mở hé phản chiếu ánh mặt trời. Một nhánh hoa dại đu đưa trước gương mặt dần dần bình thản. Người kỵ mã gượng hé mắt lần nữa, cười nuối tiếc, thì thào: "Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá!" Các vệt mây trắng và dòng chữ cuối phim chạy dọc màn ảnh. Những người trong phòng chiếu lục tục đứng dậy, tiến về ô cửa sáng.

Cô gái đi cùng khoác nhẹ tay Vinh. Dư vị u hoài từ bộ phim vương vất trong anh: đồng cỏ hoang, ngựa, các cuộc sống lang bạt ngắn

ngủ. Ra khỏi rạp, Vinh mới tìm thấy một câu khả dĩ: “Em thích bộ phim chứ?” An mỉm cười, giọng hơi khàn của người nhiễm lạnh: “Em sẽ không quên buổi chiếu này...” Rất nhiều lúc trong cuộc sống, đoạn cuối bộ phim cao bồi hiện ra trước mắt Vinh, và âm vọng tiếng An lặp lại câu thoại kỳ lạ: “Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá...”

* * * * *

Ở bất cứ đâu, những phòng chờ sân bay càng về khuya càng trở nên trống rỗng. Tiếng ầm ì ngoài đường băng khiến các khối không khí giao động mạnh, như thể cả thế giới chao đảo bay trong khoảng không ướt át thốc đầy gió. Giọng nói trên loa vang lên đột ngột cho biết máybay vừa tiếp đất an toàn. Cho tới khi hành khách mệt mỏi cuối cùng ra khỏi trạm kiểm soát, vẫn chưa thấy người cộng sự xuất hiện. Vinh lo lắng vòng qua mấy cây cột. Anh đón một cộng sự chưa biết mặt bay ra từ phương Nam. Cô gái mảnh khảnh ngồi trên cái vali xanh da trời, mớ tóc thẳng vén qua tai. Vẻ như cô ta không còn trông đợi gì cả. Vinh tới gần, hỏi: “Chuyến vừa rồi có ai bỏ bay, tên An, cô biết không?” Cô gái lắc đầu: “Không rõ. Nhưng tôi cũng tên An...” Cảm giác ngạc nhiên vì nhầm lẫn tai hại. Tuy nhiên Vinh chỉ nói đơn giản: “Xin lỗi. Thật khó nhận ra cô là người cần đón”. “Có hề gì. Nhiều người nghĩ tên tôi như đàn ông”. - An đáp.

Taxi chở họ vào thành phố. Cô gái lăm bắm trong bóng tối: “Ban này tôi cứ nghĩ máy bay đi lạc...” Anh đưa cô ta mảnh khăn chùi mắt. Các mẩu thông tin rời rạc giữa họ xóa mờ cảm giác xa lạ. An vừa ra trường nhưng làm thiết kế đã ba năm. Chưa bao giờ cô đi xa. Vinh là trưởng phòng, phụ trách thiết kế đồ họa. Anh sẽ liên hệ mật thiết với người cộng sự này, theo yêu cầu công việc. “Hãng đang phát triển.

Việc chúng ta sẽ nhiều và nặng - Anh nói bình thản - Cô kham nổi chứ?” Ánh tự hào lan trên mặt An: “Tôi 23 tuổi rồi!” “Bằng vợ sắp cưới của tôi. - Vinh nhận xét - Nhưng cô ấy can đảm hơn cô nhiều...” Cô gái cười. Nụ cười trong trẻo giữa bóng tối mùa thu khiến Vinh bàng hoàng. Xe vào nội ô. Những mái ngói trấu nâu. Loáng thoáng cây như người xanh tái mắt ngủ. Tất cả bao phủ bởi vô số làn gió dính nước. Khi taxi đỗ trước khách sạn, cô thẳng thốt: “Mùi gì thế?” Vinh hiểu ra: “Hoa sữa. Cô sao vậy?” An cho biết hơi khó thở rồi đẩy va-li vào thang máy cổ, cảm ơn Vinh đã tới đón và đóng chốt, chậm rãi bốc lên cao sau dãy chân song cũ xưa.

Hai tuần tiếp sau Vinh không nói chuyện riêng với An. Cô ngồi giữa các nhân viên đồ họa, làm quen một số yêu cầu thiết kế chuyên biệt, viết chương trình làm việc phối hợp cho văn phòng đại diện ở phương Nam. Một cách kín đáo, người chung quanh cười giọng nói du dương cùng cử chỉ hơi khác thường nơi An. Sáng An tới hăng sớm, áo khoác cũ, tha cái túi lớn đựng bản vẽ. Hết giờ, cô chạy đón xe bus về khách sạn tồi tàn.

Một buổi chiều rời văn phòng muộn, Vinh phóng sượt qua cô gái xanh cồng vì gió. Anh dừng lại, gọi: “Đi uống chút gì chứ?” Cô giữ khoảng cách lặng re sau anh. Cơn mưa ngắt quãng từ sáng đến giờ tạnh hẳn. Những vệt mây ướt sũng tan ra thành làn hơi xám xám. Đám lá khô như tờ báo cũ vụn vỡ cuốn tung theo gió... Mùa đông lờ mờ phía chân trời. “Bây giờ cô thích nghe gì?” - Vinh chợt hỏi. “Rock - An thở dài - Mấy tuần tôi chưa nghe nó”. Họ vào phố trung tâm, lên gác một ngôi nhà cổ, luồn vào căn phòng đầy người. Còn hai ghế ở

ban-công nhìn xuống mặt hồ lặng im xanh. Các bản ballad giống dòng nước màu hổ phách xuyên qua các câu chuyện. An uống cốc cà phê to, bối rối trả lời vài câu hỏi từ Vinh. Cô không tự tin. Cô có vài bạn thân. Ở trong kia cô sống một mình...

- Anh gần kết hôn ư? - An hỏi khẽ.

- Hai tháng nữa - Vinh bật cười - Vợ của tôi rất đẹp, giỏi nữa. Cô thấy lạ ư?

Cô gái lắc đầu :

- Sống với một người, điều ấy thật đáng kể.

Vinh cười to hơn. An co lại, gương mặt ửng đỏ.

- Cô yêu ai bao giờ chưa? - Vinh tò mò.

Không có trả lời. Bản ballad dâng cao trong quán tối. Lúc xuống cầu thang, điều gì xui khiến anh cầm cánh tay An buông lơi?

Họ đi bộ chậm rãi đường quanh hồ. Gió mỏng. Một cơn mưa không nhìn thấy, chỉ ướt. "Mùa lạnh thích quá!" - Cô gái thì thảo, rồi run run nắm chặt bàn tay anh. Hơi thở nhẹ. Nụ cười yên tĩnh tinh khiết.

Trạng thái tự do. Tuổi trẻ. Kinh nghiệm non nớt... Nhưng cùng chuỗi xúc cảm tha thiết ấy, sự trống trải mọc lên trong Vinh. Anh biết đừng làm sai lạc thứ tự đã xếp đặt trong cuộc sống. Gắn bó với một người là trò chơi nguy hiểm... Hồ như đọc được dòng suy nghĩ im lặng, An rùng mình, khẽ khàng: "Tuần sau tôi bay về thì hơn. Công việc tạm ổn rồi". Họ lên xe. Chẳng có vấn đề gì được đặt ra. Nhưng tất cả bắt đầu thay đổi...

Những ngày mùa đông, trời xám xanh như bọc thép. Các trận gió tràn về làm huyền não mọi đỉnh cây cả đêm và ngày. Không khí lạnh buốt đầy hơi ẩm. Vinh đưa người cộng sự tới trạm xe hàng không, từ đấy cô sẽ ra sân bay một mình. Trạm chờ vắng hoe. Ông tài xế ngồi

quán chè chén ven đường rít thuốc Lào, bảo nửa giờ nữa xe mới chạy. Vinh điện thoại hoãn giờ họp chiều, ở lại với An những phút cuối cùng. An ngồi im dưới tấm bạt, nhìn mưa lưa thưa trên các chùm dâu gia xoan chảy xuống ngói cũ. Nhận ra cô gái run rẩy dưới áo khoác mỏng, Vinh phóng vội về nhà, tìm thấy một áo bông chần nằm cũ đáy rương. Áo bông chần quả trám đỏ, gấu cũng cạp điều. Anh mua cho An thanh kẹo lạc và nhắc cách thức phối hợp công việc. An gạt đầu, đôi mắt xám tro tựa hai mặt hồ thẳng thốt. Họ bòn chòn, cùng dự đoán sự lãng quên nay mai. Người ra trạm xe đông dần. Cô gái trùm tấm áo cổ xưa kỳ dị, lên xe, vẫy Vinh. Tài xế nhăn hời còi buồn rầu, cho xe lăn bánh.

Cuối năm ấy, Vinh làm đám cưới với người vợ anh đính hôn, theo đúng trình tự được nhìn thấy trước.

* * * * *

Trong suốt 12 tháng họ hầu như không gặp nhau. Thi thoảng qua điện thoại, An trao đổi công việc bằng giọng nói lơ đãng, như quãng thời gian bất ổn kia chưa từng tồn tại giữa hai người. Mọi thứ trôi đi bình thường, Vinh đổi lên ngôi nhà lớn khu trung tâm. Vợ anh trầm tĩnh, chu toàn mọi việc và vừa sinh một con gái. Lâu lâu anh bay ra nước ngoài, thực hiện chương trình quảng cáo đặt hàng. Cuộc sống không có gì phàn nàn. Tuy nhiên một buổi sáng, băng ngang gác quán năm trước từng ngồi với An, đoạn ballad quen thuộc tình cờ vương vào tâm trí Vinh. Các hình ảnh An dội vào ký ức Vinh như sóng biển. Từ cô, anh thấm đầy tình yêu cuộc sống lạ lùng, nỗi khao khát làm việc, lòng tự trọng đến e ngại làm tổn thương người khác. Tuy nhiên các ý thức ấy không bền trước thói quen thỏa hiệp của cuộc sống. Rốt cuộc, anh phó mặc thời gian của mình cho đủ thứ

ngẫu nhiên... Bản nhạc vẫn tỏa ra từ căn gác. Nỗi nhớ An lớn dậy bất thần, cồn cào. Anh rút điện thoại bấm số văn phòng trong Nam. An ở đầu dây. Sự im lặng thông hiểu kinh ngạc. Vinh cho biết tối mai anh bay vào. Cô không nói gì...

“Anh cần em biết bao!” Vinh thốt lên khi nhánh dâu da xoan mảnh dẻ mặc áo bông chần đỏ ủa tới, nhớ nhung, ầm áp nép vào anh ở ga đến sân bay.

... Không ai biết mối quan hệ bí ẩn giữa họ. Từ phương Bắc thi thoảng Vinh điện thoại vào cho An, cô trả lời máy, không lúc nào không xúc động. Cô không than phiền về nỗi cô đơn, không đặt ra những câu hỏi khiến anh cảm thấy phiền toái. Một cách tinh tế, cô chưa bao giờ đã động tới vợ hay con gái anh, như thể họ thuộc về một thế giới hoàn toàn khác và anh thường xuyên sống nơi ấy là điều thật bình thường. Với cả sự xa cách và gần gũi, giữa hai người chầm chậm đan nên mối cảm thông, sự tận tường tâm hồn và cả nỗi xót thương nhau đến thất đau. Những sáng hiếm hoi cùng ngồi trên vỉa hè thành phố uống cà phê, An nói với anh về công việc, các sự cố vụn vặt mà cô vượt qua ổn thỏa, rồi nhẹ nhàng: “Chẳng nên buộc mình vào mối phụ thuộc làm gì, phải không?” Vinh nhìn mắt cô, thử mỉm cười: “Có ai đẩy ngổ lời với em ư?” An lắc đầu. Những lúc như thế anh thương cô xiết bao. Cô không bao giờ gọi điện cho anh, để tránh mọi nghi ngờ. Các vấn đề cuộc sống cô tự giải quyết. Có lần Vinh liên lạc văn phòng trong Nam hỏi một bản mẫu trễ hạn, người ta cho biết cô ốm đã ba ngày. Gọi về nhà, cô chỉ nói: “Em sốt, thường thôi...” “An này - Anh nói khó nhọc - Giá như anh ở cạnh em bây giờ!” “Không cần phải như vậy đâu” - Cô thăm thì, cười, rồi lặng lẽ khóc. Cuộc sống họ hồ như thắm màu. An còn trẻ, đã là nữ thiết kế hàng

đầu trong hăng, thời gian phía trước còn nhiều hy vọng, thế mà vì mối liên hệ bất an, cô bỏ qua bao nhiêu cơ hội hạnh phúc. An hỏi: “Ngoài ấy ra sao?” Vinh kể cho cô nghe làn không khí tươi tắn có thể uống đầy phổi, dưới những tán cây vẫn mát lạnh khi ngoài phố nắng hoe, màu lá óng xanh lần cuối trước khi ngả vàng... “Anh đừng kể nữa - Cô run lên bên đầu dây - Em bỗng chẳng biết làm gì.” Họ cùng im lặng. Hoàn cảnh buồn rầu khiến cả hai trở nên lặng lẽ. Họ cảm thông với những bất thường chung quanh, ít than phiền. Vinh thực hiện các dự án, đi từ thành công này sang thành công khác. An thường vẽ những phác thảo bám đầy ý tưởng kỳ lạ. “Ở lẽ nào đây em biết ơn cuộc sống - Một lần cô nói với Vinh - Nhiều khi em hạnh phúc.” Câu nói giản dị khiến Vinh xúc động sâu xa, tới mức anh chẳng thể nghĩ rằng sự thể cần thay đổi.

Những đợt công tác được thăm lặng trông chờ. Tuy nhiên mỗi lần bay vào, anh nhận ra gương mặt An đang trở nên giống đầu tượng nữ được đeo gọt tinh tế, định hình. Đó là sự thanh mảnh kín đáo, như thể An thận trọng tự cắt mình vào khoảng không hẹp bằng vẻ gầy gò lạ lùng. Chỉ có đôi mắt vẫn vậy, trong sáng, chân thành. Một lần cùng dự họp ở phương Nam, Vinh nhận ra nhiều người lưu tâm cô. Lúc về anh bảo An điều trên, cô dịu dàng: “Anh biết không, các nhận xét như vậy khiến em thấy mình khốn khổ. Em tự do, vậy là ổn. Anh đừng nhắc những chữ thiệt thòi hay vô vọng. Chúng làm cho quan hệ của anh và em đặt dưới ánh sáng tồi tệ...” Anh giữ cô trong tay. Tỉnh mơ thức giấc đột ngột, anh cảm thấy An ngồi bên cửa sổ tối om, mảnh thắm của áo bông khoác hờ trên đôi vai trần ánh đỏ cô độc. Còn lâu mới có tiếng đường phố. Sự yên tĩnh thấm vào khoảng không giữa họ. “Em nghĩ gì vậy?” - Vinh gọi. “Không gì cả - An bắt

động - Anh ngủ thêm đi. Chiều ra sân bay...” Thời gian còn lại trong buổi sáng An đề nghị đi xem phim cao bồi. Trong rạp chiếu, cô chăm chú nhìn màn ảnh, căng thẳng, có lúc cười to. Vinh linh cảm điều bất ổn. Sau khi chia tay, anh về khách sạn sửa soạn hành lý bay. Mỗi quan hệ của họ bình lặng nhưng bắt đầu nhuốm âu lo, hồ như vì một bộ phim.

* * * * *

Rất nhiều lúc trong cuộc sống Vinh, âm vọng tiếng An lặp lại câu thoại bí ẩn: “Số phận an bài. Nhưng đời đẹp quá...” Giải pháp giản dị nhất thường là giải pháp hiếm khi nghĩ tới. Hình ảnh gã tóc nâu và người trúng đạn ngã ngựa trong bộ phim thường xuyên trở về trong tâm trí Vinh, như một dấu hiệu đầy ám chỉ. Anh là ai, do đâu anh luôn nhận từ cuộc sống bao nhiêu ân huệ. Còn vì anh và sự gấn bó vô vọng với anh, tuổi trẻ của An đang nhạt phai? Anh quan tâm tới cô nhiều hơn, dự định cuối năm thu xếp chuyển du lịch. Khi nghe anh bàn, An thờ ơ: “Tại sao phải như vậy?” Câu hỏi tựa mũi dao am tường. Thi thoảng họ thử nói về một cuộc chia tay giả định. Câu chuyện bỏ lửng lưng chừng...

Những người thiết kế bỗng xôn xao về một đồng nghiệp ở văn phòng đại diện sáng nay đã nghỉ việc. Là An. Các nỗ lực liên lạc riêng của Vinh đều thất bại. Vinh giữ vẻ bình thản bề mặt, giải quyết các vấn đề công việc êm xuôi. Chỉ đến tối, khi ngồi ở quán gác quen, anh sắp xếp lại các dữ kiện. Nghĩ tận cùng, phải chăng anh vẫn thầm mong một ngày trở về cuộc sống an toàn, cắt lìa các bận tâm buồn bã?

Còn An lại đọc được suy nghĩ chìm sâu... Vinh cảm thấy ngọt ngào, dù bên hồ gió thổi mạnh. Điện thoại. Giọng nói An vang lên đột nhiên

:

- Em vẫn bình thường. Chẳng có gì phải lo âu cả...

- Tại sao lại thế? - Gần như Vinh hét lên.

- Em không biết - Giọng nói bắt đầu lùi xa, mờ hồ - Phần quan trọng nhất chúng ta thuộc về nhau, nhưng tất cả còn lại thì không.

Vinh rời quán. Gió vẫn không ngưng thổi rỗng các vòm cây mùa đông. Cuộc sống ngày mai phẳng lặng. Và An, với những ô quả trám trống không, cô cũng khởi sự cuộc sắp đặt khác. Mọi việc lại vào trình tự mong muốn. Thế nhưng từ sâu thẳm, Vinh biết một mảnh cuộc sống anh - cái phần chân thành, đẹp đẽ và bị cấm đoán - đã không còn nữa.

Nhánh hoa dại bình thản đu đưa. Nó có nhìn thấy mảnh trời xanh lơ trong mắt người cao bồi mặc áo bông chần đỏ trúng đạn không?

Phan Hồn Nhiên

Bay về phương Bắc

Ký ức vẫn lưu giữ trong Vĩnh dư vị êm đẹp khoảng thời gian hai năm trước, ngày họ mới quen. Các buổi trò chuyện gấp gáp đầy ắp chi tiết hài hước. Hoặc đôi khi, một cuộc hẹn hò đột xuất gây cảm động.

Vĩnh 32 tuổi, chuyên viên thiết kế bộ nhớ flash MCU cho hệ thống

điện tử dùng trong xe hơi.

Việc cung cấp những hệ thống giải pháp kỹ thuật đòi hỏi đầu óc sáng suốt, và khả năng lãng quên mau chóng những gì thuộc về ngày hôm qua. Di chuyển và sống qua nhiều nơi chốn, anh học được khả năng phòng vệ, tự ngăn cách trước những kẻ xa lạ làm phiền nhiễu, dễ dàng thích ứng nhiều loại hoàn cảnh. Càng về sau, anh càng vững tin vào một thế giới có thể kiểm soát. Ở một lẽ nào đó, Vĩnh biết anh an toàn. Hầu hết các điểm mấu chốt trong cuộc sống đời anh dường như đã lập trình sẵn, một cách hoàn hảo.

Anh gặp San trong bữa tiệc buffet xã giao. Ngồi khuất trong góc phòng, gần các nhạc công, cô gái trẻ giữ ly cocktail xanh lơ bằng những ngón tay mảnh khảnh hiếm thấy. Cô ta ăn liên tục ba con tôm tẩm bột và những bánh ngọt bé bằng đồng xu. Khi San ngược nhìn, đôi mắt to màu xám tro đang chuyển sang màu sắc kỳ dị của thứ rượu pha. Bằng trực cảm sáng rõ, Vĩnh biết đây chính là người anh cần. Anh bắt chuyện với cô ta. San miễn cưỡng trả lời, tung ra một nắm thông tin mù mờ.

Về sau, có thể do tác động từ cốc rượu ngọt, San dễ chịu hơn. Cô nói đều đều như máy về một phần mềm đồ họa nào đó. Vĩnh ngờ vực San thuộc về những kẻ phi thực tế vẫn còn rơi rớt trong vại góc ngách của thế giới này. Designer cao cấp thiết kế nhân vật cho phim hoạt hình, cô gắn bó với thế giới ảo nhiều hơn mức cần thiết của lòng mê say nghề nghiệp. Vĩnh tức khắc hút vào câu chuyện. Mọi thứ, dù tầm thường nhất, khi lọc qua mắt San đều bị khúc xạ, nở phồng lên và biến hình: Bầu trời vô tận, nhiều lớp trong suốt tạo nên bởi vô vàn những hạt li ti tinh khiết xanh lơ. Cô ta nói về mấy đóa cúc dại vớ vẩn nào đó hết như bông hoa kỳ bí, có mùi hương ngọt thờ

tìm thấy trong rừng mưa Amazon. Ảo giác điên rồ có thể chấp nhận được của mẫu người cô độc, bị chấn thương vì khối lượng công việc khổng lồ, Vĩnh tự nhủ.

Sau buổi tiệc xã giao nhằm chán, anh đưa cô đi xem phim. Bên trong rạp tối om, mặt sàn dâng lên hơi ẩm thấp mù mịt. Một bộ phim 3D dài lê thê, đầy rẫy tình tiết phi lý nhưng khiến San hưng phấn. Mắt dán lên màn hình, cô để mặc anh cầm những ngón tay xanh biếc đưa lên môi hôn nhẹ. Cô ngoảnh sang Vĩnh, đột ngột cười: “Anh muốn hôn lên trán em, đúng không?”. Vĩnh bàng hoàng. Anh hôn cô, hay đúng hơn, chậm rãi làm theo chỉ dẫn của cô. Anh nhận xét: “Chúng ta chờ nhau đã rất lâu!”. “Hẳn là vậy!” - cô gái gật đầu, đồng ý dễ dàng. Sau đó họ im lặng xem phim, không nói gì thêm.

Theo thời gian, vết sáng mê hoặc bao phủ tình yêu giữa họ nhạt mờ. Có thể bắt đầu vào thời điểm San chuyển đến ở cùng anh. Những chi tiết khôi hài cảm động xếp vào nhịp sống quen thuộc trở nên bình thường như mọi điều bình thường. Họ chia sẻ với nhau bản tin thời tiết, cách bài trí nội thất kiểu mới, những bộ phim đang công chiếu, các đĩa nhạc đang được ưa chuộng... Từng chút một, hàng ngàn chi tiết vụn vặt tích tụ, khiến họ giống như hai vũng nước sau mưa, yên tĩnh và thẳng bằng, nhưng không còn nghe thấy âm thanh của nhau. Đôi khi, Vĩnh tự hỏi anh còn muốn gì hơn nữa. Chẳng phải trạng thái yên bình và một cuộc sống không biến động là điều anh cố gắng xếp đặt đấy ư. Thẳng hoặc, anh gợi ý về một đám cưới cần thiết, việc sống chung lâu dài, và có thể sinh con. Con người xám tro mắt cô lấp lánh đầy lân tinh. Một lúc như thế, Vĩnh không khỏi cảm thấy nặng nề :

- Em vừa lòng với tình trạng bấp bênh? Sao em không đặt ra điều

kiện nào. Em im lặng suốt, đến nỗi anh cảm thấy em cũng không muốn anh nữa...

- Chúng ta sẽ thay đổi khi cần thay đổi. Sống được với nhau gần hai năm qua là vì mình không có ràng buộc nào cả. Chẳng phải anh luôn biết rõ điều ấy hơn em?

- Sắp tới chúng ta nên đi đâu đó - Vĩnh thừa nhận - Sau đó sẽ tính tiếp.

- Vậy cũng được.

Cửa sổ kính phòng làm việc họ mở hé, đôi lúc đập nhẹ vòa khung gỗ. Vệt sáng phản chiếu mặt trời hoàng hôn quệt mạnh trên tường rồi biến mất, như một con cá chép đỏ thắm bay vọt lên, bắn vào không gian những hạt nước lạnh toát trước khi lặn xuống mặt hồ rộng sâu thẳm.

Sân bay về đêm biến thành một khối vuông căng phòng, như sắp vỡ tung bởi thứ ánh sáng trắng dồn nén bên trong. Giọng đọc thông báo âm oang trên những cái loa vô hình tô đậm cảm giác lạnh và căng thẳng. Trên các băng ghế, nhiều gương mặt ngái ngủ thờ ơ. Tại quầy check in, Vĩnh đã gửi đi chiếc vali lớn, bên trong lèn đầy quần áo ấm của hai người. Sau đó anh mua gói thuốc lá, tìm hai chỗ ngồi bên khu vực hút thuốc, đốt một điếu, hoàn toàn bình thản. San ngồi bên anh, nhìn mặt đồng hồ điện tử treo trên lối ra máy bay, chăm chú đếm thời gian trôi qua. “Sao chúng ta không gửi nốt món này?” - Vĩnh đưa mắt nhìn cái vali vuông màu đen San để dưới chân. Cô hơi bối rối: “Máy ảnh, laptop và vài quyển sách. Em sợ lạc những thứ ấy!”. Vĩnh nhú mày, chiếc khóa số trên vali lóe lên tia sáng lạnh.

Vĩnh đốt điếu thuốc khác, đọc lướt guide book về các tỉnh phía bắc đảo Nhật Bản. Những chuyến bay vô số theo yêu cầu công việc từ

lâu khiến Vĩnh vô cảm. Lần này thì khác. Ngoài cuộc họp thường niên tại trụ sở công ty ở Nhật, anh tranh thủ đưa San đi theo du lịch. San chưa từng ngồi máy bay, cũng chưa bao giờ ra nước ngoài nên chưa có passport. Thật kỳ quặc là San nói tiếng Anh gần như hoàn hảo, biết rõ các vùng đất trên thế giới, với đủ chi tiết vật vãn. Hình như cô thu nhật chúng thông qua việc ngấu nghiến sách vở đủ loại và xem game show truyền hình.

Vài khám phá nho nhỏ trên làm Vĩnh thoáng buồn. Họ sống cùng nhau, nhưng biết về nhau quá ít. Viễn cảnh bay đến Nhật mùa đông khiến San phấn khích. Dò xem cận kề bản đồ vùng Sapporo, cô nói rành rọt về món mì miso, cá nướng với đậu và các loại tương hạt cải của xứ tuyết. Thế nhưng, mấy thủ tục đơn giản để có thể xuất cảnh thì San không hề biết mảy may. Vĩnh vội vã lo hộ chiếu và xin visa cho San. Các tối sau này, anh trở về nhà sớm hơn thường lệ. San ngồi trên giường, ngập trong đồng quần áo xới tung, gương mặt đỏ ửng lấm tấm mồ hôi, nụ cười hào hứng như đứa bé con khiến Vĩnh xúc động. Giá như biết một chuyến du lịch làm cô hạnh phúc thế, anh đã thu xếp đưa cô đi từ lâu.

Mưa lớn. Trong làn nước dày đặc bên ngoài bức tường kính, những vệt đen vàng sậm nhấp nháy, chao đảo dữ dội. Các đợt gió liên tục đổi chiều xóa nhòa hình khối các cụm nhà và những chiếc máy bay rải rác ngoài đường băng. San ngoảnh sang Vĩnh. Anh khoác nhẹ lên vai cô, trấn an: “Mười phút nữa sau khi cất cánh, máy bay sẽ ra khỏi vùng mưa bão”. Tiếng loa yêu cầu hành khách đáp chuyến bay đi Nhật ra cổng, lên đường dẫn vào máy bay. Vĩnh thoáng khó thở. San kéo chiếc vali nhỏ, rảo bước trước một quãng. Bất chợt cô dừng giữa lối đi, chờ đợi, mặt không gợn chút mệt mỏi. Anh bước kịp San,

nhấc lên chiếc vali và cùng cô rảo bước.

Máy bay cất cánh. Trong khoang, hơi lạnh máy bay là giữa giữa các lối đi. Vĩnh mở màn hình trước mặt, bấm nút chọn hù họa một phim. Bộ phim 3D với các tình tiết phi lý anh và San từng xem vào ngày họ quen nhau. Sự trùng hợp lạ lùng. Áp mặt vào ô kính, xuyên qua làn mưa ảm đạm, San nhìn ra ngoài trời tối đen. Tĩnh mịch. Thi thoảng mới vẳng đến tiếng động cơ rít lên khe khẽ. Hành khách vận nhỏ đèn, đắp chăn, chìm vào giấc ngủ. Sự yên ắng bao trùm. Có một lúc, Vĩnh đọc được cảm giác sợ hãi trong San, nỗi kinh hoàng khi ở bên trong một vật thể đơn độc, lao giữa bóng đêm vô tận. Anh cầm bàn tay cô, siết nhẹ, thì thầm:

- Ngủ một chút đi, thương yêu!

- Có gì đó bất ổn ngoài kia. - Đôi mắt xám tro căng thẳng.

- Không có gì hết.

Vĩnh đổi chỗ cho cô. Cài lại khóa an toàn. Anh đóng sập cánh cửa, che ô kính. Mọi phiền toái đã được cắt đứt. Anh đọc tài liệu thêm một chút nữa rồi nhắm mắt. Hơi thở San nhẹ nhẹ, nhưng rõ ràng cô không ngủ. Khoảng nửa đêm, đèn bỗng sáng bất thường. Máy bay đột ngột chao nghiêng. Các tiếp viên túa ra, bước nhanh trên lối đi. Hành khách tỉnh giấc: “Chuyện gì vậy?” - Vĩnh hỏi. Nữ tiếp viên mỉm cười căng thẳng: “Xin ngồi yên và thắt dây an toàn. Chỉ là máy bay rơi vào một vùng xoáy bất ổn, thưa ông”. Khi phát âm từ “vùng xoáy”, cô ta thoáng ghen lời. Đột nhiên, nữ tiếp viên ngã sấp về phía trước. Máy bay rung lắc dữ dội. Cảm giác điên cuồng lao xuống vực thẳm. Vài tiếng thét ghen ngào từ phía dưới đuôi máy bay dội lên. San ngồi im, mắt mở to, nhưng không nhìn gì cả.

- Đừng sợ! - Vĩnh nói khẽ.

- Em không sợ đâu! - cô ngoảnh sang anh thì thầm.
- Sẽ sớm qua thôi!
- Vâng, chắc là vậy. Nhưng, dù chuyện gì xảy ra, cũng không có gì đáng tiếc.

Cũng như anh, San hiểu chẳng có gì nghiêm trọng, nên cũng chẳng có gì quá tha thiết trong cuộc đời này. Máy bay lại lao lên, dốc ngược. Áp suất gần như biến mất. Không khí dồn nén trong các lá phổi, khiến anh như sắp vỡ tung. Mặt nạ dưỡng khí bung xuống, lơ lửng trước mặt. Bỗng, trạng thái cân bằng trở lại, cũng đột ngột như khi nó biến mất. Có một tiếng lắc rắc nhẹ. Khoang hành lý ngay phía trên chỗ ngồi San bật nắp. Chốt khóa gãy, Vĩnh chỉ kịp nhìn ổ khóa lóe lên tia sáng lạnh, khi chiếc vali đen cỡ nhỏ của họ rơi thẳng lên đầu San, khiến cô ngất đi.

Máy bay transit ở Hong Kong. Vĩnh và một nhân viên hàng không đưa San thẳng đến bệnh viện cấp cứu. Tình hình không có gì rõ ràng. San tỉnh lại sau 6 tiếng. Cô không rên la, không phàn vì chuyến bay bỏ dở giữa chừng. Cô chỉ yêu cầu được tháo dải băng đen khỏi mắt. Vấn đề là chẳng có dải băng nào cả.

Về sau này, Vĩnh thường tự hỏi, thời điểm khó khăn đó, anh hay San kinh hoàng hơn? San tức khắc hiểu ngay tai họa cô đang mắc kẹt. Im lặng, thậm chí cô còn mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt dừng đọng, treo lơ lửng theo suốt chuyến bay về nhà. Bác sĩ cho biết một khối tụ máu nhỏ đè lên thần kinh thị giác. Bất kể lúc nào, cô cũng có thể chấm dứt tình trạng này. Nhưng nó cũng có thể kéo dài không hạn định. Mất khoảng một tuần, để San quen với tình thế mới. Cô đi men theo các đồ đạc trong căn nhà rộng. Cô bắt đầu thành thạo việc tiếp xúc của ngón tay và lòng bàn tay, tập lắng nghe, khám phá bí ẩn của

thuật định hướng bằng mùi hương.

Vĩnh biết, mọi thứ trở nên hết sức khó khăn với một người vốn dĩ làm việc và xây dựng thế giới chung quanh bằng các hình ảnh thị giác. Có lần, về nhà sớm, anh nhận ra cô đi lang thang trong vườn, đặt chân lên chính xác trên từng phiến đá viền theo hồ cá. Giống như một đứa trẻ vô tư lự, hơi lơ đãng, đốm tóc hung màu sẫm của San khuất sau tán lá, lúc ẩn lúc hiện, di chuyển từ điểm này sang điểm khác, từ vệt nắng này sang vệt nắng khác...Vĩnh bỗng quên mất cô mù lòa. Khi anh cất tiếng gọi, cô giật mình, trượt chân, ngã thẳng xuống hồ. Máu dưới da Vĩnh đông cứng lại. Chưa bao giờ anh khiếp đảm như thế.

Mọi việc được sắp xếp lại, bắt đầu từ đi vào nếp quen. Việc San mù lòa được giữ kín ở mức có thể. Công ty chế tác phim hoạt hình cho cô nghỉ không lương nửa năm. Vĩnh duy trì mọi thứ như cũ, giảm thiểu mọi dấu hiệu khiến San nặng nề. San chỉ yêu cầu một việc duy nhất. Cô vẫn muốn cảm giác rành rẽ về mọi thứ hiện diện, cả gần và xa, bằng đôi mắt anh. Dần dần, Vĩnh nhận ra anh đang nhìn mọi thứ chung quanh một cách khác hẳn: Chúng được quan sát chính xác đến từng chi tiết, nổi rõ như chạm lên vồng mạc bằng mũi dao nhọn. Hệt như anh không còn là anh nữa. Mà San đang sử dụng đôi mắt của anh, theo ý muốn của cô ta. Họ nói chuyện với nhau nhiều hơn. San chăm chú lắng nghe, đôi mắt hướng về anh, thu hút ánh sáng bên ngoài mà không thể hắt ra chút từ bên trong. Một con mắt không có cái nhìn. Vĩnh thoáng rùng mình. San đưa tay chạm nhẹ gương mặt anh :

- Anh sợ em, đúng không?

- Ừ. Một chút thôi.

San lặng lẽ khóc. Vĩnh cảm thấy nặng nề khủng khiếp. Anh ra khỏi nhà, đi ngược lên phố. Anh ghé vào một tiệm đĩa nhạc, uống cà phê, rồi lại đi mãi đến chiều tối. Trận mưa ập đến, dữ dội như hôm anh và San chuẩn bị lên máy bay. Anh vội vã xuyên qua mưa, rảo bước về nhà. Những người đi ngược chiều đột nhiên giống những bóng đen cao vút, lướt ngang qua anh như các thân cây biến đi. Vĩnh chạy. San vẫn đứng bên kia cửa sổ, kiên nhẫn. “Anh về rồi đây!” - Vĩnh nói to.

Cô nắm tay anh, thở nhẹ nhẹ. Họ ăn vội bữa tối, bỏ qua các chương trình thời sự trên TV, vào giường sớm. Bỗng dưng, vẻ lơ đãng nơi San tan biến. Cô sống động khác thường. Làn da trắng mờ trong bóng tối. Ánh trăng phản chiếu vào mắt, lấp lánh như đom đóm mùa thu. Những ngón tay bấu chặt vào anh, tột cùng kinh hãi, tột cùng cô độc. Tất cả thắm đẫm sinh khí khác lạ. Đêm không lạnh, nhưng San nép sát anh mãi, kiếm tìm một thứ gì đó. Giữ cô trong tay, anh áp môi lên vàng trán phẳng. Chuyển động chậm rãi, yên ả. Hệt như anh đang đi xuyên qua một đường hầm xanh dịu, bất tận. San thở nhẹ, nghiêng đầu gối lên cánh tay anh.

Ngoài cửa sổ, vài vệt mây như đan lên nền trời tím thẫm. Họ thoáng nghe âm thanh rì rào vắng đến của những chiếc xe tải. Rồi đột nhiên, nổi lên tiếng kêu của một con nhạn biển lạc qua thành phố. Tất cả những thứ ấy vừa có thật, vừa đáng nghi hoặc, khiến thế giới xung quanh họ chậm rãi biến hình thành một bức tranh trên tấm vải vẽ khổng lồ.

Cuối tháng mười hai, một bác sĩ nhãn khoa khám và đồng ý thực hiện phẫu thuật. Cô có thể tìm lại ánh sáng. Nhưng cũng có thể mù vĩnh viễn. Chẳng có gì chắc chắn cả. San lảng tránh nói về cuộc

phẫu thuật. Nhưng các đòi hỏi của cô với Vĩnh gắt gao hơn. Nghe mô tả hình khối, đường nét về người hay vật nào đó, cô thường hét lên, yêu cầu anh dừng lại. Cô muốn hình dung nó thật chi tiết, thật rõ nét. Bàn tay cô run bắn lên như phát sốt. Cách duy nhất chống cự với nỗi tuyệt vọng của cô là những câu chuyện bịa đặt.

Mọi thứ quanh Vĩnh chao đảo. Anh chẳng có gì để bám vào, giúp anh có một chỗ tựa và định hướng. Sự mù lòa của San buộc anh phải nhìn theo cách khác. Anh nhận ra mọi thứ bấy lâu nay không đúng như anh tưởng. Chẳng có gì rõ ràng. Tất cả đều chập chờn. Một thế giới không thể kiểm soát. Các lập trình đầy biến cố không ngờ. Và vì thế, anh không hề an toàn. Khám phá này thoát tiên làm anh tức giận ngạt thở. Sau đó, cảm giác buồn bã xâm chiếm. Nhưng anh thấy dễ chịu hơn.

Có một lần, San đột ngột nhắc đến chuyến du lịch. Theo quy ước mơ hồ, sau tai nạn của San, họ lãng tránh hết thảy những gì gợi nhớ chuyến đi dang dở. Nhưng giờ đây, họ nói về nó dễ dàng. Cô mỉm cười :

- Em đã rất tiếc. Nhưng sau này, em hiểu, mù lòa cũng là cách của Chúa muốn em thay đổi, phải nhìn lại cuộc sống bằng cách khác.
- Bằng chính anh?
- Em không rõ. Nhưng em biết anh thương yêu em.
- Ừ.
- Anh sẽ đưa em đến bệnh viện, ngồi chờ khi em làm phẫu thuật chứ?
- Được rồi. Sau đó, ta sẽ mau vé máy bay, du lịch. Không nên ở một chỗ lâu quá.

- Sẽ bay về phương Bắc. Khi lên máy bay, em sẽ nắm tay anh.
- Ừ.

Phan Hồn Nhiên

Bưu thiếp từ Stuttgart

1. Tháng chín. Thời tiết chuyển sang khó chịu. Những vệt gió từ thung lũng trườn lên dải đường hẹp, đem theo các hạt nước nhỏ li ti bám vào từng phân tử không khí. Trong đêm, mưa rào rất lớn. Âm vang của mưa dội vào cả giấc ngủ sâu. Sự ẩm ướt tràn đến khiến mọi dự định trước chuyến đi đột ngột mất kiểm soát.

Buổi sáng, nắng mặt trời khó nhọc xuyên qua các vệt mây mỏng dán khắp nền trời màu xám sắt. Bảy giờ rồi mà vẫn như tỉnh mơ. Vĩnh rời khỏi chăn, nhìn ra khung kính mờ hơi nước. Gió đã lặng. Anh với tay cầm gói thuốc. Cái bật lửa vỏ chạm nổi không thấy đâu. Mất một lúc, anh mới sực nhớ đêm qua cúp điện, Hoan đã chạy xuống tìm chủ nhà trọ xin nến. Có lẽ châm nến xong, cô vứt bỏ cái bật lửa của anh, thói khinh suất chỉ riêng thấy ở Hoan. Vĩnh mở ngăn kéo, tìm được hộp diêm duy nhất. Những đầu diêm ẩm ướt bỏ vụn. Mãi mới có một cây diêm lóe sáng. Mùi lưu huỳnh nổi rõ trong căn phòng. Cánh cửa ra ngoài hành lang khép hờ, không khóa. Chẳng rõ Hoan đi đâu. Thường cô thức dậy rất muộn, khi anh đã ngồi vào bàn, mở laptop

làm việc được vài tiếng. Dự định ghé thị trấn nhỏ hai ngày, nhưng rồi anh đã ở đây gần một tuần lễ. Thoạt tiên, Hoan căm ghét cái thị trấn trên núi. Sự yên tĩnh của nó làm cô cáu kỉnh bồn chồn đến phát điên. Cô vật nài anh mau chóng bay đến thành phố biển, như anh đã hứa với cô trước chuyến đi. Tuy nhiên, sang ngày thứ ba thì cô lại tỏ ra hài lòng khi được ở lại đây. Dù biết Hoan gần nửa năm, Vĩnh không sao nắm bắt các ý nghĩ bất thường trong đầu cô gái nhỏ. Hệt như một hạt mầm lạ tình cờ ném xuống, niềm say mê hướng về Hoan lớn lên trong anh, như một cái cây kỳ quái, ngày càng vươn dài các cành nhánh rậm rì, quấn chặt anh vào cô ta...

Vĩnh mở một ô kính cửa sổ, hút thuốc. Những đốm sáng loang lổ nhảy qua các ngọn thông, chảy dần về phía dưới thung lũng thẫm đen. Vài chiếc xe thồ chở mấy người đàn bà ngái ngủ trùm khăn len kín mít âm âm chạy về phía chợ. Rồi con ngựa cao lớn màu xanh lơ xuất hiện ở đoạn rẽ, bộ móng mòn vẹt gỗ lộp cộp, với sợi dây dài kéo lê trước cổ. Những tiếng động tức khắc bị nuốt trọn vào bầu không khí căng mọng hơi nước. Bất thần, thấp thoáng sau vệt cây rậm bên kia đường, một đốm rực rỡ hiện ra. Nó lao thẳng về phía nhà trọ như cơn lốc. Hoan đội cái bê rê to sụp lòn lẹt, trùm xuống tận tai, nhưng chỉ mặc trên người cái váy bông mỏng.

- Anh, nhìn em này! - Cô đứng dưới hàng rào, quay vù vù mảnh khăn choàng tắm, hét lên lanh lảnh, hướng về Vĩnh đôi mắt to màu xám tro.

- Về phòng ngay, muốn ôm hả? - Vĩnh cau mày, nhưng không kìm nổi nụ cười.

- Em mới đi tắm nước suối nóng về. Thích kinh khủng! - Cánh tay mảnh khảnh hươu nhẹ, như tung lên trời những quả bóng vô hình,

bơm căng niềm sướng vui.

- Lên đây với anh! - Vĩnh dịu giọng.

- Anh bế em, được không. Lạnh điên lên! - Một tia sáng tinh quái lướt qua đáy mắt Hoan, nhưng rõ ràng đôi chân và cánh tay để trần đang run khẽ.

Vĩnh thoáng lo sợ. Anh lao thẳng xuống nhà. Quầy tiếp tân vắng vẻ. Anh siết chặt Hoan trong tay, từ ngoài vườn chạy xuyên lối đi, lên cầu thang tối om sực mùi ẩm mốc, dùng chân đẩy cửa căn phòng nhỏ. Cô gái dụi chớp mũi lạnh vào cổ anh, giọng cười râm rì quen thuộc. Hai chiếc giày dính đầy bùn hất tung, nện mạnh vào tường rồi rụng xuống sàn gỗ. Vĩnh đặt cô đứng trên nệm. Mùi da thịt tươi tắn trộn lẫn mùi nước suối. Cánh mũi mỏng phập phồng tìm kiếm trong không khí một làn hương bí mật. Khoảng ngực bé nhỏ như vừa mọc lên, trắng mờ trong làn ánh sáng nhợt nhạt, chạm vào lạnh cóng mà vẫn thật nhạy cảm. Đồ đạc trong phòng đột nhiên biến hình khi cánh tay Hoan hồi hải quẩn quanh cổ anh, níu anh xuống.

Vĩnh nằm yên bất động, hạnh phúc chénh choáng. Sức lực rút khỏi anh tựa thủy triều, bỏ lại dưới đáy mắt anh vệt màu thâm xanh và chút run nhẹ nơi ngón tay. Chỉ thiếp đi một lúc, Hoan bật ngay dậy. Cô trèo qua giường, chân đất, chạy đến bàn nhặt miếng bánh ngọt vỏ đã khô đanh. Chống khuỷu tay trên khung cửa sổ, áp trán vào kính, cô gặm cùi bánh với vẻ ngon miệng thơ dại. Anh im lặng ngắm nhìn đường lượn gầy gò đáng yêu từ cổ xuống vai và lưng Hoan, mỉm cười, nhắc:

- Đừng bất cẩn thế. Có thể ai đó ngược lên cửa sổ và trông thấy!

- Mặc kệ em. Kia, một người đang đi tới!

- Ai vậy?

- Gã đến nhà tắm nước nóng ban này. Anh ta đội chiếc mũ bê rê thật hay, loại của dân chơi rock. Và em đã đánh cắp nó, ha ha...

- Em điên ư, Hoan?

Cô gái ngoảnh nhìn anh, vẻ giận dữ lướt qua rất nhanh rồi biến mất, trả lại ánh sáng ngầy thơ dịu ngọt. Hoan rời khung cửa, đứng bên mí giường, uể oải xỏ chân vào cái váy bông. Cô héch cằm nhón về túi camera trong góc phòng:

- Sáng nay anh có đi quay phim không?

- Có. Em đi cùng anh chứ?

- Không, em buồn ngủ.

- Anh sẽ cố gắng về sớm.

- Anh nhận được tin tức từ vợ anh rồi hả? - Đột nhiên, Hoan nói to - Sáng nay anh đã mở e-mail chưa?

- Đừng quan tâm! - Vĩnh quay mặt đi.

Anh dậy, mặc quần áo đi làm, khoác lên vai túi máy thật chóng vánh, khoan khoái như gã thợ săn nghĩ về khu rừng quen thuộc, bỏ lại sau lưng mọi phiền toái khôn kiếp. Sắp ra khỏi căn phòng, anh kịp thấy Hoan ngồi im mí giường, mở to mắt nhìn anh. Những sợi lông mi thẳng viền quanh đôi mắt rộng hắt bóng xuống gò má lấm tấm tàn nhang, tô đậm ánh căm thù của con thú nhỏ chiếu vào gã thợ săn.

2. Cô gái nhỏ chiếm gần hết thời gian và sức lực Vĩnh. Họ quen nhau khi anh làm việc chung nhóm làm phim đến từ một đài truyền hình Nhật Bản, thực hiện phóng sự về môi trường. Hoan được thuê dịch cho những phóng viên Nhật nói chuyện với dân địa phương. Cô dịch không giỏi lắm. Cách Hoan tiến hành mọi việc giống hệt tính cô, hời hợt, lộn xộn, nhưng có lúc thật nồng nhiệt. Dù sao công việc cũng ổn thỏa. Cô xâm lấn Vĩnh dần dần. Đôi lần, anh tự nhủ thế là đủ, đã đến

lúc chia tay, anh cần phải quay về với Minh và mái nhà yên ổn. Nhưng chỉ cần nghe bên kia điện thoại hơi thở gấp gáp, giọng nói líu ríu của Hoan, mọi ý định trong anh lại vỡ vụn. Hẳn sự hời hợt và kém hiểu biết chính là điểm mạnh khác thường nơi Hoan. Một mặt, cô nể sợ những việc anh làm. Nhưng góc khác, rõ ràng cô xem chúng là trò vớ vẩn, dễ dàng ném đi bất kể lúc nào. Vĩnh cố gắng duy trì nhịp sống quen thuộc: Viết các dự án hợp tác. Đi chọn cảnh quay thử. Về nhà trước 8 giờ tối. Chia sẻ với Minh tin tức thường nhật... Tuy vậy, trong sâu thẳm, anh nhận ra dù khôn ngoan che chắn đến đâu, thì lớp vỏ bao quanh đang bị chính chuỗi dần vật bên trong bào mỏng, một lúc nào đó sẽ để lộ anh hoàn toàn. Phơi bày không chỉ mối tình kỳ dị giữa anh với Hoan, mà cả sự bất tín, cảm giác lạc lõng, thái độ nhạo báng thâm kín của anh với thế giới chung quanh. Viễn ảnh ấy không dễ chịu chút nào.

Thằng hoặc, Vĩnh tự hỏi vợ anh biết gì không? Minh giống như một người mắc chứng nghiện làm việc. Mọi quan tâm của cô đặt vào các bản thiết kế và những kế hoạch dày đặc cần theo đuổi. Nhưng, hơn ai hết, anh cũng biết cô thông minh. Đến mức không ai, ngoài anh, hiểu rõ bên dưới lớp vỏ khoan hòa, lạnh lùng, bất khả xâm phạm của Minh, là con mắt sáng rõ, nhìn thấu tâm can kẻ khác. Anh yêu quý sự cân bằng trong cô, nhưng đồng thời, nó cũng khiến anh không nguôi sợ hãi. Bằng thứ linh cảm khôn ngoan, Minh không bao giờ đặt câu hỏi làm anh khó chịu. Ngay cả khoảnh khắc gần gũi nhất giữa hai người, hồ như Minh vẫn giữ lại một cánh cửa đóng kín, chờ đợi gì đó. Cô yêu anh theo cách của riêng cô, Vĩnh hy vọng là vậy.

Cách đây ba tuần, Minh đột ngột thông báo cô sẽ bay sang Stuttgart, làm việc tại một văn phòng tư vấn kiến trúc. Cô đang theo dự án thiết

kể cao ốc. Vĩnh xem qua bản vẽ đầu tiên. Một khối trụ ellipse trắng ngà phẳng phiu cao 80 mét, sừng sững giữa nền trời đô thị lộ nhô các mảng nhà thấp. Vẻ đơn giản tĩnh lặng bên ngoài che giấu sự choáng ngợp gây căng thẳng nội tâm. Chút gì đó gợi nhớ tầng băng ma quái nhô lên giữa đại dương, lúc ẩn lúc hiện, không gây nguy hiểm cho ai. Nhưng một cách bí mật, nó làm mặt nước chung quanh tái mét đi trong hơi thở lạnh giá. Minh thông báo chuyển công tác đúng vào lúc anh nghĩ đến việc cắt lìa mọi dính líu tới Hoan.

- Bản thiết kế của em gần như hoàn hảo. Có cần bay sang Stuttgart thật không? - Vĩnh hỏi, thầm mong Minh trì hoãn chuyển đi.

- Ngay cả khi nó hoàn hảo, em vẫn muốn tìm biết thêm.

- Tìm gì? Ở đâu?

- Em không rõ lắm. Nhưng chắc chắn phải tìm một thứ gì đó. Nó đang ở đâu đó.

- Việc không hài lòng đẩy đến tình trạng bất ổn! - Anh khó chịu.

- Không có gì để tìm kiếm sẽ bất ổn hơn! - Minh nói nhỏ, lơ đãng.

- Tùy em.

- Đành vậy.

- Khi nào em quay về?

- Em không rõ. Có thể em sẽ e-mail.

- Ừ!

- Anh đừng căng thẳng.

- Anh không căng thẳng!

Câu trả lời phủ nhận gay gắt để lại dư vị sợ hãi trong khoang miệng Vĩnh. Hôm Minh ra sân bay, anh bận họp cùng nhóm làm phim, không đi tiễn. Tối về nhà, bước đi giữa các căn phòng im ắng trống trải, đột nhiên anh như kẻ bị bỏ rơi trên tầng băng, lạnh cóng và

hoang mang. Điện thoại Hoan ập đến. Cô đánh mất ví tiền, đói bụng. Hoan muốn anh đến đón và đưa đi loanh quanh. Hình như cô bịa chuyện. Nhưng có hề gì. Một ai đó đang cần anh. Và anh bầu chặt lấy cô ta. Vĩnh lái xe đến thẳng nơi Hoan làm việc. Cô nàng phấn chấn như người da đỏ quá chén. Cô ăn nhiều, nói nhiều, cười nhiều. Thậm chí, cô còn bắt anh dừng xe trước boutique mang tên nhà thiết kế hàng đầu. Anh mua cho Hoan cái áo lụa ngắn màu đỏ chói chang, thêu hoa xanh tươi, được sáng tạo trong cơn hoài cổ mất trí của nữ thiết kế lừng danh.

3. Thắng hoặc Vĩnh nghĩ đến việc duy trì sự ổn định của gia đình bằng việc có một đứa trẻ trong nhà. Minh mỉm cười mơ hồ. Vài người bạn của họ trì hoãn việc sinh nở. Yêu nhau tha thiết, nhưng họ biết rõ tình cảm bấp bênh. Một khi không yêu nhau nữa mà vẫn muốn duy trì thói quen chung sống, lúc ấy sinh con cũng không muộn. Khám phá này khiến Vĩnh buồn rầu. Tuy nhiên, Minh ở ngoài các tính toán. Cô chỉ nói với anh bằng giọng trầm mựt: "Chờ thêm một thời gian nữa, được không. Em cần tin chắc là mình muốn sinh ra một đứa bé...". Vĩnh để cô tự do quyết định. Khi Hoan xuất hiện, anh nhìn thấy nơi cô gái xa lạ này vẻ thơ dại và điên rồ của một đứa trẻ. Thế giới quanh anh đột nhiên biến hình.

Gần trưa nóng dần lên. Hơi nước đọng giọt trên tay áo. Người chạy xe thồ chở Vĩnh đến chân ngọn núi, góc cánh rừng già còn chưa bị tàn phá. Anh muốn ghi hình những gốc thông vô số. Công việc mất nhiều thời gian. Xe thồ không thể chờ đợi vì có khách quen đang muốn thuê cái xe chạy khỏe. "Một tay chơi nhạc rock trả giá rất hời. Tôi đã hứa với hấn ta rồi. Anh đi bộ về cũng được. Toàn là xuống dốc. Đi xuống bao giờ cũng rất nhanh" - người xe thồ liền thoắt, hài

lòng vì được tỏ ra sâu sắc. Tuy vậy, ở khía cạnh thực tế, ông ta nói đúng. Đường về gần hơn anh hình dung. Một cảm giác khó chịu cồn lên, không rõ nguyên nhân. Những thân cây thẳng cao vút khiến khoảng trời xanh thăm trở nên phi lý. Tiếng côn trùng ngắt quãng nghe cũng ảm ảm. Bất giác, anh nhớ Minh. Bữa cơm cuối cùng của hai người trước chuyến bay đến Stuttgart, chẳng có gì để nói ngoài việc căn nhà rộng cần được hút bụi hằng tuần.

- Em cho rằng anh cũng như em, sẽ không ở nhà ư? - Vĩnh khó chịu.

- Em biết anh sẽ đi đâu đó. Ai có thể ở mãi một nơi?

Khi nói, đôi mắt Minh đặt vào điểm nhìn vô hình trên đầu Vĩnh, lơ đãng. Đó là chi tiết nhỏ nhặt, nhưng khiến anh nhói đau. Anh lo sợ cô biết sự thật về Hoan. Nhưng phải chăng, ở nơi sâu thẳm, anh cũng muốn Minh đau đớn...

Vĩnh về đến thị trấn khá sớm, khoảng 5 giờ chiều. Chân mỏi rã rời. Muốn về nhà trọ với Hoan ngay, nhưng rồi anh ghé vào một dịch vụ internet kiểm tra e-mail. Anh mong tin Minh khủng khiếp. Đường truyền chậm không sao tin nổi. Vĩnh gọi một cốc cà phê to, uống nhanh. Cuối cùng thì hộp thư cũng mở ra. Ngoài đồng bulk vô nghĩa, chẳng có tin tức gì. Việc anh vắng khỏi thành phố nhiều ngày thật ra không ảnh hưởng đến ai. Thiếu anh, mọi thứ vẫn chuyển động theo lộ trình có sẵn. Minh hẳn đã chìm đắm vào công việc... Vĩnh ngồi thừ trên ghế gỗ, lơ đãng nhìn qua ô cửa mắt bò. Từ đằng xa, vắng đến tiếng máy nổ quen thuộc của cái xe thồ ban sáng. Chiếc xe âm âm lướt qua đoạn đường lừng chừng dốc. Trên xe, mái tóc của tay chơi nhạc rock bay phấp phật ngược chiều gió. Phía sau là Hoan. Đội trên đầu chiếc bê rê lòe loẹt một cách khó coi, cô gái ôm chặt chủ nhân cái mũ, gác cằm lên vai hắn ta, vẻ mặt háo hức của đứa trẻ nhảy vào

cuộc phiêu lưu bất chợt. Vĩnh lao ra cửa, hoảng sợ trông theo. Chiếc xe vọt lên dốc cao với tốc độ điên rồ. Hoan nhỏ dần. Gió ném lại phía sau âm vang tiếng cười phấn khích. Và tay áo lụa đỏ rực biến thành đốm máu nhức nhối, khiến cả triền núi ẩm đảm bỗng đượm vẻ man dại đau buồn.

4. Bữa tối một mình dưới phòng ăn nhà trọ có vài con cá trứng nướng giấy bạc. Cốc rượu phẳng phát mùi ngô. Chừng như đoán ra tình thế kỳ quặc mà vị khách sang trọng rơi vào, chủ nhà trọ để Vĩnh được yên. Thậm chí, mấy bản nhạc Enigma thường vẫn phát vào giờ này cũng im tiếng. Chỉ có hai vợ chồng du khách trung niên đang chơi bài bàn bên cạnh. Họ đều đặn đặt những quân bài xuống bàn, gương mặt vô cảm. Chục năm nữa, anh và Minh cũng như thế, nếu còn sống cùng nhau. Ý nghĩ làm anh rùng mình. Cậu phục vụ mang ra thêm mấy quả đào hái trong vườn, hỏi Vĩnh xem có cần chuẩn bị bữa tối cho vợ anh không. "Vợ ư? - Anh bối rối, sực nhớ Hoan, đành gật đầu - Ừ, cô ấy có thể về bất cứ lúc nào...". Người phục vụ tò mò: "Nếu cô ấy không về tối nay thì sao?". "Đó không phải việc của cậu!" - Cơn giận vô cớ làm Vĩnh tối tăm mặt mũi. Anh quát lên. Hai vị khách trọ ngoảnh nhìn anh, lạnh nhạt.

Vĩnh bỏ lên phòng. Cửa sổ bật mở. Vệt gió mát dịu phớt nhẹ trên vàng trán nóng bức. Anh đã bình tĩnh lại mà sao các múi cơ mảnh dưới lồng ngực vẫn rung bần bật. Không phải cảm giác hờn ghen vớ vẩn. Một điều gì đó lớn hơn, trĩu nặng hơn. Cảm giác của một kẻ chạy thoát khỏi cơn động đất. Nhưng bất chợt nhìn thấy trước mặt vực thẳm sững sờ. Anh dụi điếu thuốc, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Những bộ quần áo gấp thẳng nếp. Mấy cuộn phim đã quay cất vào hộp chống ẩm. Sáng mai anh đi thẳng ra trạm, thuê một cái xe về

thành phố. Anh phải biến mất, càng nhanh càng tốt.

Khi Vĩnh ngủ say thì Hoan về. Cô vận sáng ngọn đèn ngủ, ngồi trên mí giường, tháo giày và tắt. Vĩnh nhìn cô gái qua mắt khép hờ. Cô đứng lên, cởi cái áo lụa đỏ nhàu nát, vươn vai. Khung xương gầy gò in bóng lên khoảng tường hẹp. Đường viền bờ ngực lượn một nét cong mơ hồ, hiện ra rất nhanh rồi lẫn hút vào khoảng tối. Hoan ngồi thừ trên mí giường, hàm răng trắng nhỏ gặm nhấm môi dưới tái nhợt, đôi lông mày mờ nhạt cau lại, vẻ như suy nghĩ điều gì rất mông lung. Bất thần, cô cúi nhặt một chiếc giày, ném mạnh vào bức tường đối diện. Nửa phút sau, có tiếng gõ cửa nhẹ. Cô gái quẩn quanh người tắm vài phủ giường. Giọng ông khách trung niên phòng bên cạnh van xin Hoan đừng làm ồn. "Tại sao tôi không thể làm ồn?" - cô bướng bỉnh. "Vợ tôi không ngủ được. Bà ấy sắp chết rồi. Chuyển đi chơi này là lần cuối cùng của bà ấy!". Cửa khép. Tiếng dép mềm mại hút. Hoan ngồi chỗ cũ. Cái bóng trên tường thẳng đơ bất động, thành linh gãy gập xuống. Cô khóc nức nở, đôi vai run lên dữ dội. Vĩnh bước xuống sàn, rót cốc nước nóng, uống và hỏi:

- Em đi đâu về khuya vậy?

- Lên đỉnh núi bằng xe máy. Với cái gã em gặp ở nhà tắm nước nóng. Em đã lấy cái bật lửa quý giá của anh cho gã ta, đổi lấy chuyến đi. Anh không cáu chứ?

- Không sao! - Giá như Hoan nói dối, anh dễ hiểu và dễ chịu hơn.

Vĩnh bỗng mệt ghê gớm - Thôi, em ngủ đi.

- Anh không yêu em nữa, đúng không? - Mắt Hoan lại ánh tia căm thù. Nhưng lúc này là của thợ săn, hướng vào một con mồi to lớn đã bị dồn vào đường cùng.

- Đừng có chơi cái trò đồ chữ vớ vẩn vào lúc nửa đêm như thế này.

Em làm ơn khôn ngoan một chút được không? - Vĩnh kiên quyết. Rồi anh dịu xuống rất nhanh.

Cô gái rúc vào giường, nức nở thêm một hồi nữa rồi thiếp đi. Vĩnh gấp nốt mấy bộ quần áo và tài liệu, xếp tất cả vào vali. Bằng bất kỳ giá nào, anh cũng phải rời khỏi nơi đây. Tảng sáng, khi anh xách tất cả hành lý ra cửa, Hoan ngồi bật dậy, trông như một thủy quái trời lên từ đám bọt nước trắng xóa. Cô ào ào, đầy đe dọa:

- Anh bỏ trốn em. Anh dám bỏ trốn em!

- Thôi đi. Thực ra em biết em muốn gì. Cứ sống như cách em muốn. Đừng cố ý tạo ra bi kịch. Đừng có đẩy anh vào tình huống ngu xuẩn.

- Em phải bầu víu vào cái gì? Mọi thứ cứ tuột qua kẽ tay. Em sợ lắm...

Đột nhiên, Hoan ngã vật ra, trắng bệch. Vĩnh hoảng sợ lao đến giường. Nghiến chặt răng, cô gái nhắm nghiền mắt lại. Cô vòng cánh tay lạnh toát lên cổ anh, thì thào: "Em chỉ có anh thôi. Không biết em có yêu anh không. Nhưng em biết rõ em cần anh...". Anh ôm chặt Hoan, gắng sức để không khóc.

5. Sau chuyến ghi hình thực địa, Vĩnh ngỡ ngợ hiểu con tàu cuộc đời anh đang rẽ vào đường ray hoàn toàn khác. Một cuộc sống có Hoan, bất ổn, đầy rẫy nguy cơ hoang mang, nhưng hình như đáng giá hơn. Hình bóng của Minh mờ nhạt dần. Suy cho cùng, chẳng có gì bền vững, anh tự nhủ, ngay cả các ý niệm tình yêu, sự gắn bó gia đình phải chăng cũng là một thứ ảo giác mà một khi bóc nó đi, thời gian sống của anh có thể hiện ra với một diện mạo mới mẻ, đầy sinh khí và tạo được mê say. Sự ngờ vực lẫn khuất, im lặng hít thở. Nhưng một kẻ như anh có thể làm gì khác hơn?

Một trưa chủ nhật, anh chợt nhìn thấy có vật thể mờ trắng nằm trong

thùng thư. Bưu thiếp của Minh, gửi đi từ Stuttgart. Chất giấy tốt in hình ảnh quán cà phê ngoài trời dọc đại lộ Schlossplatz. Những mồm đời xa thẳm che khuất đường chân trời. Vĩnh nhìn rất lâu bưu thiếp, kiếm tìm Minh trong đám đông tấp nập rảo bước trên khu phố trung tâm. Rồi anh sực hiểu mình đang làm một việc vô nghĩa. Điều này thoi mạnh vào ngực anh, như một nắm đấm vô tình nhưng đủ tàn nhẫn. Vĩnh lật nhẹ, chậm rãi đọc dòng chữ phía sau. Minh viết: "Công việc hiện thời của em ổn thỏa. Chẳng có gì phàn nàn. Anh cứ sống như anh đã chọn. Em sẽ không gặp anh nữa. Thật tốt khi cuối cùng, anh và em đã thay đổi. Đó là dấu hiệu của sự can đảm. Chúc may mắn!".

Người đàn ông trẻ đứng, lặng re. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua, anh không rõ. Anh ngước lên, nhìn xuyên qua vòm lá nóng bức. Những vệt mây trắng, chẳng khác gì các vệt mây in trên bưu thiếp, đang trôi nhẹ nhẹ. Chúng chuyển động im lìm đến nỗi ngỡ như mọi thứ trên thế gian này không hề suy chuyển gì nhiều.

Phan Hồn Nhiên

Cánh trái

1. Phòng bên cánh trái, như hết thảy các sáng chủ nhật khác, bắt đầu vang lên âm thanh kim loại. Thoạt tiên là tiếng rơi rành mạch một

số vật thể chạm xuống mặt bàn gỗ.

Sau đó, tiếng lách tách lạnh toát của những bộ phận chắc chắn bằng thép, rời rạc bong ra rồi lại cắm phẫn siết vào nhau theo các khe rãnh và móc ngàm tinh vi. Cuối cùng, bao giờ cũng là âm thanh một cú trượt duy nhất. Nó phát ra bất thần, phẳng phất đe dọa ma thuật.

Vinh chờ đợi tiếng ô kéo đóng sập, chìa khóa lộc cộc xoay vặn. Giờ thì anh mới yên tâm nhắm mắt.

Cảm giác tiếp xúc với các vật thể chung quanh bị triệt tiêu. Chúng cấu tạo bằng chất liệu gì, mùi vị ra sao, công dụng thế nào, hết thấy đều vô nghĩa. Lưng và đầu anh nhẹ hẫng. Cơ mớ khi vẫn thức vào các sáng chủ nhật là thói quen mê hoặc, nhất là sau một tuần buộc phải tỉnh táo vận hành cật lực ở văn phòng tư vấn kiến trúc. Cơ mớ đẩy anh rơi vào trạng thái vô tâm thu.

Vinh hài lòng về mọi thứ anh đang nắm trong tay, về cuộc sống bình yên mà trong đó anh hiện diện. Đồng thời, anh cũng căm ghét nó.

Anh quan sát bản thân một cách thờ ơ đờm mĩa mai. Với cái nhìn từ trên cao trong khoảnh khắc ấy, căn hộ tầng năm bỗng chốc biến thành quả khinh khí cầu bơm căng sự trống trải. Theo ô cửa sổ mở rộng, nó lơ lửng trôi ra ngoài không gian thần nhiên của tháng mười một.

Đoạn đường yên ắng. Kiến trúc nhiều thời kỳ hòa trộn vào nhau. Về quá dị quen mắt biến thành việc chấp nhận chung sống lãnh đạm.

Ngay tầm đồ bóng của một cao ốc phía đại lộ trung tâm, ngôi nhà màu vàng cũ kỹ đứng bất động. Không có chậu cây trang trí và sự lay động của những tấm rèm vải. Thẳng hoặc, vài chiếc xe lướt qua đoạn phố, tiếng động cơ vọng lên như thấm qua lớp màng vô hình, để lại vệt âm thanh xám trắng mờ hồ, nhanh chóng tan biến. Bên kia

đường, chuồng bồ câu nhô lên trên mái ngói. Vài con thường bay vút sang, đậu trên cửa sổ phòng Vinh.

Tốt nghiệp đại học, Vinh bắt ngay vào thói quen nay đây mai đó. Anh thường chọn những công việc không cần gắn bó lâu dài. Hoàn tất vài dự án lớn, anh lại nộp đơn tìm một nơi khác. Dạng free lance như anh đầy rẫy trên thế giới này. Một công ty xây dựng từng thuê Vinh làm việc hai năm ở khu vực Đông Phi, khảo sát các chất liệu chuyên dụng. Theo các chuyến đi ngang dọc, anh suýt chết vì bệnh ruồi ngủ. Ba năm sau đó anh sang Serbia và Bangladesh hoạt động cho một tổ chức phi chính phủ, lắp ghép vô số dãy nhà trú đông trong những thành phố đổ nát hoặc ngập nước. Công việc trôi dạt liên tục để lại trong anh một trải nghiệm bình thản: thực chất, các vấn đề trong cuộc sống này không có gì quan trọng. Chỉ cần thay đổi bối cảnh, một chuyện phức tạp nhất sẽ trở nên bình thường, thậm chí lố bịch. Anh hoàn toàn yên tâm với cuộc đời không ngừng dịch chuyển của mình.

Một mùa đông đầy mưa, uống vội cà phê trong quán Starbucks, nhìn qua cửa kính, mắt anh bắt gặp một gã vô gia cư chết cứng trên băng ghế công viên, tờ báo ướt nhoét phủ mặt. Những người đi bộ bước ngang thật nhanh, chẳng buồn ngoảnh nhìn. Từ chiếc xe thùng xám, hai nhân viên ập xuống nhặt xác gã vô gia cư, giống như cạy vật thể dơ bẩn ra khỏi mặt phẳng nhẵn nhụi của cuộc sống hoàn hảo. Tờ báo phủ trên mặt cái xác rơi lại, bết trên mặt ghế, in ảnh các cô gái râm nắng trên bãi biển tràn ánh mặt trời.

Vinh choáng váng như bị thoi mạnh vào bụng. Dù ở bất cứ góc ngách nào trên thế giới, phải chăng người ta cũng chỉ có một vài băn khoăn: Làm sao để được đồng loại thừa nhận? Có nên vững tin cuộc

sống là đáng giá? Cuối cùng, người ta cũng sẽ hoảng sợ kiếm tìm đảm bảo nào đó cho phần đời còn lại và hy vọng về một cái chết yên bình. Khám phá này khiến anh bối rối.

Vứt bỏ các công việc say mê, Vinh kiếm một học bổng ngắn hạn. Anh sống ở tầng hầm ngôi nhà cổ giữa New York. Ngoài giờ học, anh chỉ đi lang thang, mua sách và xem tất cả các triển lãm thiết kế. Chưa bao giờ anh cô độc đến thế. Vài lần tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, anh nhận ra mình ngập chìm trong sợ hãi. Một buổi sáng nhiệt độ xuống dưới không, đờ đẫn nhìn bản đồ treo tường và chiếc vali sờn góc chỉ chi chít logo hàng không, Vinh quyết định trở về Việt Nam. Ở tuổi ba hai, xuất hiện trong anh nhu cầu về một nơi chốn riêng biệt. Người quen giới thiệu cho Vinh căn hộ tầng năm của ngôi nhà xây từ thời thuộc địa, cách văn phòng tư vấn anh làm việc mười phút đi bộ, giá tiền rất vừa phải. Trái ngược với sự náo nhiệt các đại lộ trung tâm, tòa nhà nhúng trong không khí vĩnh viễn mùa thu. Phiên toái duy nhất là anh vẫn phải ở chung với chủ căn hộ, một bà cụ ngoài bảy mươi hoặc hơn thế, có đôi mắt trong veo nổi bật trên gương mặt đầy nếp nhăn. Bà ta sống một mình gần ba mươi năm. Gần đây, linh cảm về cái chết có thể ập đến bất cứ lúc nào khiến bà cụ cần ai đó sống cùng. Bà quyết định bán căn hộ với giá rẻ mạt, với duy nhất điều kiện kẻ mua căn hộ phải để bà ở lại trong một phòng nhỏ cạnh trái căn hộ. Khi nào bà ta chết, căn hộ hoàn toàn thuộc về người mua. Khi nói ra những điều kiện ấy, đôi mắt bà cụ chiếu thẳng vào Vinh, với vẻ thăm dò nhạo báng. Anh dễ dàng đồng ý. Kinh nghiệm dạy anh rằng phiên toái đến từ các vấn đề bên trong bản thân, chứ không dính líu tới kẻ khác.

Sau khi thanh toán bằng tiền mặt, Vinh dọn về căn hộ. Bà cụ ở yên

bên cánh trái, chỉ ra ngoài lúc anh đã đi đâu đó. Nhiều khi suốt tuần, họ không chạm mặt. Tiếng chân bước vắng sang cho Vinh biết bà cụ còn sống. Các sáng chủ nhật, luôn là tiếng kim khí va chạm sắc nhọn. Sự tò mò thoáng qua nhưng thói quen không xen vào cuộc sống kẻ khác giữ anh lại. Lâu dần, mùi trà và âm thanh kim loại mơ hồ giúp anh cảm nhận sự hiện diện của người cùng nhà, rõ rệt hơn chính con người bà cụ.

Vinh nằm trong giường, giữ nguyên trạng thái bay lơ lửng. Thành linh, vang lên một tiếng nổ, lớn và đanh. Anh mở choàng mắt. Không gian im ắng. Mấy con bồ câu biến khỏi khung cửa sổ. Một chiếc lông vũ bay lửng chừng ngoài khoảng trời xanh. Vinh bước lại ô cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn quanh. Trên mái hiên che cửa sổ tầng dưới, một con bồ câu vừa bị bắn chết. Nó nằm ngửa, tư thế kỳ quặc với đôi cánh xoải rộng. Viên đạn tạo thành vết thủng thẫm đen trên cái ức lông tơ mịn màng phồng căng. Đôi chân hồng nhạt co giật nhẹ rồi cứng đờ. Vinh trở vào, không biết làm gì khác nên mở máy pha cà phê, ngồi chờ. Sau khi uống hết cốc cà phê lớn, anh tự nhủ tất cả những gì vừa chứng kiến chỉ là hình ảnh rớt lại của cơn ác mộng sáng chủ nhật.

2. Hoan đến, muộn nửa tiếng. Lao bỏ giữa các dãy ghế quán cà phê tràn trên vỉa hè, đột nhiên cô ta dừng khựng, xoay khuôn đầu hơi nhỏ trên cái cổ mảnh, nhìn quanh. Một cái túi da hình chữ nhật khổ lớn khoác trên đôi vai thẳng. Hoan bước nhanh, chạy nhanh bởi sự chậm rãi không hiện diện bên trong cô.

Luôn chậm trễ, nhưng luôn sợ vượt mất mọi thứ khỏi tầm tay, Hoan có vẻ ngoài của một con hươu non vừa ngơ ngác yếu đuối, vừa ranh mãnh khó lường. Kể từ lần gặp tình cờ tại văn phòng tư vấn kiến

trúc, Hoan giữ liên lạc với anh thường xuyên. Cô khá xinh, đặc biệt ở tuổi hai ba. Mái tóc ngắn lòa xòa trên vầng trán trắng muốt. Các đốm tàn nhang trên gò má sẫm lại khi Hoan vui quá hay buồn quá. Đôi mắt rộng. Ánh nhìn lơ đãng gần như trống rỗng lúc trò chuyện. Nhưng có Chúa mới biết đầy rẫy những chuyện quái quỷ đang nở ra trong đầu cô.

Khi Vinh đang nói một câu dài, Hoan hay xen vào nhận xét vớ vẩn trật chĩa, giọng líu nhíu khó nghe. Ở Hoan, luôn lộ ra điểm gì đó không toàn vẹn, từ hình dáng bề ngoài cho đến các hành động vụng về, sự thiếu hụt một số hiểu biết căn bản. Tuy nhiên, cô chẳng buồn che đậy vấn đề của mình. Duy nhất Hoan xóa tan cảm giác gò bó trong Vinh khi phải tiếp xúc người ngoài. Đó là cảm giác an toàn hiếm hoi khi đối diện với sinh thể mà mình biết rõ. Thi thoảng cả hai trải qua kỳ nghỉ cuối tuần ở một nơi xa thành phố. Bất kỳ bối cảnh nào, giữa căn phòng tiện nghi sang trọng hay trong một hõm cát sát biển đầy ngập bóng tối, cơ thể nhạy cảm bẩm sinh của cô đều thoải mái bộc lộ vẻ gần gũi tự nhiên khiến anh khoan khoái. Nhưng, ngay ở giây phút say sưa nhất, tận cùng mắt Hoan vẫn lóe lên một tia sáng bất thường. Rõ ràng xuyên qua trạng thái nồng nhiệt thơ dại, cô vẫn chờ đợi một điều gì đó.

Họ gắn bó đủ lâu. Vinh tự nhủ để cô gái này bước vào bên trong cuộc sống vốn được hạn chế của mình là điều có thể chấp nhận. Thật sự, cũng đến lúc anh phải nghĩ nghiêm túc về gia đình yên ổn. Một người phụ nữ non trẻ. Một hoặc nhiều đứa bé con. Với sự nhạy bén của loài vật nhỏ, Hoan đánh hơi ý định đang mọc lên trong anh. Chẳng ngại ngần gì, cô nói thẳng ý muốn chung sống. Ngắc ngứ vài giây khi anh hỏi vì sao, Hoan cũng tìm ra lý do khả dĩ:

- Em muốn thay đổi. Chia sẻ đời sống với một kẻ khác là cách thay đổi đáng kể.

- Kẻ khác mà em đang nói đến là anh - Dù không quen bắt bẻ ngôn từ, Vinh vẫn thoáng chạnh lòng.

Tia mắt Hoan chiếu thẳng vào anh, trong suốt và bình thản:

- Nếu không phải anh, cũng sẽ là một ai khác. Giống như vào đúng thời điểm ấy, phải có người bước lên chiếc xe buýt mà em lái.

Sự thành thật đơn giản của cô ta làm Vinh lặng đi. Cả cái hình ảnh so sánh tầm thường chuyển xe buýt cuộc đời mà cô tuôn ra một cách bất cẩn cũng làm khoang bụng anh nhói lên. Đột nhiên, anh nhận ra khá nhiều chi tiết không như anh tưởng. Hoan ngỡ rằng cô đang điều khiển anh theo cách cô muốn. Còn anh vẫn vững tin mình kiểm soát mọi việc. Nếu quyết định sống cùng nhau, họ cần nhất thiết xóa bỏ những ảo giác. Như vậy, Hoan tuân theo hoạch định của anh thì hơn. Anh không cho phép cô xô lệch các thứ tự mà anh đã sắp đặt...

Hết ngật cổ ra sau rồi lại áp một bên má xuống mặt bàn, cô gái bắt đầu huyền thuyên đầy hào hứng về đám cưới. Vinh đành đưa ra một sự thật khác, trấn áp cơn hưng phấn quá đà dâng lên trong mắt Hoan:

- Chúng ta có một khó khăn. Vấn đề chỗ ở.

- Chẳng phải anh có một căn hộ ở ngay trung tâm, như anh vẫn thường kể cho em nghe đấy ư - Chẳng có dấu hiệu nào Hoan bớt phấn khích.

- Anh không sống một mình...

- Em chưa hiểu - Cô gái ngẩng phắt lên, bỗng hết sức chú ý vào câu chuyện.

- Nếu đúng như em muốn, cần phải chờ cho đến khi căn hộ tầng

năm thuộc về anh hoàn toàn - Vinh kết lại, sau khi kể sơ qua cho Hoan nghe về bà chủ nhà già nua và bản hợp đồng liên quan đến cái chết tất yếu - Vấn đề chỉ là thời gian.

- Vì sao anh không nói về chuyện này ngay từ đầu? - Đôi mắt rộng tối sầm, tựa hai mặt nước đột nhiên đen sẫm, không ánh phản chiếu.

Giọng nói líu nhíu ào ào - Em căm ghét sống chung chạ với người lạ. Em căm ghét chờ đợi!

- Tùy em lựa chọn!

Họ tạm ngưng gặp nhau. Vinh thấy nhẹ nhõm. Hoan mới tốt nghiệp đại học. Một công việc văn phòng và dịch thuật tạm ổn. Vẫn ở nhà thuê. Không dính vào các thèm khát phù phiếm như quần áo, xe cộ thời thượng, Hoan thừa nhận mục đích duy nhất là sở hữu một nơi chốn riêng, biến giấc mơ không gian hạnh phúc - vẫn tràn lan trên các tạp chí nội thất - trở thành hiện thực càng sớm càng tốt. Cô không che đậy tính toán dưới lớp vỏ tình cảm hay các lý do nhân từ. Chính thái độ thành thật hiếm có này, khiến Vinh luôn đồng ý với cô dễ dàng. Hôm qua, bằng cái tin nhắn ngắn gọn, Hoan muốn gặp lại anh. Họ hẹn nhau ở cà phê gần công ty. Chiều chủ nhật, chỉnh xong vài chi tiết lật vạt cho cái đồ án, anh bước xuống đường, thông thả đi bộ đến nơi hẹn.

Cuối cùng thì Hoan cũng nhận ra chỗ anh. Hấp tấp kéo chiếc ghế đối diện, cô ngồi xuống, uống một hơi cạn cốc trà lạnh. Cũng hồi hã như thế, cô liền thoáng: "Em đã nghĩ kỹ. Em chuyển đến sống cùng anh. Tất cả hành lý của em trong cái túi này rồi...". Cô nói mãi miết, về lòng can đảm không được lảng tránh, về nỗ lực tất yếu nảy sinh, và cả tình yêu nữa. Một trạng thái phấn khích mới, mạnh hơn, và cũng đáng ngại hơn.

Xuyên mặt bàn kính, Vinh quan sát chậu cây đặt giữa chân bàn, vốn là khung sắt uốn tròn. Những đốm xanh bất động phả vào không khí oi bức làn hương của loài hoa đồng thảo ngây ngất, các vệt hơi nước xám xanh. Hệt như tâm trạng anh lúc này, rối bời và nghệt thờ. Im bật một đổi, Hoan hỏi thình lình:

- Em xuất hiện, bà cụ già nua kia sẽ nói gì?
- Không gì cả. Có lẽ.
- Em sẽ mua các chậu cây hoa. Sô-pha và nệm giường cũng cần vỏ bọc mới. Em căm ghét những gì cũ kỹ. Mọi thứ nhất thiết phải thay đổi - Cô thờ dài khoái trá.
- Khi nào em chuyển đến?
- Ngay bây giờ - Hoan nở nụ cười rạng rỡ nhất mà anh từng thấy, với sự cộng hưởng của vệt nắng chói chang làm nổi bật đường lượn thanh mảnh trên xương gò má và khoe miệng ẩm ướt ngây thơ - Em đã trả lại nhà trọ. Em nghĩ tốt nhất là thực hiện tức khắc những gì mình muốn.
- Còn đám cưới và các thủ tục cần thiết? - Anh hỏi, không phải không lo sợ.
- Chúng có cần thiết thật không? - Cô phủ lên Vinh ánh nhìn long lanh tuyệt diệu của người uống quá chén.

3. Đầu tiên là phòng khách, gian bếp rồi đến buồng ngủ. Lớp giấy bồi tường vàng ố lưu cữu mùi vị của năm tháng tàn héo bị Hoan bóc toạc, không thương tiếc. Sau đó, bằng một loại sơn nước phổ thông, cô tự sơn lại toàn bộ các bức tường thành những mảng màu xám, đỏ và trắng, không tuân theo một trật tự nào. Sử dụng thẻ rút tiền của anh, cô tha về bộ bàn ghế thô kệch, sự phối ngẫu khủng khiếp giữa kim loại và vải thô, thay thế cho những chiếc ghế thanh tao chạm trổ

ting vi nhưng thọt chân sút sọc. Những tấm rèm cửa mới ting, bóng loáng, như một cơn mưa nhiệt đới chảy tràn bất tận trên các khung cửa sổ. Hoan dành nhiều tâm sức cho những chậu cây thắm xanh, lá trở ngùn ngụt, cao lên từng giờ từng phút, hiện diện tùy hứng khắp các góc buồng. Tủ lạnh cỡ lớn, chất đầy thức ăn. Mọi thay đổi nội thất được hoàn thành trong vồn vẹn ba ngày, với một quyết tâm điên cuồng thể hiện rõ ràng ở hơi thở hỗn hển khuôn vác nặng, ở gương mặt vằn vện sơn và cái áo đầm đĩa mỡ hôi.

Không chỉ nỗ lực xóa bỏ mọi tàn tích cũ, Hoan còn thẳng thừng thu hẹp sự hiện diện của bà cụ chủ nhà. Bức tường bên ngoài cánh trái bị đóng đinh âm ỉ, treo lên một bức tranh lòe loẹt. Tất cả mớ âm thanh ồn ào và đông đồ đặc đảo lộn diễn ra trong sự quan sát thẳng thừng từ bên cánh trái. Bà cụ không mở miệng nói một lời, ngay cả lúc suýt bị những gã thợ khuôn vác đè bẹp hay khi Hoan đứng trước mặt bà, thử bắt chuyện một cách ngạo nghễ và thách thức. Bằng sự im lìm chấp nhận quá dễ dàng, bà cụ đẩy kẻ mới tới vào một trạng thái rối trí phảng phất nhục nhã. Hơn một lần, Hoan căm tức phàn nàn với Vinh hẳn cái quả táo héo ấy đã đi xuyên qua cô như một mảnh giẻ rách vô hình, nếu có thể.

Hoan càng thêm cật lực. Cô nghe thấy nơi các khoảng còn trống trong căn hộ tiếng kèn thổi thúc của vô số đồ đạc cần được hiện diện: máy nghe nhạc, lò nướng bánh, một cái tủ gỗ nhiều ngăn...

Thường tối khuya, cô trở về căn hộ, mệt lử. Anh chia sẻ với cô vài suy nghĩ về tiền bạc, sự ràng buộc của đồ vật, ý nghĩa thực chất tối giản về thời gian sống. Hoan nghe lơ đãng, chợt hỏi anh có biết giá tiền dàn máy hát âm thanh vang to, chóp đèn màu da cam là bao nhiêu hay không.

Dần dần, theo một cách kỳ dị nào đó, Vinh cũng quen với không gian mới. Sự hỗn độn. Những đồ vật lai tạp nhảy thốc ra ngoài đường biên hài hòa. Tuy nhiên, anh cũng ngờ ngợ cảm giác phấn khích mà những chuẩn mực hoàn hảo không thể đem lại. Chỉ cần một thời gian chung sống ngắn ngủi, Vinh nhận ra Hoan không yếu ớt. Cô chẳng sợ gì sất. Chỉ có một sáng chủ nhật, vang lên tiếng nổ và một con bò câu bám trên ô thông gió bị bắn thủng cánh, rơi bộp xuống thành cửa.

Khi đó, cô như phát rồ lên. Hoan ôm chầm lấy anh. Mặt trắng bệch. Mái tóc nâu trên đỉnh đầu quện mạnh vào cổ Vinh, run rẩy kinh hoàng. Hệt như những chậu cây xanh rờn trong các góc nhà, lũ chim dù bị giết lằn mòn vẫn sinh sôi nảy nở bất tận. So sánh khiến anh ngạc nhiên. Nhắc đầu khỏi gối, Hoan nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng. Cô ngồi bật dậy. Đôi vai gầy gơ xương nhô ra trong nắng sáng. Khoảng ngực trắng đầy đặn khác thường thờ phập phồng. Đột nhiên, cô ngật đầu ra sau, cười phá lên từng chập từa bị động kinh, rồi bắt đầu khóc nức nở. Vinh ôm ghì cô, áp môi lên đôi má buốt cóng nổi rõ những mạch máu li ti. Cô hôn lại anh như điên, từng vuông da ấm nóng dần lên. Ở vào khoảnh khắc quay cuồng nhất, Vinh chợt nghe tiếng động rất nhẹ. Cửa phòng ngủ không khép. Bà cụ chủ căn hộ đang đứng lặng phắc giữa khung cửa, đôi mắt quỳnh quyet trong suốt quan sát mọi hành vi của họ, từ lúc nào không rõ. Ngay cả khi bà ta đã bỏ đi, Hoan vẫn nằm chờ đợi, chớp mũi tái xanh, nhưng giọng cô cực kỳ thần nhiên: "Xóa sổ bà lão ra khỏi căn hộ của mình chẳng khó gì".

4. Một cách nghiêm túc, Hoan bắt đầu nghĩ đến viễn ảnh cánh trái thuộc về họ. Căn hộ toàn vẹn, nơi cô sẽ có một phòng tắm lát đá

rộng ra trò, có máy nước nóng, máy sấy khô tay và tấm gương khổng lồ, không cần chung chạ với ai. Cô nói về nó nhiều đến mức Vinh không phải không lo sợ:

- Chúng ta cần tôn trọng hợp đồng. Điều duy nhất và tốt nhất là cùng chờ đợi.

- Nếu bà cụ ấy sống mãi, không chết thì sao?

- Anh không nghĩ thế - Vinh lạc cả giọng.

- Anh là một kẻ sợ hãi, dễ tổn thương và có lý trí, phải không? - Hoan cắn môi, mắt long lanh - Anh phải có mọi thứ trước khi chúng ta kết hôn rồi có con...

- Thôi nào, Hoan - Anh hạ thấp giọng - Nếu em già nua, cô độc, người chung quanh cầu mong tổng khứ em đi, em sẽ nghĩ gì?

- Không gì cả.

- Vô lý.

- Biết sao được.

Cuộc đối thoại để lại trong khoang miệng Vinh một dư vị kỳ quặc. Mất vài tiếng đồng hồ, anh mới nhớ nó rất giống dư vị bài hoài cái ngày anh ngồi ở Starbucks nhìn ra một kẻ vô thừa nhận chết còng dưới làn mưa buổi sáng. Không sao tập trung vào công việc, anh mở cửa sổ văn phòng, thở. Ngoài kia, vài con bồ câu lẫn những con chim sẽ bay vụt qua các đỉnh cây. Khuất sau các cao ốc kia, rất gần thôi, là căn hộ của anh. Là cái tổ ấm đang thành hình của anh. Và ngay bên trong nó, một cuộc sống khác đang tàn lụi. Chưa bao giờ anh thấy u ám và rối loạn như lúc này.

Sâu hút bên dưới, mấy con đường cứ trắng lên, hằn vào mắt anh, nổi rõ mòn một các dòng xe cộ hối hả. Một hình ảnh buồn rầu của đô thị mệnh mông. Những chuyển động bất tận. Mỗi con người đều

kiếm tìm điều gì đó vừa biết rõ, vừa xa vời. Chẳng ai phải bận tâm đến ai. Mọi thứ chìm vào lãng quên dễ dàng hơn bao giờ hết. Một lớp vỏ mềm mại đầy xoa dịu. Vinh nói rộng cổ áo và nhắm nghiền mắt.

Anh về nhà sớm hơn một tiếng. Nhìn từ bên dưới, những ô cửa đóng chặt bất thường. Vinh chạy thục mạng qua các cầu thang ám bụi.

Cửa căn hộ khóa từ bên ngoài. Bà cụ đi đâu đó. Anh đẩy cánh cửa gỗ cao và nặng. Bên trong, căn hộ buông rèm kín, sáng lơ mờ.

Những đồ vật thô kệch, các chậu cây rậm rạp phả vào không khí mùi nồng hắc, ngột ngạt chưa từng thấy. Mũi giày Vinh vấp phải vật thể trì nứu, cứng đờ. Một con bò câu xám trắng nằm ngửa trên sàn, đôi chân mảnh khảnh co rút nhưng mấy cái móng xòe ra như lời kêu cứu tuyệt vọng. Không có vết thủng đạn bắn.

Vinh khó thở. Anh mở tung cửa sổ. Bất giác, anh bước nhanh về phía cánh trái. Cửa khép hờ. Căn phòng hình hộp tối om, nồng nực mùi gas. Vinh lần tìm công tắc. Hiện lên cái bàn nhỏ kê sát tường xếp những chiếc bát úp. Một hộp trà rỗng. Bếp điện và bồn rửa ở góc đối diện cũng sạch trơn. Chỉ có sọt rác đầy ngập những búi lông và xương chim bồ câu. Anh mở tủ ngăn kéo trên cùng. Những tập tiền anh thanh toán khi mua căn hộ xếp đầy, phủ bụi, dường như chưa bao giờ bị chạm tới. Mất một lúc, Vinh mới nhận ra anh không một mình. Khuất sau đồng chắn màn, bà cụ nhàu nát, trắng bệch nằm bất động. Hơi thở thoi thóp khó nhọc. Vinh gỡ nhẹ khẩu Browning trong nắm tay siết chặt. Anh kiểm tra ổ đạn. Hệt như những đồ vật khác trong cánh trái, khẩu súng cũng trống rỗng. Anh mở một ngăn kéo khác. Những viên đạn đã sử dụng hết.

Sau khi tắt ống dẫn hơi gas, anh bế thốc bà cụ bé choắt như một

đưa trẻ, lao xuống bắt tắc-xi, đưa vào bệnh viện. Bác sĩ tin việc hít phải khí gas là một tai nạn. Ông chẩn đoán bà cụ chỉ kiệt sức vì đói nhưng có dấu hiệu khủng hoảng, triệu chứng thường gặp ở người già sống một mình. Khuya, Vinh từ bệnh viện về nhà. Hoan ngồi im, hai tay buông thõng, chờ anh.

- Em đã mở gas và khóa chốt cửa ngoài, đúng không? - Vinh kiệt sức.

- Không.

- Em cố ý!

- Em không cố ý - Thành linh cô hét lên.

Vinh nằm ngoài sofa, cố gắng ngủ. Nhưng không sao ngủ được. Hoan vẫn chưa thôi nức nở từng chập. Chung quanh anh, những đồ đạc quái dị thờ phụng phòng. Một giấc mơ phi lý đang kéo dài. Hoặc anh đang phát điên.

5. Ngay khi bà cụ mất, xuất hiện người họ hàng xa - một thanh niên trẻ sang trọng - đến gõ cửa. Xem qua tờ giấy hợp đồng và chủ quyền căn hộ, anh ta chỉ hỏi thêm Vinh về tiền bạc bà cụ để lại. Vinh mở ngăn kéo. Đó là khoảnh khắc duy nhất gương mặt người họ hàng thể hiện đôi chút biểu cảm. Lặng lẽ xếp tiền vào túi, anh ta buông một câu sáo rỗng: "Chúa che chở cho bà ấy ở thiên đàng!". Vinh không buồn, cũng chẳng thấy mỉa mai. Đơn giản anh ta đã không nghĩ gì khi nói điều ấy.

Hoan ôm một trận khủng khiếp. Sốt cao chưa từng thấy, nhưng sau đó cơ thể cô lạnh toát, co thắt, ướt đẫm mồ hôi. Vinh gọi điện đến văn phòng, cho biết sẽ nghỉ vài ngày. Anh ngồi im hàng giờ bên giường Hoan, quan sát vùng sáng chuyển dịch không ngừng trên vàng trán, gò má, cằm, rồi xuống khoảng cổ tối tăm. Sẽ ra sao khi

gương mặt này sẽ soi bóng suốt phần đời còn lại của anh? Phải chăng các biến cố trong cuộc sống rồi cũng phải mang một chút ý nghĩa nào đó trước khi anh tự an ủi mọi thứ rồi cũng kết thúc?

Bên ngoài cửa kính, trời xanh lơ. Một con bồ câu tím nhạt bay đến, đậu ngoài bệ cửa, nghiêng cổ nhìn vào bên trong, đôi mắt tròn xám vô hồn. Với thói quen bị ám nhiễm, anh cho tay vào túi áo bên trái. Khẩu súng nhỏ lạnh toát, im lìm.

Vinh mua thêm thức ăn ở siêu thị. Khi anh trở về, đã gần tối. Giường Hoan nằm trống rỗng. Có một giầy, máu dưới da anh như đông lại. Nhưng Hoan chỉ ngồi co ro trên sàn, các nhánh lá xanh thẫm đổ bóng trên người. Hướng về anh gương mặt trắng bệch, cô thì thầm:

- Em nghĩ anh quyết định bỏ em!

- Đừng nghĩ vậy.

- Chúng ta sẽ sống cùng nhau mãi, đúng không?

- Ừ.

- Em chẳng biết ra sao - Đột nhiên Hoan nói hồi hã, òa khóc - Em cần gì chứ? Một nơi chốn mà sau những xô xé ngoài kia, người ta có thể rúc vào và lãng quên. Một ai đó để trông đợi. Chỉ vậy thôi.

Nhưng, có thứ gì đó cứ lôi em đi, khiến em trở nên tàn nhẫn...

- Chúng ta không nghĩ về việc này nữa - Vinh nói, bình thản hơn.

6. Lại một sáng chủ nhật khác. Những tấm rèm như bầy chim khổng lồ sặc sỡ bay thốc lên mỗi lúc gió lùa qua ô cửa. Vinh chăm chú làm việc, đôi khi uống chút cà phê nguội. Hoan tha thẩn trong gian bếp, hát khe khẽ. Tiếng bánh chín trong lò nướng. Tiếng người hát. Tiếng nước chảy lạnh tanh. Cảm giác thanh bình dị kỳ. Đôi khi, Hoan nhẹ nhàng rời nhà, cưỡi trên chiếc xe đạp nhỏ, chạy đi đâu đó. Từ cửa

sổ, anh đứng dõi theo bóng cô lượn qua góc phố như một vệt sáng rồi khuất hẳn.

Phan Hồn Nhiên

Cánh xanh trong suốt

1.

Cánh cửa thang máy vừa đóng kín một lần nữa mở rộng. Bước vào là một cô gái trong chiếc váy dài màu tối thẫm. Nhìn từ phía sau, mái đầu vươn cao đặt trên đôi vai thẳng của cô ta trông tựa bức tượng điêu khắc hoàn chỉnh. Vinh thở nhẹ nhõm. Đứng một mình trong buồng thang máy trắng lóa luôn khiến anh căng thẳng. Cô gái trẻ cũng lên tầng 18. Có một lúc, Vinh thoáng nghĩ cô ta đang quan sát hình ảnh anh phản chiếu trên cánh cửa kim loại. Giọng tiếng Anh thông báo số tầng họ đến âm oang, tô đậm dự cảm lạ lùng. Vinh bước dọc hành lang trải thảm vào khu vực triển lãm. Cô gái đi trước anh một quãng, dải khăn mềm in vệt hoa xanh khoác trên khuỷu tay bay nhẹ, thoáng gợi hình ảnh nào từng in trong ký ức xa xăm. Vinh bước nhanh hơn. Người xa lạ rẽ vào khúc quanh đột ngột, biến mất. Gian triển lãm hiện ra phía cuối hành lang. Bộ tranh nhóm họa sĩ trẻ nổi tiếng đặt trên giá gỗ, vây từng khu vực riêng biệt. Mỗi bức tranh đất giá được chiếu sáng bằng ngọn đèn vàng âm. Độ sáng của những ngọn đèn khiến hình thù các nhân vật, phong cảnh trong tranh

dường như chìm vào một thế giới yên tĩnh và bí mật, xa cách không khí trường giả nơi đây. Hầu hết đám đông có mặt buổi khai mạc thuộc giới sang trọng. Những phụ nữ mảnh khảnh không thể đoán tuổi. Những người đàn ông hờ hững mặc trang phục danh tiếng. Giống như đoàn quân không mệt mỏi, họ dịch chuyển liên tục, xem tranh bằng những con mắt lượng giá lạnh lùng. Cơn thủy triều của vô số giọng nói thì thầm, tiếng cốc thủy tinh chạm nhau, và bản nhạc của Kern từ cây cello vô cảm trong góc đại sảnh từng chập dăng lên, nhấn chìm mọi thứ vào làn nước dịu dàng đến mức khó chịu.

Vinh đứng khuất sau chậu cây nhiệt đới phiến lá to lớn xanh mướt. Cô gái trẻ xuyên qua đám đông bước nhanh về phía anh, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt tròn ngăm nâu. Ivy Trần – người đại diện và vợ sắp cưới của Vinh. Lấy cho anh cốc rượu nhỏ, cô nhắc khẽ:

- Anh lại đến muộn. Vài trục trặc khi dành vị trí bày tranh. Nhưng em lo liệu xong.

- Anh vẫn giao phó cho em những việc khó khăn nhất! – Vinh mỉm cười

- Chẳng cần ngợi khen đâu! – Ivy nhún vai – Có vài nhà sưu tập chú ý bộ tranh mới của anh. Em đã trao đổi. Nhưng họ cần nói chuyện với họa sĩ trước khi quyết định.

- Không quá phức tạp chứ? – Vinh hơi cau mày.

- Em nói được ít tiếng Pháp, sẽ phiên dịch – Ivy nhẹ nhàng chỉnh nút cravat cho người yêu, hài hước – Anh nên mặc cái áo mới hơn. Người ta vẫn ít hứng thú trước kẻ ăn mặc tồi.

Qua mái tóc ánh tím, qua cánh tay nâu sáng của người yêu, Vinh lơ đãng nhìn chung quanh. Ở gian sảnh bày tác phẩm của anh, một người đơn độc đứng lặng trước một khung tranh, mái đầu và đôi vai

cô ta nổi bật khác thường. Ivy thì thầm: “Em hy vọng chúng ta bán hết số tranh triển lãm lần này. Sẽ là món tiền lớn....” Nhưng Vinh đã không nghe gì nữa. Anh bước như chạy về phía cô gái lạ. Vài khách bị xô dạt. Trước gương mặt tái nhợt căng thẳng của người họa sĩ, họ im bật, quan sát tò mò. Cô gái xem tranh giật mình đeo đôi kính nâu che gần hết gương mặt, lẫn vội vào đám đông.

“Đúng là cô ấy!” – Tiếng nói lạnh buốt hét lên trong Vinh. Anh lao ra hành lang, chạy về thang máy. Một khay rượu trên tay người phục vụ rơi xuống vỡ tan. Giọng Ivy kêu thảng thốt. Bản nhạc của cây cello rung mạnh trước khi tắt lặng. Cửa thang máy khép lại. Vinh kịp nhìn khuôn mặt trắng bệch sau đôi kính nâu. Anh bấm nút gọi thang máy khác. Tim anh đập nhanh như sắp vỡ tung ra.

2.

Căn hộ chung cư có trần thấp. Đồ đạc rất ít và giản dị khiến căn phòng rộng thênh. Mặt trời chiếu qua ô cửa sổ sơn trắng, tưới đẫm ánh sáng tinh khiết trên các bức tường. Một cây lan đậu nở những bông hoa xanh nhạt, rung nhẹ trước đợt gió cuối thu. Cô gái mang ra một tấm nệm nhỏ, nói khẽ: “Em thuê được chỗ này. Anh còn ngồi dưới sàn lạnh được chứ?” Vinh không nghe gì cả, không nhìn thấy gì cả ngoài hình ảnh Minh. Cô bước đi, dừng lại trên đôi chân thon thả, mái đầu xoay nghiêng, làn môi mềm mại mấp máy, và đôi mắt rộng hàng trăm lần anh soi vào trong các giấc mơ vắt vả, buồn rầu. Anh nói với chính mình: “Là thật em sao?” Minh ngả nằm trên sàn, mái đầu đặt trên gối người họa sĩ, như cô vẫn nghỉ mệt giữa các giờ ngồi mẫu xa xưa. Họ im lặng lâu. Hơn năm năm mất liên lạc. Là thời gian

của bao nhiêu tổn thương dần vặt vì tuổi trẻ non nớt. Bao nhiêu lãng quên. Cô gái cựa khế, thì thầm:

- Đọc trên net tin cuộc triển lãm anh tham gia, can đảm trong em rút cạn. Bỏ hết công việc, em mua vé bay về nước. Kỳ dị làm sao. Một điều gì không cho phép em tìm lại anh. Em nghĩ chỉ xem tranh, nhìn anh từ xa. Thế mà mọi thứ chệch ra ngoài dự định.

- Em biết hết, phải không? – Chợt hiện lên trong Vinh nụ cười Ivy rạng rỡ, luôn vững tin.

- Nhưng dù sao em sẽ ở lại đến cuối năm! Những mùa đông ở xứ sở đầy tuyết thường gây cho em ý nghĩ là mình không còn sống nữa – Cô gái lau mắt, thờ nhẹ.

- Nói cho anh biết em đã làm gì suốt những năm qua?

- Em đi làm, kiếm tiền học lên chương trình phê bình nghệ thuật.

Hiện em có công việc tạm ổn tại một viện bảo tàng nhỏ. Em sống một mình vì gia đình ở thành phố khác. Một số họa sĩ bản xứ mời em làm mẫu tranh. Nhưng em tự biết mình không thể nữa....

Nắng nhạt đi trên các bức tường. Dưới khúc xạ ánh sáng, những bông hoa lan đậu xanh lơ ửng sang trắng dịu. Tiếng bọn trẻ chơi đùa trong sân chung cư vọng đến khe khế. Minh nằm trên tấm nệm nhỏ, chìm vào giấc ngủ sâu. Gương mặt không che dấu dưới lớp cảm xúc bề ngoài đột nhiên hiện ra tất cả sự mệt mỏi, hoài nghi và cô độc.

Vinh cúi nhìn cô gần hơn. Cuối cùng cô ấy đã quay về. Thời gian xa cách đủ để họ thay đổi, khôn ngoan hơn và trưởng thành hơn. Người họa sĩ đến bên cửa sổ, chống khuỷu tay dõi nhìn không gian trước mặt. Giá như anh có thể hét to hay khóc lên, buông thả vào những biểu cảm cuồng nhiệt như ngày xa xưa, của tuổi trẻ xốc nổi.... Một đợt gió mùa thu chạy trên các đỉnh cây, thổi đến hương vị muối biển.

Bầu trời thăm xanh không một gợn mây. Cảm giác hạnh phúc không báo trước bỗng ùa đến Vinh cùng làn gió dịu mát, tiếng trẻ thơ trong veo, màu vàng bí ẩn các vòm lá cuối thu, và hơi thở nhẹ quanh đây của người yêu cũ. Những chi tiết tình cờ kia đọng lại thành một niềm vui sâu thẳm, khoan dung xóa đi mọi thói quen xơ cứng và toan tính lạnh lùng.

Vinh nằm bên người yêu cũ. Anh cảm bàn tay rất gầy của cô, nhìn lâu những đầu ngón ram ráp vì làm việc cật lực. Chiều tối buông xuống cùng trận mưa nhỏ hạt ẩm áp.

3.

Một tối muộn, rời căn hộ chung cư về nhà, Vinh chợt đổi ý. Anh rẽ đến xưởng vẽ gần ngoại ô. Bóng người ngồi co ro trên bậc cửa. Ivy. Nhìn thấy anh, giọng cô tỉnh táo:

- Anh vẫn không thích em đến xưởng. Nhưng em linh cảm tối nay anh ở đây.

- Vào đi! – Vinh mở rộng cửa. Những ngọn đèn trắng tỏa sáng căn phòng treo đầy tranh. Ivy bước vào theo, bình thản ngồi xuống một bục gỗ không dính sơn ướm.

- Từ hôm kia em không thể gọi vì anh khóa máy. Mấy nhà sưu tập người Pháp đã quyết định mua hết tranh. Tám bức. Một trong số họ gợi ý anh tham gia trại sáng tác....

- Em đừng nhắc công việc nữa. Một lần thôi, được không! – Lần đầu tiên từ lúc quen nhau, Vinh cắt lời Ivy. Cô lặng thinh, đôi mắt dài tự tin bỗng mờ đi.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Ivy ngược nhìn anh, ánh nhìn chợt nghiêm

trang – Anh biến mất tại cuộc triển lãm. Anh không liên lạc năm ngày qua. Và giờ thì anh cúi kính với anh.

Vinh nhắm mắt. Ngày Minh ra đi, bỏ anh ở lại với niềm thất vọng, sự lạc lõng rồi sau đó là nỗi thờ ơ mệnh mang, Ivy đã đến. Khi ấy, cô cũng chỉ là một sinh viên ngoại ngữ làm thuê tại gallery bán tranh cho người nước ngoài. Cái tên giao dịch Ivy Trần in trên danh thiếp gọi mãi cũng thành quen. Cô đã nhận tranh Vinh, tìm nguồn khách và gợi ý anh vẽ các loại tranh có thể bán chạy. Những thời điểm khó khăn nhất, thiếu thốn và mệt mỏi, cô vẫn mỉm cười, dành tiền bạc mua họa liệu để anh vẽ. Tên tuổi anh bắt đầu được nhắc tới thường xuyên, cô rời gallery, quản lý công việc giúp anh bằng tất cả vốn liếng ngoại ngữ, khả năng giao tiếp nhạy bén và gu thẩm mỹ tinh tường. “Chỉ cần anh tin vào khả năng của mình. Và em cũng vậy!” – Cô nhìn cuộc sống nhẹ nhõm, không bao giờ ngừng hy vọng. Vinh yêu phẩm chất lạ lùng ấy nơi Ivy biết bao. Hơn ba năm cùng làm việc, nếm trải thất bại, rồi đến lúc thành công, họ quyết định sẽ sống bên nhau. Đã mua nhà, mua xưởng vẽ riêng. Cuối năm đám cưới. Sẽ sang châu Âu du lịch. Một tương lai giản dị và bình yên....

Từng mảng ký ức hiện ra, sâu sắc và nhói đau. Vinh biết, thật kinh khủng nếu anh lừa dối Ivy. Anh đến ngồi đối diện cô, nói khó nhọc: “Hãy tha lỗi cho anh!” Tận đáy mắt Ivy, thoáng qua rất nhanh, có sự nứt vỡ choáng váng: “Một cô gái khác, phải không?” Vinh gật đầu “Anh quen cô ấy thời 20 tuổi....” “Không. Anh đừng nói. Em không cần biết gì nữa!” Ivy ngăn lại, vội vã đứng lên. Gần như cô bước giật lùi ra cửa, rồi quay lưng bỏ chạy. Con đường nhỏ vắng lặng, xanh xám. Vầng trăng nhợt nhạt treo lơ lửng giữa khoảng trời trống trải.

Một người chạy trên đường, bóng in dài. Có một lúc, cô gái ngã xuống, áp mặt trên đường lạnh, tiếng khóc buồn bã thâm sâu.

4.

Cuối mùa thu. Mưa liên miên. Những cơn mưa lớn, bắt đầu từ chiều và kéo dài đến rạng sáng. Trời trở lạnh. Những mỏm lá vàng trên đỉnh cây sau một đêm bão đột nhiên biến mất, để lại đám cành run rẩy trơ trụi. Một cách bí ẩn, Minh gầy đi, hân hấp sốt. Vinh mang đến căn hộ chung cư chăn mền ấm, đi mua thức ăn cho Minh. Cô nằm dưới chăn, gò má nhô cao, đôi mắt như to thêm, càng gọi nhớ mặt hồ yên tĩnh. “Anh đưa em đến bệnh viện nhé!” – Vinh đề nghị, buồn lo. “Không cần đâu. Em biết điều gì đang đến. Đừng quá căng thẳng, Vinh ạ. Hãy ngồi xuống cạnh em!” Ủ bàn tay Minh khô ấm trong tay, lòng anh dâng lên nỗi bồn chồn khác lạ. Cô siết chặt tay, nụ cười mơ hồ: “Còn nhớ lần chia tay năm năm trước, chúng ta đã tranh cãi một trận khủng khiếp. Cả em và anh đều không nhìn thấy tương lai trước mặt. Em từng lo sợ sa vào quẩn bách khi gắn bó với một họa sĩ nghèo. Anh lại không buồn níu giữ em. Có lẽ em và anh là những kẻ không xứng đáng. Chúng ta đã phó mặc cuộc sống cho những tình cờ. Bây giờ quay về, em có quyền đòi hỏi gì chứ?”

Sau câu nói dài, Minh nhắm nghiền mắt. Lăn xuống một hạt nước to. Vinh lắng nghe sự cay đắng choán kín. Cô gái cựa khẽ, nói tiếp: “Em đã muốn ở lại đây hết mùa đông. Nhưng không thể. Em phải về nhà. Bác sĩ theo dõi bệnh sẽ giúp em. Được nhìn tranh anh vẽ, thấy anh đã tiến các bước dài, và biết anh hạnh phúc, với em thế là đủ”.

Họ không nói gì thêm. Ngoài ô kính, những hạt mưa rơi nối tiếp thành dòng nước mát lạnh, vô tư lự.

* * * * *

Cô gái da nâu sáng, mái tóc tím thẫm buộc cao giúp Minh gửi hành lý, làm các thủ tục lên máy bay. Còn sớm. Những người ở ga tiễn tò mò ngoảnh nhìn hai cô gái mang hai vẻ đẹp khác biệt thì thầm nói chuyện.

- Có sai lầm không khi chị ra đi vội vã mà không cho anh Vinh biết?

- Tôi đã nghĩ kỹ. Cảm ơn cô đến trong cuộc hẹn đầu tiên và cũng cuối cùng này, Ivy.

- Chị đang ốm.

- Tôi cần xin lỗi. Lẽ ra tôi đừng nên về. Gặp lại Vinh, tôi chợt hiểu mình giống như bóng ma từ quá khứ. Chỉ là niềm vui ngắn ngủi. Thực sự, tôi không cần thiết cho anh ấy nữa.

- Đừng tàn nhẫn với chính mình.

- Anh ấy yêu cô, Ivy. Cô làm anh ấy thực là anh – sáng tạo, vững chãi, can đảm trước cuộc sống. Điều ấy đáng giá hơn một mối tình non nớt, luôn gây tổn thương lẫn nhau.

- Vì đâu chị nói với tôi điều ấy?

- Hai người sẽ sống cùng nhau. Nhất định là thế, Ivy. Tôi không trở lại, mãi mãi.

Tiếng nói âm vang báo giờ vào khu cách ly. Hai cô gái bước đến bức tường kính. Bất chợt Ivy quay lại ôm vai Minh, thì thầm: “Cảm ơn

chị!” – “Đừng nói vậy. Chỉ cần hai người sống hạnh phúc!” – Giọng Minh vang lên dịu dàng.

Cô gái đi qua cánh cửa. Chiếc khăn phớt hoa trên vai cô bay nhẹ như đôi cánh xanh trong suốt. Cô sẽ không trở lại. Ngôi nhà nhỏ đang chờ cô ở một góc thế giới phủ đầy tuyết. Và cô sẽ chìm vào giấc ngủ cuối cùng, chấm dứt những khắc khoải của đau ốm, cô đọc.

Phan Hồn Nhiên

Câu Chuyện Cà Phê

Ngọt mưa, âm vang các cơn sấm vọng về từ biển rơi rớt một đỗi nửa rồi mới bắt. Gió mang mùi cà phê thổi men nhiều ô cửa, như thể cả thế giới không ngủ, ngồi bên bàn với cốc cà phê cô đọc. Cửa hàng đóng cửa gần 11 giờ khuya. Đó là lúc dễ chịu nhất trong ngày. Cô bạn Ninh cùng hội cùng thuyền ngập to, nói rằng cô có thể ngả lưng và đánh giấc dài bất tận. Thực tế cô là người duy nhất tôi biết sợ hãi giấc ngủ, e tiêu tốn thời gian.

Nhà tôi không xa cửa hàng. Chiều, từ phòng thiết kế về, tôi ghé nhà một thoáng rồi đi bộ ra hiệu, không quên mang theo cái bình nhỏ đựng cà phê. Tôi cùng cô bạn thời đại học chung tiền mở cửa hàng bán những món đồ lưu niệm cho dân Tây du lịch.

Công việc làm thêm bình thản, không đòi hỏi gì khác ngoài những

buổi tối ngồi yên giữa vài mét vuông đầy chật kệ hàng, vẽ, chờ vài người khách ghé vào và nhai mấy câu tiếng Anh thuộc lòng nói về vẻ đẹp gốm sứ hay sự độc đáo của các bức vẽ bằng tay... Cô bạn tôi đôi lúc giải khuây với việc đếm lại tiền, giấy chuyển khoản có nguồn gốc từ mọi ngóc ngách thế giới. Tôi uống cà phê. Cà phê không làm người ta thông minh nhưng nó đồ đầy cảm giác vừa lòng với chính mình. Thỉnh thoảng nhìn tôi một cách thờ ơ, Ninh nhắc: "Cậu uống nhiều vô cớ!" Các cô gái đọc sách hay đưa nhận xét bí hiểm. Tôi thích uống, vậy thôi.

Đoạn đường từ cửa hiệu về nhà phải lên đoạn dốc nhỏ. Tôi thở đầy phôi mùi thơm tươi mát của đêm, những cơn gió dính muối biển và bất chợt, tôi tới ngồi xếp trên cột điện gầy đỉnh dốc, nhìn về phía chung cư xa. Căn buồng T tầng 2 dễ nhận thấy, Một cánh cửa sổ luôn hé, con cá nylon treo dưới hàng hiên như vĩnh viễn bơi trong ánh đèn trắng. Ngày nào tôi cũng gặp cô. Công ty T làm việc và phòng thiết kế chỗ tôi chung toà cao ốc. Chúng tôi cùng đi thang máy, quen nhau lần mất điện bị giam trong cái thùng sắt tối tăm. T là một cô gái giản dị, mớ tóc thẳng, đôi mắt yên tĩnh và hơi thở nhẹ. Tôi chẳng biết nói gì cả nên hỏi cô có thích xem phim Hàn Quốc không. Cô nói mới đi làm chưa mua ti-vi. "Còn bóng rổ?" - Tôi hỏi tiếp, các nhân vật trên phim hay chơi môn này. T bật cười: "Tồi lắm!". "Thế sách thì sao?" - Khi hỏi điều ấy, tôi nhớ Ninh, cô bạn đọc quá nhiều và sống hơi khác thường. Cô gái xa lạ quay nhìn tôi: "Anh đang xem quyền gì?" Sự bối rối xâm chiếm vài giây trước khi tôi nhớ một tên sách Ninh để trên quầy hàng. Cô gái mỉm cười trong bóng mờ, nhắc tới Kenzaburo Oe, Phan Triều Hải, Kazan... những kẻ hoàn toàn xa cách với cuộc sống tôi. "Anh thích ai trong số họ không?" - Tiếng nói

T dịu dàng, thân thiện. "Chẳng ai cả!" - Tôi đáp, với một chút tổn thương. "Cũng không đến nỗi nào..." T nói đơn giản. Bất giác cả hai cùng cười to, nhẹ nhõm. Khi ấy thì thang máy mở được cửa. Tia nhìn người bảo trì thang đặt lên chúng tôi ngờ vực tò mò. Tôi đọc và nhớ bằng tên cô gái. Bóng rổ, sách, cà phê, phim Hàn Quốc... những thứ tôi thích hay không thích. Thế nhưng chúng đâu quan trọng nữa khi một người đàn ông tìm thấy cô gái mà anh ta biết hình ảnh cô sẽ xâm chiếm anh, ngày mỗi ngày chất đầy lên, như những món đồ lạ lùng trong ngăn kéo...

Tôi ngồi trên trụ điện gầy thêm một chốc. Ô đen trắng tầng 2 bắt động. Có lẽ T đang theo đuổi câu chuyện trên những trang sách. Một cái bóng lướt qua khung cửa. Rất nhanh. Tôi tự nhủ cô gái sắp ngủ rồi. Xách cái bình thủy trống rỗng, tôi nhồm dậy, rảo bước về nhà. Vài mẩu lá rơi xuống vỉa hè như những mảnh giấy cũ.

...

Ninh là cô gái bất thường - trên kia tôi hơi đả động điều này. Đang làm họa sĩ ở một xưởng phim, cô ta nghỉ ngang. Thời gian đó thì thoảng cô nhả máy tôi ghé nhà, ngôi nhà lớn có vườn bao quanh mà thời sinh viên, tôi không thể hoặc không muốn bén mảng. Nhưng về sau chi tiết ấy chẳng còn ý nghĩa. Cô ta cần một ai để nói chuyện. Tôi là thằng bạn duy nhất cô chọn. Và tôi tới. Ninh đã ở lì trong cái chòi gỗ sau vườn hơn một tuần, như con gấu thờ ơ buồn bã. Tôi leo lên căn phòng nhỏ bằng gỗ trước là nơi vẽ của Ninh. Mùi giấy báo, mùi sơn khô, mùi dầu hoả nồng nực xông thẳng ra như bày ong vàng hung. Cô bạn tôi ngồi im trên cái bục mẫu, nhìn đám lá qua lỗ thủng trên trần. Mọi thứ hết một cảnh phim khiến tôi chán ồm. Ninh lâu bầu cho biết cô ta không bao giờ tới xưởng phim nữa. Tôi chẳng hỏi lý

do. Lý do của các cô gái độc lập thường chính xác nhưng khó hiểu. Dù không đau răng, Ninh dùng cháo, uống hàng bình nước trà, rồi lại nằm im suy nghĩ về đủ thứ vớ vẩn - tuổi trẻ, thời gian, tình yêu, và cả sự sinh nở. Tôi gọi chuyện chán rồi cũng lặng thinh theo. Đến tối Ninh muốn tới quán gần trường đại học. Quán mở mấy bài cũ của Bee Gees. Tôi làm bầm hát theo. Những ngày đó (một tuần? Có thể nhiều hơn) Ninh ở trong tầm nhìn và sự quan tâm của tôi. Vài tối muện tôi ngủ lại xưởng vẽ gỗ cũ. Tôi nghe tiếng cô ta trở mình như con cá trong chậu nước. Nhưng tất cả chỉ dừng ở đấy.

Khi tôi đi làm thiết kế hơn một năm và Ninh ra khỏi trạng thái suy sụp, chúng tôi vét tiền mở cửa hàng gốm. Một cô gái trẻ, nói tiếng Anh và Đức lưu loát, am hiểu tranh sơn dầu và kỹ thuật men- những chi tiết này thu hút khách tới đông cửa hàng. Chúng tôi kiếm nhiều tiền. Thi thoảng tôi đoán Ninh sắp bỏ đi. Nhưng cô ta vui tươi. Khi tôi thổ lộ về cô gái tình cờ thang máy cao ốc, người cùng hội cùng thuyền phá lên cười, nhướn mày:

- Như thế có liên quan tới tình yêu không?

- Đi thang máy và mất ngủ ư? - Tôi lúng túng.

Ninh không trả lời, lật báo xem những món gốm cổ mới vớt lên từ đáy biển. Khuya, lúc tôi gần tới chỗ đứng trên dốc nhìn về chung cư có ô cửa nhà T trắng xanh, Ninh phóng sượt qua, phanh gấp, nhìn vào mắt tôi: "Cậu hãy lập tức nói với cô gái kia những gì cậu nghĩ, hoặc đừng dính líu vào vụ này nữa..." Tôi sợ gì chứ? Không biết! Chỉ rõ ràng tôi không can đảm như người chạy xe rất nhanh xuyên qua bóng tối. Ninh làm những điều mình nghĩ: Bỏ đi khỏi xưởng phim, nhúng tay vào mối văt vả chạy hàng, vẽ gốm, giao dịch... Tức là rời bỏ trạng thái yên ổn để đối diện sự huyền ảo và nguy cơ thất bại

rình rập. Nhưng cô ta đâu có chìm xuống. Có lẽ tôi cũng nên làm điều gì, thay vì đứng yên và nhìn về ô cửa mỗi khuya.

...

Tòa chung cư nhìn gần lớn hơn tôi nghĩ. Những bức tường liên miên thấm ướt bắt đầu lên rêu ở mấy vết nứt, một con chó chạy rong ngửi những bông hoa dại đọng nước mưa. Tôi hỏi đường lên tầng 2.

Người đàn bà giữ xe chung cư có đôi mắt kỳ dị khiến cảm giác nhẹ nhõm tươi tắn mà Ninh truyền cho tôi phai nhạt chút ít. Tôi nhìn lại bó cúc đất xanh lam ban nãy mua, hít một hơi dài. Dãy hành lang đọng nước. Tôi gõ nhẹ cánh cửa người ta chỉ dẫn, bỗng dưng muốn bỏ đi. Tuy nhiên cửa đã mở. Gương mặt T đã ở đấy như hàng trăm, không, hàng ngàn lần tôi thấy trong tưởng tượng. Cô ngạc nhiên tột độ, rồi cười dịu dàng: "Vào đi!" Bên trong căn phòng nhỏ của T mọi thứ toát lên vẻ âm thầm hơi bất an của những món đồ không ở đúng vị trí của nó. Tôi liếc nhìn quyển sách trên bàn, đó là tựa sách mà tôi có nhắc tới lần đầu gặp T để khoả lấp sự bối rối. Cô gái mang ra cà phê trong cái tách nâu, bảo: "Buổi chiều uống cà phê thì ngày như dài hơn..." Tôi gật đầu: "Ừ, nghĩa là mình cũng làm thêm được nhiều việc. Tối nào tôi cũng uống nó, nhưng chẳng ngon thế này". Nụ cười toả trên mặt T như sóng thấm lên bờ cát. Tôi nhấp một ngụm đen sánh, tự hỏi vì sao quá lâu tôi trì hoãn tới tìm T. Bó cúc toả mùi hăng hắc nằm dưới gầm bàn. Ngoài cửa sổ, chiều chát đầy mây sẫm. Những con bồ câu xám tro rời bầu trời xám tro trở về tổ trên sân thượng. Cô gái đối diện cũng vừa đi làm về, quàng mắt thoáng mỗi mệ như hai mặt hồ sâu thẳm... Một khung cảnh bình thản để người ta nói thật nhưng suy nghĩ của mình. Tôi nói nhanh: "T này, tối nay tôi không ra cửa hàng. Hình như tôi muốn được đưa T đi loanh quanh chơi". Cô

ngẩng lên, tia nhìn tối sẫm: "Anh nghĩ như vậy sẽ dễ chịu ư?". Cảm giác choáng váng giống như thể trồng cây chuối quá lâu rồi biết mình không thể đứng lên được nữa. Tôi nghĩ cô từ chối, đơn giản là T không nghĩ tới tôi như tôi nghĩ tới cô, hoặc tệ hơn, tất cả những gì thuộc về tôi khiến cô xa lạ. Cô gái vào bếp mang ra vài quả trứng luộc. Chúng tôi ăn trứng chấm muối, uống cà phê, kiềm chế tâm trạng của mình khỏi sự xao động thất vọng. Tôi chộp vài mẩu chuyện bay vút qua đầu, nói huyên thuyên. T nghe nhưng nhìn đâu đâu, tháo giấy báo bọc bó hoa cúc, cảm ơn tôi đã nhắc cô bây giờ sang đông, cũng có nghĩa là cô ra trường đi làm gần 1 năm rồi... Những căn hộ chung quanh bắt đầu cuộc sống buổi tối. Trẻ con la hét. Tiếng bếp núc. Âm thanh của những tập phim Hàn Quốc. Chúng tôi đứng nán bên cửa sổ nhìn qua ti-vi màn hình lớn nhà bên cạnh. Phải chăng ti-vi đã dựng nên trong tôi ao ước vô hình về tình yêu, về cuộc sống tươi màu và hạnh phúc như thế... Nhưng sao khi tôi đem nó ra thử nghiệm, T đã thoái thác? Tôi chỉ cho T một nhân vật nữ làm việc cật lực, cáu bẳn, bảo giống Ninh, người cùng hội cùng thuyền của tôi nhiều năm qua. Thành linh T ngoảnh sát mặt tôi, giọng như hơi thở nhẹ: "Cô Ninh ấy hay lắm. Còn tôi, chỉ là thứ xúc cảm thoáng qua thôi. Như một bộ phim, người ta có thể cười to hay khóc to vì nó, nhưng rồi phim hết người ta ra khỏi rạp và chẳng có gì quan trọng nữa..." Tôi lục điều thuốc nhàu trong túi. Thế đấy, tôi đã nghĩ mình sẽ không đụng vào thuốc vì T làm văn phòng, cô không chịu nổi nó. Tuy nhiên mọi việc đã khác. Tôi nhìn điều thuốc như quan sát một vật lạ, rồi thả nó rơi xuống sân cỏ.

...

Phải khá lâu sau buổi chiều kỳ quặc trên, tôi mới thu xếp ổn thỏa với

cảm giác trống rỗng và sự cô độc không rõ tên. Ninh là người bạn khôn ngoan. Cô ta không tò mò, không bày tỏ cảm thông vì ở một lễ nào đấy, chúng tôi thân nhau tới mức không thể mở lời an ủi nhau được. Tôi thôi uống cà phê bởi chẳng cần nó, cũng đủ thấy một ngày dài. Ninh lấy cái bình thủy về nhà, đổ đầy cà phê nhưng pha thêm sữa và cả hai cùng uống khi tối muộn. Tôi ghét sữa. Cô ta ghét thứ nước đen kịt. Một sự trung hoà cũng được. Mưa nhiều, nhất là các buổi chiều. Khách tới cửa hàng ít. Hai đứa chung tiền mua một cái ti-vi nhỏ và ngồi trong góc hiệu xem tất cả các game show, nghe các chương trình ca nhạc, cười vui vẻ. Phim Hàn Quốc cũng hấp dẫn. Ninh theo dõi chúng với vẻ ngờ vực. Tôi hơi xấu hổ nhớ lại đã có lúc hình dung tình yêu sẽ mọc lên trong cảnh lãng mạn như vậy. Tình yêu, suy cho cùng, cũng chỉ là một mẫu ghép nhỏ trong cuộc sống. Và người ta không thể rập vài khuôn mẫu, dù hoàn hảo và lãng mạn...

Mọi việc lại chảy đi với nhịp độ bình thường. Thỉnh thoảng tôi giáp mặt T trong toà cao ốc. Cô bước vào thang máy, bấm nút chờ, không nói gì. Người trông xe chung cư cái chiều hôm đó cho biết T là tình nhân ông chủ cô làm thư ký, cô sống trong căn hộ ông ta thuê gần một năm nay. Mách bảo ấy từng khiến tôi cay đắng biết bao. Tôi nghĩ giá mà cô chọn cách sống khác. Mỗi tình công sở giống như ngọn núi lửa tàn lụi và sự quyến rũ đi cùng nó cũng tắt theo, chỉ còn chút thông cảm dịu dàng như vệt tro nhẹ... Ninh tắt ti-vi, bắt đầu ôn ngoại ngữ. Cô ta lúc nào cũng bận rộn và tỏ ra bức bối khi tôi nhàn tản. Thêm một người khách Tây hỏi mua mấy cái cốc Phù Lãng. Tôi gói hàng, bấm thẻ tín dụng, nhắm tính số tiền thu được trong ngày. Bỗng Ninh gấp sách, nói to: "Hôm nay kiếm được thế là đủ. Chúng ta đi

đầu thôi. Không nên ở trong nhà quá nhiều, nhất là tối không mưa". Tôi ngạc nhiên, hơi buồn cười. Chúng tôi chạy chung cái xe cũ của Ninh. Mới hơn 9 giờ, đường phố không quá ồn ào. Tôi cho xe đi mãi, hít đầy phổi hơi muối bám trên những ngọn gió từ biển lùa về. Cảm giác ra khơi như một cánh buồm đột nhiên trỗi dậy, không làm lẫn. Tôi nói: Ninh này, tội mình cần làm cái gì tử tế, trước khi thời gian trẻ qua mất..." Cô ta không trả lời, chỉ đặt nhẹ đầu trên vai tôi. Một hơi ấm tưởng như bỏ quên. Một hương vị cà phê gần gũi. Luôn là vậy, hạnh phúc, cảm giác bắt đầu từ những thứ bình thường không ngờ.

Phan Hồn Nhiên

Chỉ một lần thôi

Cuối xuân, sắp hết đợt lạnh, tôi đang ở năm thứ ba. Một chương trình học bổng toàn phần đưa tôi tới đất nước nửa năm chìm trong tuyết. Khi những đường phố và cây cối bong ra lớp vỏ trắng xóa, để lộ cái lõi ướt át và chưa hết giá rét bên trong, là lúc tôi cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết. Tưởng như mọi thứ - ánh sáng, bầu trời, những hồ nước trong thành phố vẫn còn chưa hẳn chia tay với cái màu trắng đơn điệu của chuỗi ngày thiếu vắng mặt trời. Mọi người ở trường đại học mua báo, giữ lại những trang quảng cáo, lùng tìm một công việc làm thêm trong đợt nghỉ dài. Các năm trước đó, giống như

họ, tôi hào hứng lao vào vô số việc kiếm ra tiền. Nhưng chính vào cái mùa xuân kỳ lạ ấy, thôi thúc trong tôi ý định trở về nhà. Rút tiền tiết kiệm đặt mua vé máy bay, thu xếp vali, tôi gọi điện thoại cho Wang, bạn cùng lớp và là người yêu của tôi, cho biết kế hoạch về nước đột xuất. Cô thẳng thốt khi nghĩ tới một tháng nghỉ học không được gặp nhau. Tôi thoáng chạnh lòng. Cũng như tôi, Wang đến từ châu Á. Cô hơi yếu ớt, dễ xúc động. Tuy nhiên, cô mau chóng chia sẻ nguyên do tôi muốn trở về thành phố quê nhà. “Khi anh quay lại, cây trong thành phố đã đầy màu xanh. Mặt trời sẽ chiếu vào khu học xá mỗi buổi sáng chúng ta thức dậy...” - Wang thì thầm khi chúng tôi chia tay ở sân bay. Đôi môi cô mềm, lạnh và run nhẹ như đôi cánh chuồn chuồn đậu trên trán tôi. “Anh sẽ trở lại với em. Không quá lâu đâu!” - Tôi buông nhanh những ngón tay cô. Đêm trải dài như đôi cánh chim ưng. Trên chuyến bay xuyên qua bóng tối, tôi chìm vào giấc ngủ thư thái, ngọt ngào của một người suốt ba năm học tập và làm việc cật lực giờ đây được trở về nhà.

Thành phố thơm nồng mùi hương cây trái. Ra khỏi máy bay, tôi như bị ghì mạnh bởi cánh tay của bầu không khí nhiệt đới. Mưa lất phất. Những chiếc taxi đón những vị khách đến muộn trong đêm, đèn bật sáng cắt bóng tối thành vô số khối vuông lăn trên mặt đường thẫm xanh. Chiếc xe cuối cùng trờ đến, tấp vào chỗ tôi đứng. Nấp sau cốp xe bật mở. Khi sắp sửa đặt vào chiếc vali duy nhất của mình, tôi bỗng phát hiện sát ngay cạnh mình một người hành động tương tự. Một chú nhóc gầy gò, đeo kính, mái tóc vàng nâu lấp lánh nước - lúc đó tôi chỉ kịp nhìn thấy thế. Tôi định lấy hành lý của mình ra, đợi xe sau. Nhưng người lạ làm động tác ngăn lại. “Chúng ta đi cùng xe vậy. Có lẽ nhà tôi gần hơn, trên đường vào trung tâm thành phố. Tôi

sẽ trả tiền đoạn đường của mình. OK?” - Tôi thương lượng nhanh với người lạ, vào ngồi ghế trên cạnh tài xế. Nhưng tôi nhầm. Cậu nhóc đeo kính xuống trước tôi. Cậu ở không xa sân bay, nằm trên con đường yên tĩnh với những ngôi nhà phía sau các bức tường gạch phủ đầy dây hoa leo. Cho đến khi khuất sau cánh cổng lớn, cậu ta vẫn không nói lời nào. “Có những đứa trẻ như vậy đấy - người lái xa cầu nhàu - Chúng được nuông chiều, thừa tiền bạc và chỉ hành xử theo ý mình!” Tôi chuyển ra băng ghế sau. Đêm yên ả. Mùi thơm ngọt ngào của những vườn cây trái vô hình bám vào từng phân tử không khí. Không nên phàn nàn trách móc vào một tối kỳ diệu thế này... Giai điệu của bản nhạc cũ *If you go away* vang lên mơ hồ. Chuông điện thoại. Chiếc mobile màu xám bạc ai đó bỏ quên mắc kẹt giữa lưng ghế. Tôi lưỡng lự, rồi nhặt máy bấm trả lời. “Anh đang cầm máy của tôi - Giọng trầm vắng đến tựa hơi thở nhẹ - Tôi muốn chuộc lại nó!” “Ai đấy?” - trước giọng nói lạ lùng, tôi đã đặt một câu hỏi ngớ ngẩn. Tiếng cười khẽ: “Là tôi! Cô gái cùng anh đón chung chuyến taxi...” Cậu nhóc đeo kính ấy là một cô gái! Không thể nào ngờ nổi. “Hãy gọi lại sau. Chúng ta hẹn gặp đâu đó!” - Tôi bực bội. Doanh Minh - tên chủ máy hiện nhanh trên màn hình xanh rồi tắt ngấm vào khoảng tối. Tôi mở kính xe, dõi nhìn cảnh vật thân quen của những con đường, dòng sông, những vòm cây không bao giờ quên xanh tươi. Chợt một khoảnh khắc, tôi nhận ra mình đang lẩm bầm cái tên xa lạ. Tại sao cô gái bộ dạng kỳ quặc với tên gọi kỳ quặc không kém lại xuất hiện vào ngày hôm quên ấy?

Những cơn mưa dày đặc. Vài bạn cũ ghé thăm, tán gẫu về đất nước nửa năm chìm trong tuyết. Một câu tìm thấy ảnh Wang kẹp trong tờ tạp chí Thiết kế: “Bạn gái của cậu đây sao?” Tôi gật đầu, với chút

kiêu hãnh. Đó là một trong loạt hình chụp Wang cho bài tập nhiếp ảnh mà tôi rất thích. Cô gái có đôi mắt dài, ánh tím sẫm buồn rầu, như đứng tình cờ nơi vỉa hè lát gạch cổ xưa. “Đẹp quá!” - Các cậu bạn trầm trồ. Tôi hào hứng thổ lộ: “Một ngày nào đó, tớ sẽ phóng to bức ảnh này và treo trên khoảng tường rộng...”

Quán Gỗ, nơi cô nhỏ hẹn tôi đến gặp khá đặc biệt. Những chiếc ghế vải trắng và mặt bàn xanh da trời. Gương mặt của vài ngôi sao quá khứ từ trên tường lặng lẽ nhìn xuống các thực khách. Chỗ của giới sang trọng. Tôi lấy một tờ báo nước ngoài, đọc, không thoải mái. Người lái taxi đêm ấy nói đúng. Những đứa trẻ giàu có và bướng bỉnh luôn muốn xoay chuyển mọi thứ theo ý riêng mình. Như một vết gió mạnh, chủ chiếc mobile xám bạc lướt qua lối đi hẹp, xuất hiện thành linh trước mặt tôi. Dáng vẻ một chú nhóc mảnh khảnh tô đậm ấn tượng về sự tươi tắn, sinh động. Ngôi lọt thỏm trong ghế, hơi ngoẹo cổ, nụ cười tỏa sáng sau kính gọng xanh, cô nhóc liên láu hỏi tôi chờ có lâu không. Tôi lắc đầu. Cuống quýt như thiếu thời gian, cô gọi cốc nước đen ngòm và gói thuốc lá nhẹ. Những ngón tay cô sạch bóng ửng hồng. Bàn tay của người không cầm thuốc bao giờ. Đột nhiên, tôi buồn cười và thấy nhẹ nhõm. “Anh sẽ khâm phục. Vì em ăn rất nhiều!” - Doanh Minh le lưỡi, quyết định đặt thêm bữa sáng. Câu chuyện mở ra dễ dàng. 17 tuổi, chuẩn bị thi đại học, cô sống khá tự do vì là con một. “Tuần trước em bị bố tát do nhuộm tóc. Nhưng bố cũng nhuộm. Chỉ khác màu thôi!” - Cô nhóc cười rạng rỡ. Chén gọn hai miếng bánh mì to và uống một hơi cạn cốc nước đen ngòm, cô bắt đầu bóc gói thuốc.

- Em có biết thở khói thành những đồng xu không? - Tôi hỏi.

- Anh biết sao?

- Tôi không bao giờ hút thuốc - Tôi nói thật.

Một ánh sáng thoáng lướt qua mắt cô gái nhỏ. Thả rơi gói thuốc trên bàn, cô hỏi chệch sang chuyện khác :

- Em phải trả bao nhiêu tiền để chuộc lại điện thoại?

- Không một đồng nào cả. Em chỉ cần tự thanh toán phần ăn. Anh đã trả tiền chai nước suối của mình - Tôi đưa chiếc mobile đắt tiền cho cô, kéo ghế đứng dậy. Cuộc gặp đến đây là đủ. Tôi hỏi thêm: Em sẽ làm gì với gói thuốc lá vô dụng khi chưa từng hút bao giờ?

Chỏm tóc ngắn ánh hồng phách rung nhẹ. Đôi môi mím chặt. Mau chóng, giọng trầm đặc biệt của cô nhóc tan biến âm sắc vui tươi:

- Em muốn anh nghĩ em chừng chặc... Nhưng anh không tức giận chứ? Vẫn đồng ý chúng ta giữ liên lạc chứ?

- Cũng được! - Tôi đọc số điện thoại nhà cho cô nhóc ghi lại. Dù sao tôi cũng chẳng ở lại thành phố lâu. Kinh nghiệm của chàng trai 22 tuổi cho tôi biết đừng bao giờ nói “không” với một cô nhóc. Một cô nhóc được quá nhiều thứ bảo vệ khỏi nỗi lo âu, phiền muộn, hay những ước vọng sẽ không thể hoàn tất trong đời.

Doanh Minh bước vào đợt nghỉ của tôi theo những cách dường như chỉ cô mới tìm ra. Ban mai, buổi trưa, và lúc đã vào giường, tôi đều có thể bị giật mình bởi những cú điện thoại đột ngột. Các hồi chuông điện thoại cô nhỏ gọi đến cũng khác thường, vội vã, cáu kỉnh và có lúc như sắp lịm đi. Doanh Minh không sâu sắc, không am tường một lĩnh vực nào. Cô nhóc cũng chẳng có khiếu hài hước hay châm biếm sâu cay. Thế nhưng không là gì cả có thể là một điều vô cùng sắc nhọn. Thi thoảng, tại một góc ngách bí hiểm trong thành phố, cô gọi nhờ tôi đưa về, hoặc chỉ muốn tôi tới cùng ăn vài món lạ mới khám phá. Một lần tôi dập máy, chán ngán các cú điện thoại phiền toái.

Nửa đêm, khi ngủ say, người nhà dồn dập gọi cửa, cho biết hình như xảy ra tai nạn. Tôi chớp mắt nghe, lạnh toát. Vẳng đến tiếng cười Doanh Minh tỉnh quái.

- Em điên à? - Tôi thở hắt.

- Không.

- Em đừng đùa ngu ngốc như vậy! - Tôi hét vào ống nghe.

- Anh đừng tìm cách không trả lời điện thoại. - Giọng nói bướng bỉnh.

- Chúng ta đâu liên quan đến nhau. - Tôi muốn phát điên.

- Sai rồi! - Cô nhóc lại khế cười.

Tôi cắt máy. Để an toàn, tôi tháo phích cắm khỏi điện thoại. Nhưng giấc ngủ không đến với tôi nữa. Tôi tìm bức ảnh Wang. Đôi mắt cô nhìn tôi như dò hỏi, phảng phất buồn rầu.

Những ngày sau đó, tôi nhảy xe bus đến chỗ người bạn, cùng thực hiện vài bản thiết kế nội thất. Có một lúc, nhìn qua ô cửa vuông, tôi chợt nhận thấy dưới vỉa hè bóng dáng quen. Doanh Minh. Cô nhóc ngồi trên chiếc Scooter vàng, kiên nhẫn và lặng lẽ. Tôi kéo rèm cửa sổ, quay về công việc. Chiều muộn, khi tôi đã quên bẵng, thanh thân ra về, cô nhóc vẫn chỗ cũ. Bỗng qua xe cộ dày đặc trên đường, cô lao về phía tôi, hét ầm lên: “Chúng ta cùng đi ăn nhé! Em đói quá vì chờ anh hơn 3 tiếng đồng hồ”. “Em không có gì tốt hơn để làm sao?” - Tôi hỏi, không che giấu lạnh nhạt. Cô nhóc sững lại trong vài giây: “Em rất sợ anh biến mất...” Tôi đành buông xuôi: “Thôi được. Anh sẽ đi cùng em. Nhưng đây là lần cuối!” Cho đến bây giờ, tôi vẫn không mô tả được chính xác nụ cười Doanh Minh. Nụ cười bùng lên từ bên trong, khiến gương mặt bé nhỏ ửng bừng đột nhiên tỏa sáng, tựa món đồ chơi pha lê màu nhiệm.

Tôi điều khiển chiếc scooter. Cô nhóc quần rộng, áo ngắn ngồi sau,

cách quăng xa. Tuy nhiên, một lúc, cảm cô đã gác nhẹ trên vai tôi. “Đừng có như vậy!” - Tôi nhắc. Không có trả lời. Rồi một cánh tay vịn nhẹ ngang lưng tôi. Tôi im lặng. Xe rẽ về phía dòng sông gần khu trung tâm. Những vườn cây trái thơm tho tỏa hương lan theo mặt nước biếc xanh. Mùi khói xăng văng vất trong thành phố. Và hương vị cá nướng của những quán ăn rải rác vỉa hè. Cô nhóc đối diện mắt sáng, môi đỏ, tươi tắn như niềm hy vọng, không biết đến sự chối từ, các vấp ngã cuộc đời. Doanh Minh đặt ra vô số thắc mắc về cuộc sống học hành của tôi ở cái xứ sở đầy tuyết. Tôi trả lời từng câu hỏi nháy cóc, mỉm cười. Có một lúc, khi vẽ ra quang cảnh khoảng sân học xá mùa đông, tôi chợt nhắc về Wang.

- Wang là ai? - Những ngọn đèn phản chiếu trong mắt cô nhóc chao đảo.

- Đầu tiên là bạn học. Sau đó trở thành người yêu - Tôi trả lời dễ dàng. Cuối cùng đã có dịp cho tôi nói thật.

- Cô ta đẹp chứ? - Cung giọng trầm đẹp dễ bồng khác hẳn.

- Đẹp! Theo mắt của anh - Tôi đáp thành thật.

- Tức là cô ta rất tốt! - Cô nhóc thì thầm.

- Bọn anh luôn ở bên nhau. Em biết đấy, điều đó rất đáng giá với một người rời xa quê nhà, đương đầu bao nhiêu khó khăn.

- Ở bên nhau cả buổi tối sao?

Dưới mái tóc con trai lấp lánh vàng nâu, gương mặt bé nhỏ chợt tái nhợt khi tôi khẽ gật đầu. Nhưng cô nhóc uống cạn cốc nước, đứng dậy, bước theo tôi ra chỗ để xe. Tôi đưa cô về nhà. Ngồi phía sau, cô nhóc dựa hẳn vào tôi, co ro và nóng rực như con mèo ôm hoảng sợ bị bỏ rơi.

Cạnh giàn dây leo cổng nhà, tôi chia tay Doanh Minh. “Đầu tuần sau

anh bay. Chào nhé. Hẳn rất lâu mới có thể gặp lại!”. Đôi mắt cô nhóc như hai mẩu than cháy lên trong bóng tối: “Em sẽ bay sang gặp anh! Một dịp gần nhất!” Giọng cô nhóc tìm lại vẻ tự tin và can đảm, dù còn yếu ớt. Tôi bật cười. “Em sẽ làm được - Cô bỗng xoay người, hôn mạnh lên môi tôi rồi nói hồi hã - Em đã tìm ra anh giữa đám đông. Phải, chính em lên chiếc xe ấy, cố tình đánh rơi điện thoại trong xe, để ta còn gặp lại...” Sự thật thốt ra giữa những lời rối loạn lúc đó khiến tôi chẳng kịp biết về nụ hôn vụng về, chân thật một cách mạnh mẽ của cô nhóc sẽ là điều lạ lùng không bao giờ tôi còn gặp lại trong đời.

Tôi trở lại trường học. Bầu trời sạch sẽ, ấm áp, thoang thoảng mùi nhựa cây. Mưa nhẹ. Cây cối và những bãi đất rộng khoác vào lớp áo xanh tươi mới. Thế mà giữa khung cảnh yên ả ấy, bỗng tôi thấy mình lạc lõng kỳ lạ. Vì một sự bí ẩn nào đó, tôi không còn là con người cũ. Wang và tôi bên nhau. Nhưng bí ẩn kia cũng lẫn khuất bên chúng tôi. “Có bức tường giữa anh và em. Chuyện gì xảy ra vậy?” - Wang hỏi. Tôi không thể giải thích xác đáng. Nhưng thắng hoặc, tôi bắt gặp mình đang lúng túng trong đám đông đôi mắt kính xanh hay dáng chạy vội vã của một cô nhóc chưa hoàn toàn lớn. Có lần, vô cùng lạ lùng, tôi ngồi vẽ bài thiết kế trong đêm, bất giác văng lên đoạn nhạc xưa cũ của Frank Sinatra, *If you go away*. Tôi nhìn qua cửa sổ. Một ai đó đứng cạnh dưới gốc cây dưới sân học xá. “Em sẽ bay sang gặp anh. Một dịp gần nhất...” Lời hứa mơ hồ. Chạy băng qua những hành lang trống, tôi xuống sân. Nhưng không ai cả. Trong lồng ngực tôi, một cơn thắt đau đến ngạt thở. Tôi đứng im, lặng lẽ khóc, lần duy nhất. Cuối năm học ấy, Wang và tôi chia tay. Cô mỉm cười dịu dàng, nói rằng tôi rất tốt. Nhưng tôi đã làm tổn thương cô.

Tôi không gặp lại Doanh Minh, vì sao, vì sao, vì sao, tôi không thể biết. Sau năm năm học, tôi trở về nước, làm thuê một thời gian, rồi lập công ty riêng. Đã lâu, mà cô nhóc lạ lòng này vẫn ở lại trong tôi. Đôi khi trên bức tường rỗng, gương mặt cô như hiện ra, nhìn tôi dò hỏi, ngoẹo đầu cười... Câu chuyện của tôi chỉ có vậy. Tôi có nhiều cô hội gặp gỡ quen biết. Các cô gái trẻ bây giờ rất đông nhuộm tóc vàng nâu, dùng mobi. Cuộc sống thoải mái dễ dàng hơn. Nhưng lần duy nhất, cái cơ hội vô tư đẹp đẽ đã vượt mất. Khi tôi nhận chiếc hôn dưới vòm cây mùa hè

Phan Hồn Nhiên

Cổ tích

Tôi chạy một mạch từ ngoài phố vào trong phòng cậu Vũ. Cậu tôi đang tỉ mỉ mài mấy ngọn bút chì. Mắt tròn mắt dẹt, tôi lấp bắp thông báo cái tin sốt dẻo: Chị Linh Lan đẹp nhất trường tôi là con gái bà chủ quán phở mới chuyển về đầu ngõ. Đáp lại nhiệt tình của người đưa tin, cậu tôi chỉ ậm ừ trong họng vài tiếng rồi lại cúi mũi vào đám viết chì đen kìn kịt.

Tôi ở với bà ngoại và cậu Vũ trong ngôi nhà nhỏ cuối hẻm. Bà ngoại gọi tôi là con ma xó vì chuyện gì trong ngõ tôi cũng biết. Cậu Vũ thì ác miệng hơn, cậu không hề kêu tên thật của tôi bao giờ mà chỉ gào

lên: “Con Tí Trụi đâu rồi?” mỗi lần cậu nháo nhào đi tìm sách vở và nhất định đồ riết cho tôi cái tội bừa bãi. Tôi không xem cậu là thần tượng vì số lần bà ngoại mắng cậu ta trong một ngày cũng sắp xỉ số lần của tôi. Thế nhưng tôi không thể nào hình dung tuổi nhỏ của mình mà thiếu vắng những chuyện thần thoại, viễn tưởng mê ly lẫn những câu chuyện bịa vô duyên cậu kể khi tôi đồng ý rửa bát hộ cậu. Ngồi bó tròn trên cái bàn ngổn ngang bản vẽ và bút thước, tôi quên đi mình là con Tí Trụi tóc thưa để chu du cùng chú lính chì trên con thuyền giấy, hay kỳ diệu hơn tôi thấy mình hóa thành công chúa mò côỉ được bày thiên nga che chở. Lắm khi câu chuyện của cậu hết đã từ lâu mà tôi tưởng mình đang bay cao trong bầu trời nhỏ hình vuông ngoài ô cửa.

Đã được mấy tháng từ ngày nhà chị Linh Lan chuyển về đầu ngõ, một chiều nọ, cậu Vũ nháy tôi vô bếp. Cậu thì thầm:

- Tí Trụi ủi cho cậu chiếc áo chemise mới may nhé!

Tôi nháy dưng:

- Chi vậy cậu?

Cậu khuỳnh khuỳnh hai tay:

- Chị Linh Lan mời cậu đến chơi nhà.

- Đến quán phở à? – Tôi nhăn mặt.

- Không đâu Tí Trụi ơi - Cậu hất cằm lên nóc bếp - mời vào phòng khách chứ.

Khi cậu Vũ có người yêu, thần thoại và cổ tích cậu kể cho tôi bắt đầu thay đổi. Nếu trước đây cậu hay mở đầu bằng câu: “Giả bộ công chúa tội nghiệp là Tí Trụi nhé” thì bây giờ cậu sẽ nói: “Hãy tưởng tượng đi! Nàng tiên dũi dàng là chị Linh Lan, còn hoàng tử đẹp trai là ... cậu! (?)” Tôi thường bịt mũi mỗi khi nghe câu mào đầu ấy. Chị

Linh Lan nhỏ nhắn với cái cằm nhòn nhọn làm tiên thì đúng rồi, chứ cậu Vũ tóc dựng đứng thế kia mà đòi làm hoàng tử thì thật xấu hổ. Thế nhưng ở ngoài đời thì tôi tin cậu xứng với chị Linh Lan lắm bởi bà ngoại tôi vẫn nói: “Trai tài gái sắc.” Bà tôi nói đâu trúng đó, còn cậu Vũ lại học cực giỏi, trong xóm chẳng ai bì.

Học hết năm cơ bản, cậu tôi nhận học bổng du học nước ngoài. áp mặt vào cánh cửa kính ở sân bay, tôi nhìn theo mái tóc bướng bỉnh dựng đứng của cậu nhấp nhô trong đám đông xanh đỏ. Cậu tan vào dòng người mà không ngoảnh lại. Tôi hiểu cậu sợ những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt Linh Lan.

Tôi học cấp ba ở trường ngày xưa cậu tôi học. Chị Linh Lan thôi học đã từ lâu nên hàng ngày tôi đến lớp một mình. Cứ hai tuần một lần, trong lá thư huyền thuyên đủ thứ về bà ngoại lẫn chuyện học hành, tôi không quên kể cho cậu nghe về Linh Lan mặc dù tôi biết hai người vẫn đều đặn thư từ.

Cho đến bây giờ tôi vẫn lạ lẫm chẳng hiểu sao tôi lại có thể yêu quý chị Linh Lan nhiều đến vậy. Trái tim của tôi từng được cậu dạy dỗ bằng cổ tích giàu thương yêu nên phải chăng vì thế mà nó cứ lo lắng từng giờ cho công chúa khi chàng hiệp sĩ đi xa Tết đầu, cậu Vũ vắng nhà, tôi theo chị Linh Lan về một thị trấn nhỏ thăm họ hàng. Vất vèo trên chiếc xe ngựa đậu ở bãi chờ đủ khách, tôi chốc chốc lại ré lên cười.

Tôi cười được ở bên cạnh chị, chạm tay vào tà áo lụa mượt mềm. Trong bụi tung mù mịt, chị cũng thoáng cười chớp chớp hàng mi, tiếng trẻ con thị trấn í ới gọi nhau làm con ngựa kéo xe chồn chân giậm móng cồm cộp.

Bà tôi về nhà trong một buổi cuối năm chợ hàng nhộn nhịp. Bây giờ mỗi khi gặp lại màu hoàng hôn đỏ tím như cái chiều chập choạng ấy, tôi lại buồn và sợ đến tái lòng. Cơm nước xong bà ngoại thở dài và ngồi quạt nhè nhẹ trên cái sập gỗ.

Bà tôi chép miệng khẽ khàng:

- Cô Tư bán phở sắp gả con Lan cho thằng Khánh kim hoàn đấy Hương à. Sáng nay cả chợ đồn ầm lên. Họ bảo cô Tư cho cưới trước Tết.

Tôi không nghe bà ngoại nói hết. Tôi cuống cuống bỏ vào ngòi nơi xó bếp tối đen. Đưa tay lên cổ, ngón tay tôi bất giác đung vào cái tượng Phật bằng vàng mà ngoại tôi dẫn tôi ra mua ở tiệm chú Khánh chột mắt da đen nhờn ... Mắt tôi ráo hoảnh mở căng nhưc nhối. Tôi muốn cậu tôi về dẫn tôi ra khỏi khung cảnh của một chuyện thần thoại bi thảm. Tiết lạnh cuối năm lẫn mùi tro bếp lưu cữu khiến thân tôi khô cứng.

Những lá thư tôi viết cho cậu Vũ giờ rất ngắn. Tôi không đá động đến Linh Lan nữa. Sau nhiều biến động, cậu tôi ở lại làm việc ở đất nước mà cậu đã học tập. Cậu không về như tôi đã mỗi lòng mong. Một cái Tết buồn buồn tiếp đến sau đám cưới chị Linh Lan. Ngày mồng ba, tôi một mình lên xe đò về thị trấn nhỏ rồi đón xe ngựa như buổi xuân nào. Ngồi yên trên tấm vải nhựa cũ nát trải sàn xe, tôi lau giọt nước mắt to tướng nơi khóe mắt. Tôi không hề khóc lần nào từ ngày cậu tôi đi vắng.

Tôi đã hai mươi. Tôi biết những điều kỳ diệu bỏ đi khỏi thế giới của tôi ngày càng nhiều. Tôi đa nghi hơn vì sợ bị tổn thương như dạo ấy. Tôi dừng dừng đi qua mọi nỗi buồn vui của mọi người. Nhiều đêm,

tôi nhìn vào mắt tôi lạnh lẽo trong gương. Có lẽ tôi đã thành người lớn.

Phan Hồn Nhiên

Cổng bình minh

Màu xanh

Cuối tháng 11 vừa rồi, một người bạn nhường lại cho tôi chân phục vụ hậu trường fashion show. Tôi thành nhân viên bán thời gian của một hãng thời trang quốc tế danh tiếng. Sau vài lần làm trợ lý các nhà thiết kế trong và ngoài nước, tôi bắt đầu thạo việc. Việc đọc bản vẽ sắp xếp thứ tự mẫu thiết kế cho đêm diễn hay trợ giúp người mẫu mặc thật chuẩn xác tôi nắm khá vững. Một công việc không thú vị nhưng đảm bảo khoản lương đáng kể cũng như giúp tôi thu thập khá nhiều kinh nghiệm. Tôi theo học ngành thiết kế công nghiệp, năm thứ ba. Kể ra chẳng hay lắm khi một cô gái chưa đầy 20 tuổi luôn thản nhiên nói về công việc và tiền bạc. Kể từ khi Huy, người yêu đầu tiên của tôi bắt đầu chương trình du học dài hạn, thằng hoặc tôi rơi vào cảm giác cô độc kỳ dị. Đủ đầy chính mình bằng việc gì đó có ích là lựa chọn khả dĩ. Biết tôi làm việc trong giới biểu diễn, một vài người quen phớt lờ ý phê phán hoặc đưa ra các phỏng đoán kỳ quặc. Tôi không lưu tâm. Dần dần, tôi thay đổi phong cách ăn mặc. Tôi lựa

chọn trang phục theo ý mình, rộng thùng thình, màu vàng xám hay olive, bất kể chung quanh thích hay không. Mùa đông, cái mũ len hở chóp nhưng lưới trai dài đặc biệt và chiếc kính bản rộng ôm sát mặt không rời tôi. Bên cạnh việc giữ ấm, ở một khía cạnh nào đó, chúng che chắn cho tôi khỏi các tò mò châm biếm gây tổn thương.

Trên lối đi nối sân diễn và cánh gà có một cái ngách bí mật. hệ thống ánh sáng chói lòa bên ngoài sân khấu nhấn chìm lối đi hẹp trong bóng tối mờ dịu. Thỉnh thoảng, đã qua thời khắc tắt bật đầu buổi diễn, tôi lắng lặng rẽ vào cái ngách, nhắm mắt lắng nghe âm nhạc vọng ra từ những thùng loa khổng lồ bên ngoài khán phòng. Tôi ngồi đấy, ngủ lơ mơ, như một con thuyền trôi dập dềnh, khoan khoái đánh cắp đôi chút nghỉ ngơi giữa chuỗi công việc nặng nhọc tắt bật.

Đoạn kết bài nhạc *Sigma* nhỏ dần rồi tắt hẳn. “Minh? Cô ta đâu rồi?” Một tiếng quát vang lên khiến tôi giật thót. Sự giận dữ tột độ bộc trong chất giọng trầm mướt khiến sự đe dọa nhân lên gấp trăm lần. Tôi nhồm phất dậy, lách ra khỏi cái ngách, nhón chân vòng vào hậu đài. Trong vùng đèn chói sáng khu vực hóa trang, đám đông người mẫu nhao nhác, vờn cổ hoảng hốt kiếm tìm tôi. Thật sự tôi phạm sơ suất lớn. Chỉ còn một tiết mục nữa đến phần diễn bộ sưu tập dạ hội. Thế mà tôi lại lĩnh đi, chìm vào ý nghĩ vẩn vơ trong khi lẽ ra phải giúp người mẫu mặc đúng theo từng mẫu thiết kế. Có thể quay lưng bỏ trốn ngay lúc này, khi chưa ai nhận ra. Đang phân vân tột độ, một dáng người xuất hiện chắn giữa lối đi, đột ngột, như bong ma cao lớn. Sơn - người đàn ông trẻ mới đảm nhiệm công việc điều phối sân khấu tuần trước. Chộp cánh tay tôi, anh ta lôi đi xềnh xệch, với sức mạnh thô bạo kỳ dị. Tới trước cửa phòng hóa trang, anh ta dừng lại, xô mạnh, giọng nói đầy đe dọa: “Cô còn 12 phút!”. Bắn vọt vào phía

trong như một viên đạn giấy, đập lưng vào một cạnh bàn, tôi lao đảo trước vô số cặp mắt kinh hoàng của người mẫu. Mau chóng, họ lấy lại vẻ mặt bình thản, lần lượt ôm đến những bộ váy áo. Cúi xuống khâu đính lại những khoảng vải rộng, tôi đau muốn ngất đi. Một lần nữa, người đàn ông trẻ có giọng nói trầm mượt xuất hiện ngay ngưỡng cửa. Liếc nhìn tất cả bằng đôi mắt lượng giá tinh táo, anh ta lên tiếng: “Còn 3 phút!”. Bắt gập tia mắt căng thẳng của tôi sau lớp kính, vàng trán anh ta cau lại, lạnh lùng. Mũi kim đâm vào ngón trỏ tôi. Buốt thót tận óc. “Công việc sẽ hoàn tất, bằng mọi giá! - Tôi tự nhủ, bặm chặt môi - Đừng hòng kẻ nào thấy ta khuyu xuống như một con ngốc!”. Những cô người mẫu xinh đẹp xoay tròn. Đĩa celtic Windancer đặt vào máy. Âm nhạc thần tiên lại vang lên. Mobi báo giờ rung nhẹ. 10 giờ. Thu cát đồ đạc, tôi khoác túi trên vai, vội vã đi về cầu thang hậu trường. Tiếng chân ai đó đuổi theo. Tôi ngoảnh về sau. Im bật. Không ai cả. Tôi bước tiếp. Tiếng động lại hiện rõ, mồn mồn. Lao xuống thang như cơn lốc, rốt cuộc tôi cũng ra tới bãi cỏ bên ngoài. Khi nhảy lên cái vespa màu olive nổ máy phóng đi, tôi mới phát hiện mũ len hở chóp đã mất. Có thể, khi tháo chạy, tôi đánh rơi mất nó ở một khúc quanh cầu thang.

Xe hồng giữa đường vắng. Táp vào vỉa hè, tôi tự tháo cốp, lấy bộ dụng cụ sửa chữa, hì hục lau chùi bộ phận đánh lửa. Nửa tiếng mới xong. Âm thanh rầm rì của một chiếc xe máy sang trọng lướt tới. Tôi ngược nhìn lên. Sơn, người điều phối sân khấu. Anh ta dừng phía bên kia đường, rút điện thoại, trả lời cuộc gọi từ một ai đó. Tôi cố thu nhỏ người nấp sau xe. Có lẽ chúa nghe thấy lời cầu nguyện. Khi tôi ráp lại cốp, khẽ khàng đạp máy, lăn bánh đi, cuộc nói chuyện điện thoại vẫn chưa dứt. Gió lạnh buốt như các mũi dao tinh nghịch luôn

trong không khí.

Về nhà muộn, tôi mở máy, dự định vẽ tiếp bài tập đồ hoạ. Một tờ lịch rơi xuống bàn. Hôm nay thứ tư. Chỉ còn ba lần thứ tư nữa, tôi tròn 20 tuổi. Tự pha cốc cà phê to, lần đầu tiên tôi uống thứ nước đen đắng thật cẩn thận, như một người trưởng thành. Cửa sổ mở rộng. Tôi chống tay trên khung cửa, nhìn ra bầu trời thẫm xanh chìm trong lớp bụi mưa lất phất mùa đông. Người ta cần gì ở tuổi 20? Một chương trình học sẽ mở ra tương lai hứa hẹn. Công việc ổn thỏa mỗi ngày. Các cuộc tiếp xúc, gặp gỡ với vô số con người mới mẻ, niềm vui không bao giờ chấm dứt... Thế nhưng phía sau những điều đẹp đẽ ấy, ẩn khuất điều gì nữa?

Không vẽ bài tập đồ hoạ, mà tôi mở net, viết e-mail cho Huy, điều tôi không làm nhiều tháng qua. Ngồi im rất lâu, tôi bắt đầu kể về chiếc xe bus sơn màu trái cây nhiệt đới mỗi ngày tôi chạy đua cùng. Tôi kể về các bài tập khó khiến đầu tôi muốn vỡ tung, kể sang những người mẫu biến đổi trong các bộ thiết kế lạ lẫm. Tôi kể việc chiếc mũ len vừa bị mất. Thậm chí, tôi kể nốt cả về cái người đã quất tôi, khiến tôi suýt ngã đi giữa đám đông. Cuối cùng, tôi viết: “Em rất thích nhớ lại những ngày anh và em cùng học, đi xem triển lãm, cùng nhau làm việc. Mọi thứ thật dễ chịu. Nhưng em hiểu, nghĩ về ngày hôm qua nhiều quá, sẽ không còn dũng khí thực hiện các việc cần thiết cho ngày hôm nay. Đó cũng là lý do anh đột ngột không liên lạc với em nữa, đúng không? Hồi đầu, em vô cùng hoang mang và thất vọng. Tuy nhiên, giờ em không dằn vặt nữa. Em sắp 20 rồi. Em nghĩ anh hiểu. Vì anh đã đi qua cảm giác của em lúc này ba năm trước. Em sẽ cố gắng sống thật tử tế, làm vài thứ thật tuyệt. Để mai một, nhìn lại, em không khổ sở nuối tiếc. Em vừa uống cốc cà phê và nhìn ra trời

mưa. Em đoán lúc này anh đang ngồi thư viện, hoặc ở sân bóng rổ khu đại học. Bỗng dưng, em nghĩ về anh nhiều hơn bao giờ hết. Thế đấy. Nhưng bây giờ thì phải tạm biệt!” Tôi gửi e-mail đi. Sau đó, với chiếc khăn xóp tìm thấy, tôi ngồi trên bệ cửa sổ, lặng lẽ khóc.

Màu trắng

Tôi nhận e-mail của Minh buổi trưa, khi đang trên net tìm vài dữ liệu bổ sung cho một bài tiểu luận. Những thông tin giản dị bộc lộ bằng giọng điệu kỳ lạ khiến tôi lặng đi. Đột ngột, hết như một cơn sóng mạnh, tất cả ký ức về cô gái mà tôi từng yêu thương ập đến, xô lệch tất cả các xếp đặt ổn thỏa lâu nay trong tôi.

Thỉnh thoảng, ngay cả giữa giấc ngủ ngắn, tôi lại mơ thấy Minh. Thật sự, đó là thời kỳ tuyệt đẹp khi chúng tôi mới quen nhau. Cô gái mảnh khảnh và ngượng nghịu, trong bộ quần áo giản dị, trông giống như một chú nhóc mới vừa lớn dậy. Cô đi học trước tuổi nên luôn luôn vẻ mặt đượm vẻ ngơ ngác giữa đám đông. Lúc tôi đến bắt chuyện như một sinh viên đàn anh, nụ cười rạng rỡ chân thật tỏa sáng gương mặt Minh đã làm tôi chuenh choáng. Sau này, quyết định chia xa, tôi vẫn hiểu, sẽ chẳng bao giờ tôi còn cơ hội gặp lại một ai có nụ cười như thế, có cái nắm tay ấm áp tin cậy như thế. Cái hôm tôi thông báo sẽ ra nước ngoài học tiếp sau đại học, đôi mắt cô mờ đi, vài giây rất nhanh, nhưng đủ để tôi thất đau. Rồi cô mỉm cười: “Anh sẽ học được nhiều lắm, vì anh say mê lĩnh vực tạo dáng công nghiệp. Em biết mà...”. Cô đã nói như không thể ngưng nghĩ về những viễn cảnh tôi sẽ học, sẽ tìm thấy, sẽ thành công. Hồ như cô suy nghĩ về nó còn nhiều hơn tôi. Thế nhưng, giữa một khoảng dừng bất chợt, không ai nói thành lời, cả hai đột ngột chạm vào ý nghĩ sâu kín: Liệu tôi có trở

về với Minh? Tôi đi học bằng tiền gia đình vay ngân hàng. Khoản tiền quá lớn. Và như nhiều người đã từng làm, sau thời gian học, tôi phải kiếm cách trả hết món nợ ấy. Đường về nhà quá xa. Thời điểm về nhà mù mịt. Sau những vất vả với năm học đầu tiên quá nhiều khó khăn, tôi càng biết rõ điều ấy. Không thể viết ra thành dòng, thành chữ sự thật tàn nhẫn gửi cho Minh, tôi đã quyết định chia tay bằng im lặng. Thật lạ lùng, vẫn là khả năng đọc được các ý nghĩ chôn vùi, dù cách xa ngàn cây số, Minh hiểu thấu tôi. Cô không liên lạc, không viết e-mail ngàn ngà. Ký ức về cô dần dần khuất đi dưới các sự kiện dồn dập ập đến mỗi ngày. Cho đến cuối năm thứ hai ở xứ lạ, tôi quen một cô gái khác. Rồi một cô khác. Nhiều mới mẻ nối tiếp, nối tiếp. Thế nhưng thật lạ, chúng hết như các bọt nước nhạt nhẽo, chẳng để lại tăm tích gì.

Mặc dù có xe bus chạy nối các điểm trong campus rộng mênh mông, đột nhiên tôi muốn đi bộ từ thư viện về nơi ở. Tuyết bỗng nhiên rơi. Vài tiếng kêu to vang lên, thích thú hoặc sợ hãi. Khi tôi đến dưới chân ngọn đồi, khu vực sống của các sinh viên du học, thì tuyết đã phủ trắng xóa khắp nơi. Tôi lạnh cóng. Không phải tuyết, mà bởi một ý nghĩ giá lạnh bên trong. Nó đã xâm chiếm tôi khi tôi đọc e-mail của Minh. Em nói về tuổi 20. Về những điều đẹp đẽ sẽ tìm thấy trong đời. Hy vọng tinh sạch, đầy sức lôi cuốn người ta đi về phía tương lai tốt lành. Giản dị và sáng rõ, như ánh sáng trên nền trời mùa xuân. Thế mà tôi đánh mất tất cả, khi đánh mất em, vì chuỗi toan tính thô bạo. Vừa gò lưng đi lên đồi, tôi vừa khóc. Nước mắt mau chóng đông lại trên mặt tôi, như những tinh thể muối trắng xóa.

Màu đỏ

Ngay khi công ty phân công tôi việc điều phối sân khấu trực thuộc, tôi lập tức chú ý Minh, cô gái trẻ hết sức đặc biệt. Những người mẫu hay vài đồng nghiệp đưa ra các nhận xét hơi chế nhạo về cô. Nhưng tôi linh cảm họ nhầm lẫn ở điểm nào đó. Dõi theo Minh, tôi tìm thấy cái ngách nhỏ trên lối đi hậu trường. Một lần, tôi thử ghé vào. Đó là một vị trí lạ lùng. Tất cả thanh âm dội vào đây hồ như đều xuyên qua màng lọc dày đặc. Những bản hòa tấu cũ xưa, mấy bài rock-ballad ngọt ngào hay nhạc hip-hop cuồng nhiệt đều hóa thành dòng chất lỏng xanh thẫm. Bỗng dưng, tôi hiểu vì sao cô gái hay biến mất. Một cảm xúc khác lạ luồn vào tôi, nhói đau - cảm xúc khi đối diện với nỗi cô độc tốt cùng của ai đó. Dần dần, tôi nhận ra ở Minh có một điều gì vừa yếu ớt, vừa rắn rỏi. Vừa thơ dại, vừa trưởng thành. Tuy vậy, nếu tôi đến gần, cô lại trốn vào câm lặng. Một lần, nỗi giận sự lơ đãng của Minh, tôi đã cư xử thô bạo, làm cô đau. Sau đó, hồi hận phát điên, tôi chạy theo cô trên đường, như một tên ngốc. Kể từ đó, tôi lặng lẽ đi theo Minh về hằng đêm, chỉ yên tâm khi thấy cô bước vào cổng nhà, yên ổn và an toàn.

Một sáng cuối đông, có việc đến công ty sớm, đập vào mắt tôi hình ảnh hàng cây hai bên đường. Chỉ sau một đêm, vào thời khắc bí mật nào đó, đám cành trơ khấc quen thuộc suốt mùa đông đột ngột nở ra những cụm hoa lớn đỏ chói. Giống như một cú đập mạnh vào ngực, tôi muốn gặp Minh ghê gớm. Quay xe, tôi lao đến thẳng nhà cô gái lạ lùng. Có thể cô chưa rời nhà để đến giảng đường. Tôi đứng bên kia phố nhìn lên. Vóc dáng mảnh khảnh hàng trăm lần tôi thấy trong mơ ngồi bên cửa sổ. Đứng hẳn lên yên xe, tôi bắc loa, hét to tên cô, bắt kẻ người trên đường nhìn tôi như tên ngốc. Tích tắc ngắn ngủi may mắn, đôi mắt trên cao ngoảnh tìm, bắt gặp đôi mắt tôi. Bắt đầu bằng

một cái có ngớ ngẩn - gấp để trả lại chiếc mũ len lưỡi trai nhặt được, rồi tôi phá vỡ sự im lặng bối rối bằng ý muốn chân thật: “Minh, tôi muốn chỉ cho em nhìn thấy điều kỳ diệu này...”. Và tôi mang cô gái đi, vội vã đến nỗi cô chẳng kịp khoác thêm áo. Chỉ để cô nhìn thấy những vòm cây đỏ rực, tươi mới chỉ sau một mùa đông xám xanh ảm đạm. Minh ngược lên cao, hai bàn tay xòe rộng dưới cằm, thì thào: “Chao ôi, lần đầu tiên em nhìn thấy hoa nở khi trời còn lạnh giá. Hệt như một cái cổng của Mặt trời bình minh!”.

Đợt diễn tập cho các show diễn lớn của mùa xuân. Tôi và Minh chạy việc hối hả phía sau sân khấu. Giữa những lúc tắt bật nhất, tôi ngẩng tìm mắt em, mỉm cười. Tiếng nhạc vang lên, những người mẫu bước ra sàn diễn, Minh và tôi cầm tay nhau, chạy vào cái ngách, bật cười với hành động mạo hiểm bé nhỏ. Và khi âm nhạc dội vào đây như những đợt sóng xanh dịu, tôi ngoảnh sang, hôn thật nhanh đôi môi cô gái thương yêu.

Những ngày đầu tiên của mùa xuân. Minh vẫn mặc những bộ trang phục màu sắc là lạ, chưa hết hân hoan rầu. Nhưng cô quàng thêm chiếc khăn len đỏ. Màu đỏ của cái cổng bình minh. Một lần, Minh toan kể về mối tình đã qua, như cách thú nhận tội nghiệp, tôi quay sang đặt tay lên vai cô: “Nghe anh nói đây, Minh. Anh không quan tâm chuyện em trong quá khứ. Vì anh hiểu, em đang làm những điều thật tuyệt trong ngày hôm nay...”. Rất lâu, cô gái nắm nhẹ ngón tay tôi, thì thào: “Người ta cần gì cho tuổi 20, em nghĩ mãi. Giờ thì em biết rồi”. Tôi lặng đi: “Em nghĩ về điều ấy từ bao giờ?”. Hơi thở nhẹ. Sự yên tĩnh tinh khiết của mùa xuân. Rồi Minh nói: “Vào hôm anh đẩy mạnh em từ lối đi vào vùng đèn sáng rực. Cú va đập đau điếng.

Nhưng Sơn ạ, cũng đúng khi ấy, một điều gì thật ảm áp đã sống lại trong em”.

Phan Hồn Nhiên

Dốc mưa

Đang những ngày thị trấn chuyển sang những màu sắc lạ lùng. Các tàng cây chơm chớm vàng lo âu nhìn xuống những mái nhà và khoảng phố đã trỏ lá khô mấy lượt. Trời lúc chói gắt, lúc xanh xỉn như mảnh vỏ cam. Đọc đi đọc lại bức điện bố nó gửi về, nó nằm còng queo trong góc nhìn ra cửa sổ, sợ đến cả sự lặng lẽ sau lưng và cái bóng gầy nhỏ của bà in từ vách này sang vách khác. Chiều thứ sáu nó lên thành phố đánh điện. Tối, không nhìn vào mắt bà, nó nói nhỏ: “Ngày kia cháu đi, bằng tàu”. Trên chuyến tàu hỏa dài dằng dặc, nó ôm chặt gói hành trang vằng vặc mùi nhà cũ, tí trán vào mắt lượt trông thị trấn màu vàng ngoài kia heo hút dần.

Chạm tay vào mẫu giấy nhỏ trong túi áo nó nhắm dòng chữ thuộc lòng: “Bố, dì Hải và thằng Mắm đã về, con lên thành phố ở cũng tiếp tục học.” Nhớ ngọn đèn dầu tím xanh ở nhà bây giờ có khi đã sáng, nó bắt giác thần người.

Nhà mới nằm trên con đường có vài bức tường vỡ để lộ mấy phiến gạch nâu. Từ cổng và nhà nó băng qua mảnh sân sắp sũng nước, kịp thấy bụi cây dại mọc sát tường tò mò nhìn vào ô cửa. Bố nó đi

phái sau nhắc nhở: “Con gọi dì là mẹ Hải. Nhớ cười với em!”. Nó bước vào căn phòng trang trí giản dị. Một tiếng động mạnh vang lên đón chào. Nó gắng làm động tác cười với mái tóc hoe vàng và đôi mắt màu nâu của thằng bé đang nhô lên sau ghế. Trong góc buồng, dưới bóng đèn hắt ánh nhợt nhạt, người phụ nữ trẻ, nhỏ nhắn ngồi lút trong những tấm đệm, ánh mắt đợi chờ và thẳng thốt. Nó quay lại chợt nhận ra giọng mình đang rất thì thào: “Chào dì Hải, con mới tới”. Người phụ nữ cười, nụ cười nhút nhát gọi nó nhớ đến dăm quyển sách bị nằm yên trên giá của bố nó ngày xưa. Dì ấy hỏi khẽ “Con đi tàu mệt chứ?” rồi cụp mắt xuống, không mong nghe câu trả lời. Những ngón chân buồn bã của nó cọ vào vệt bùn khô trong dép, giục nó bước đi. Bố nhìn lướt trên mái tóc nó, bảo: “Lên tầng trên, phòng con bên trái”. Men theo cầu thang có tay vịn ẩm ướt, nó vào phòng và ngồi ghé ở mep giường của mình, lờn vờn trong đầu một câu dịch ngô nghê: “Đây là nhà mới”. Nó nhìn vào tấm gương trước mặt bắt gặp con bé tóc ngắn rối tung, mặt tuồn dài ngơ ngẩn. Cửa sổ không cánh đón gió và ánh sáng, đón cả một ngọn cây đại vượn tận nơi đây, mấy cái lá xanh động đậy trong căn phòng hiếm sắc màu, với nó tựa một lời an ủi vô tâm.

Cuối hè bố nó tiếp tục công việc ở nước ngoài sau khi thu xếp cho thằng Mắm và nó vô trường. Váng bố, sợi dây liên kết những người trong nhà biến mất. Ngôi nhà kiểu cũ vốn ảm thấp, hình như trống trải và lạnh lẽo hơn. Nó bắt đầu ngày học ở trường với việc lang thang phố xá và kéo dài thời điểm về nhà bằng cách đăng ký học thêm các lớp đêm. Món tiền tuần bà mẹ kể rụt rè đặt trên bàn học nó dành để mua sách. Các trang giấy ngả vàng, xột xoạt lâu ngày tạo thành những con đường ngoằn ngoèo trong thế giới khác, nơi nó

rong ruỗi một mình. Nó cũng phát hiện ra việc bầu vịu vào sự đơn độc và hoài nhớ là một thói quen dễ chịu. Những chi tiết dịu dàng của ngày xưa ở thị trấn đã nhoè vào nhau, bỏ lại trong nó cái cảm giác hệt như vết nước ố trên tường. Mưa nhiều, vệt ố loang rộng, nhưng nhạt mờ đi. Nó thò tay ra ngoài cửa sổ, chiếc lá đại hất ánh xanh lên tay nó gầy gò.

Qua khoảng thời gian lưỡng lự, những chậu cảnh xếp khít nhau dưới sân lát đá ra hoa. Dì Hải - mẹ kế nó thì thoảng bước ra khung cửa, có ngày tần mẩn nhặt lá úa suốt buổi, có ngày quên băng, bỏ mặc cây hoa cụp lá như kẻ thống tay. Đi ngang phòng khách nó bước rất nhanh, không nhìn về phía người đàn bà bé nhỏ ngồi yên trong chiếc ghế mềm. Các mẫu đối thoại giữa nó và mẹ kế đôi khi diễn lại, tựa tựa nhau: “Việc học của con có ổn không?” “Vâng, ổn ạ”, “Con hơi xanh”, “Không con khỏe lắm, cảm ơn dì”. Nó mong các câu hỏi của mẹ kế xuất phát từ tâm chứ không phải vì yêu cầu trong thư của bố. Có lúc nó ngăm nhìn bà mẹ trẻ khá lâu mà bà không hay biết. Dì ấy đẹp, một vẻ đẹp không thích nghi và dễ phai. Những cử động hiếm hoi và dáng ngồi lặng lẽ của mẹ trẻ gợi nó nghĩ đến vô số ngày nối đuôi nhau, không đem lại dù chỉ một biến cố. Nó muốn biết nguyên nhân khiến mẹ trẻ và thằng mấm về xứ, nhưng thấy dì thờ ơ với chung quanh nó lại thôi. Thường sau vào câu hỏi ngắn ngủi mẹ trẻ quay đi, quàng mắt to, xanh tím. Nó lên gác riêng, cảm nhận quanh mình có điều gì đó mơ hồ, nhẹ bỗng, chẳng buồn nhưng không vui. Sang mùa. Hình như những bí ẩn thú vị nhất của phố nhỏ này hiện ra khi trời đất đổi thay. Sáng thức sớm, nó hít đầy lồng ngực hương lá đại ngan ngát và mùi bụi trong buồng uể oải, bình yên. Ngoài cổng lớn, lúc con đế cuối cùng dừng bản nhạc đêm, những hạt sương

nặng rơi xuống khoảnh đất hẹp, nếu nhìn kỹ có thể thấy ở đáy lấm tấm hoa dại nhạt màu. Gió nhẹ làm mấy nhánh cỏ cao đứng đưa. Một con bướm ma màu lá mục bay lên, cánh như bàn tay rung lật phật. Nó ngồi ngoài hiên nghĩ ngợi vẫn vơ rồi lật tiếp trang sách dở dang. Thằng Mắm thức dậy cũng mon men ra ngồi cạnh, mấy lần dụi đầu vào tay nó. Nó quay lại hỏi :

- Mắm hả, Sao dậy sớm vậy?
- Mắm sợ, Mắm không buồn ngủ. - Thằng bé lí nhí.
- Mẹ đâu? – Nó hơi cau mày.
- Mẹ sốt trong giường. Mẹ đau giống hời sắp về nước. Chẳng ai chơi với Mắm.

Đã giữa mùa mưa, trời lạnh se và ít nắng. Cánh cổng sắt hay khua động. Mẹ trẻ mặc áo ấm ra đường vẫy xe vào bệnh viện. Khi về có lúc mang đầy quà cho nó và thằng Mắm, nhưng cũng có khi dì nó vào trong phòng đóng cửa nằm yên. Nó bắt đầu xuống bếp. Mắm giống món đồ chơi bị bỏ quên. Thằng bé rúc trong các xó nhà, lủi thủi nói chuyện một mình. Thỉnh thoảng nó lấy xe đạp đèo em ra phố đi vòng quanh.

Nó sắp học xong năm thứ nhất. Bụi cây dại ngày nó chuyển đến lá lơ thơ nay xanh đầy ngoài khung kính. Mưa, nó áp mặt nhìn ra, không thấy nước, chỉ có những phiến lá run rẩy. Mẹ trẻ trở ốm nặng, gầy đến khó tin. Từ nước ngoài bố nó thu xếp công việc để về nhà, về lo âu và hốc hác. Cuối tuần, xe đến đưa mẹ trẻ vào nằm viện. Dì ngồi nơi chiếc ghế quen, mắt trong suốt, khó phân biệt giữa màu môi và màu da mặt. Ra đến sân, nó thì thầm: “Dì, con mong dì chóng khỏe”. Người đàn bà trẻ ngoảnh lại, gần như phảng phất nụ cười. Thằng Mắm nắm ngón tay trở của nó rất chặt. Không theo xe, nó ở nhà

chuẩn bị sớm mai đi thực tế.

Mẹ trẻ mất sau đó mấy tuần. Lần duy nhất bố dẫn nó và thằng Mắm vào thăm, nó không nhận ra dì trong mái tóc xén ngắn, mỏng xơ. Dì nhìn nó thương yêu, nụ cười lạ kỳ của đôi môi heo héo. Một giọt nước mắt to tướng đọng ở khoé mắt, ánh lung linh. Nó về dọn các buồng trong nhà bắt gặp gói ảnh và tranh sơn dầu vẽ dì trong những ngày xa lạ, rực rỡ và tươi vui. Nó nhớ chiếc lá ngày xưa thả vào chum nước, sau dăm tuần vớt lên, lá trong vắt, mỏng tờ. Khi ấy, chẳng ai nhớ tới cái màu xanh ban đầu nữa. Nó ngồi yên trên đất lạnh, hoang mang.

Mẹ trẻ nằm trên đồi đất nhỏ, nhìn chênh chếch xuống dòng sông. Đàng xa, một cây chuối ra hoa màu đỏ sẫm. Mưa bụi cuối mùa bay lất phất. Nó cõng thằng Mắm trên lưng, men theo con dốc đất trơn đi mãi miết. Nó nhìn lên bầu trời đã Hạ, có lẽ phải về quê.

Phan Hồn Nhiên

Ga xép

Giống như một con thuyền neo chặt và bị bỏ quên, thành phố nhỏ có cái tên mơ hồ thường xuyên trôi dạt dưới các luồng gió thổi về từ biển. Không khí phảng phất mùi cá muối. Ra khỏi sân ga xép, Hoàn không bắt gặp taxi hay loại xe chở thuê nào. Viên theo con đường

hẹp bỗng lên dốc cao, những vòm lá buổi trưa xanh sẫm. Biển hiện ra đột ngột, vẫn duy nhất màu xanh khó hiểu chỉ có ở chốn này. Khách sạn có lẽ cuối đường. Hoan ngồi xuống băng ghế trắng đặt dưới bóng cây bàng. Cái túi du lịch nhỏ tựa con chó bám đầy bụi nằm thõng bên chân cô. Nếu đường sắt dừng hổng, cô đã về thẳng nhà sau chuyến công tác dài ngày. Nhưng giờ đây cô đang ở nơi xa xăm, không đầu mối níu giữ ngoài địa chỉ khách sạn do một người đồng hành trên tàu ghi vội. Chạm mắt màu vàng của trạm điện thoại, Hoan xách túi, băng ngang con đường buổi trưa trống không. Trưởng phòng đồng ý cho cô về muộn mấy ngày, tiếng trong ống nghe như vọng tới từ hành tinh khác. Thoáng lưỡng lự, một lần nữa Hoan ấn thẻ điện thoại. Nghe báo tin, Huân, người mà sau chuyến đi cô sẽ cùng đính hôn, bày tỏ sự ngạc nhiên mờ nhạt.

- Không sao cả - Cô cho biết - Em vừa xuống ga xép, đang ở một nơi yên tĩnh . Khi đường ray sửa xong, em lên tàu về ngay.
- Thế cũng được. Đâu cần phải vội vã... Giọng Huân bồn chồn. Anh muốn chấm dứt câu chuyện khi có không còn thông tin nữa.

Tám bảng gỗ ghi tên khách sạn hiện ra ở một khúc quanh. Người tiếp tân đứng trong quầy ngược đôi mắt xa lạ nhìn Hoan bước vào. Ông ta hít nhẹ cánh mũi xanh tái, cho cô xem bảng giá phòng. "Tôi muốn nhìn ra biển" - Hoan đề nghị. "Những cửa sổ đều nhìn ra biển" - người tiếp tân trả lời. Cô mượn mấy tờ báo cũ, cầm chìa khoá lên cầu thang. Khách sạn không trông trải ố vàng. Có một lúc choàng tỉnh giấc ngủ mệt nhọc, cô sững sờ với bức tranh xanh rục. Nhưng chỉ là khung cửa sổ trên tường nhìn ra mặt biển và bầu trời toả sáng,

bất động. Cô lấy mấy trang báo địa phương, lục lợi tin tức khả dĩ. Có lẽ cô nên tìm một ai đó để phỏng vấn hơn ngồi im chờ đợi đến khi những thanh tà vẹt được khôi phục. Người tiếp tân gõ cửa, đưa khay nước. Hoan hỏi ông ta về thời tiết. "Ngày nắng khô dễ chịu. Tối khác. Tối cô sẽ thấy mưa..." - Câu trả lời như một hứa hẹn âu lo.

Không có mối liên hệ giữa giọng nói qua điện thoại đồng ý gặp Hoan hôm qua với người thanh niên trẻ có mái tóc dài và thẳng lúc này đang lơ mơ nhìn các vật trang trí treo góc quán. Thoạt nhiên Hoan nghĩ có sự nhầm lẫn. Tay kiến trúc sư gây cho cô ấn tượng lạ lùng, nhưng thói quen thích ứng nhanh chóng của phóng viên khiến cô giữ thẳng bằng ổn thoả. Về những bản đồ án đã thiết kế, T. trả lời nữ phóng viên tuần tự, đầy đủ chi tiết, dự đoán các vấn đề cô sắp đặt ra và phôi bày chúng theo chừng mực đúng như anh ta muốn. Ngoài ra không còn gì hơn. Các câu hỏi dẫn dắt tiếp theo nữ phóng viên đặt ra hầu hết khiến tay kiến trúc sư trẻ phải bộc lộ đôi chút suy nghĩ riêng tư bị bỏ qua thờ ơ. Những thông tin Hoan thu nhặt giống như những con ốc rỗng ruột nằm dày đặc trên bãi biển. Cô đóng nắp bút, hơi khó chịu.

- Thoạt tiên tôi đã không hiểu do đâu bài viết về anh rất mờ nhạt trên tờ báo địa phương. Tuy nhiên có lẽ chẳng phải do người viết.

- Thế ư? - Đôi mắt T. nhìn cô trong suốt - Nhưng cô nói điều ấy để làm gì?

- Thỉnh thoảng, tôi nói thật suy nghĩ mình - Nữ phóng viên giải thích đơn giản.

- Chúng ta còn gặp lại không? - Anh ta hỏi đột ngột.

- Tôi sẽ điện thoại cho anh, nếu cần.

Hiếm ai nhận ra một khi thường xuyên tiếp xúc kẻ khác, người ta có khuynh hướng khép kín và lẩn tránh thiết lập các mối quan hệ mới. Cô uống hạt nước cuối cùng sót dưới đáy cốc. Khoảng hơn chín giờ. Những con ve vô hình bắt đầu cào xước bề mặt tĩnh lặng mùa hè. "Bây giờ anh đi đâu?". Cô hỏi thay lời tạm biệt. "Về văn phòng. Và bắt tay vào bản vẽ. - T. đứng dậy - Ngoài ra không có gì đáng làm hơn...". Đó là hé mở xúc cảm duy nhất của anh ta để lộ suốt cuộc phỏng vấn mù mờ và căng thẳng. Trên chiếc xe đạp màu xanh thuê của khách sạn, Hoan chạy dọc con đường viền theo bờ biển. Hiếm khi cô thành thói quen này. Sau những chuyến đi, các cuộc gặp gỡ dày đặc, nghĩ về thời gian trôi qua là điều khủng khiếp, thì thoảng, như tất cả các đồng nghiệp suy nhược, cô cũng tự hứa quăng ngày nghỉ ngơi. Nhưng một điều gì cứ lôi họ đi, không thể dừng lại... Chiếc xe đạp rẽ sang đoạn phố mới. Cuộc sống khác hiện ra trước mắt Hoan. Người đông lên đột ngột, nói cười xôn xao. Nhưng xe ba bánh gỗ cồng cộc vào vỉa hè. Quảng trường nhỏ vây quanh bởi vô số cửa hiệu treo đèn lồng, vài công sở quét vôi màu sậm. Đây là cuộc sống khác nơi cô có thể hoà lẫn vào, biến thành một con chuồn chuồn đỏ, chẳng cần nỗ lực - Hoan nghĩ yên lặng, vui sướng với khám phá

không ngờ. Thế nhưng, bất giác cô nhận ra cánh cửa kính toà nhà phía trước bật mở. Một người vẫy nhẹ cô bằng mảnh giấy trắng loá. Là T... Hoan nhảy lên chiếc xe đạp xanh, phóng nhanh theo hướng ngược lại. Một ý nghĩ xâm chiếm mách bảo cô anh ta ở đấy, chờ sẵn nơi đấy. Vì anh ta biết cô sẽ đến.

Tịnh không ngọn gió. Những thân cây mảnh khảnh ánh lên như dát bạc trên nền trời đỏ rực. Sau giấc ngủ dài trong căn phòng yên lặng, Hoan không còn tin vào mắt mình. Như thể khi cô ngủ, cả thế giới đã bay lơ lửng sang vùng ánh sáng khác, lạc lõng và đơn độc. Ảo giác thoáng qua ấy khiến cô thấy mình bé nhỏ biết bao. Người tiếp tân khách sạn mang lên cơm chiều. "Lạ quá!" - Hoan nói, chỉ mây mỗi lúc thêm bầm đỏ trên mặt biển. "Sắp mưa đấy - Ông ta giải thích - Mưa ở đây rất khác. Nó làm người ta điếc tai. Giống như một bản nhạc khó chịu. Khi ấy tốt nhất đừng nghĩ gì. Cô hãy tìm một quyển sách mà đọc!". Nữ phóng viên gật đầu cảm ơn. Khép cánh cửa, cô ngồi trên giường chậm rãi dùng bữa chiều. Lẽ ra giờ này cô cần ra trạm điện thoại gọi về cho Huân. Nhưng anh ta không đợi cô nữa đâu. Mỗi quan hệ giữa họ thật kỳ quặc. Vừa bền chặt đến mức tường tận ý nghĩ của nhau dù ở rất xa, vừa yếu ớt cho sự lãng quên luôn vào trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Có phải như vậy mà cô và anh ta lựa chọn nhau? Có phải cùng thấu suốt tự do ấy nên họ sẽ gắn bó với nhau lâu dài?... Mưa. Những cành cây kêu răng rắc. Vài bông hoa đỏ mọng nước rơi rớt qua dải ngói hẹp tối thẫm. Những đứa bé trồng cây chuối di chuyển trên vỉa hè. Một con chó trắng bết mưa chạy xuyên làn nước. Không khí co lại vì lạnh. "Ông tiếp tân nói đúng - Hoan rùng mình - lúc này đừng nghĩ gì. Một người thông minh để

chuẩn bị chung sống. Người ta thường không ý thức những gì đang có...". Cô đọc quyển sách cũ. Nhưng trong cô mọc lên nỗi phân vân chưa biết rõ nguyên do.

Tiếng gõ rụt rè trên cửa. Trán Hoan còn nặng giấc ngủ. Kim đồng hồ dạ quang chỉ gần mười giờ đêm. Người tiếp tân mũi xanh tái nhìn cô bằng con mắt buồn rầu ngoài hành lang: "Có người chờ cô dưới kia". Hoan thoáng hy vọng bên đường sắt báo tin tốt lành. Tuy nhiên, khi cô xuống, nhà dưới chẳng ai cả. Có thể là trò đùa không vui. Nữ phóng viên toan trở lên phòng. Đúng lúc đó, từ chiếc ghế sau tường, đột ngột T. đứng lên. Gương mặt sáng mờ giữa bóng tối màu hổ phách, những hạt nước to đọng trên mớ tóc dài buộc chặt, và đôi mắt như hai cánh cửa mở rộng nhìn Hoan đắm đắm:

- Tôi không ngủ được!

- Mưa to ghê gớm - Cô thì thào - Tôi đã ngủ rất lâu. Anh biết tôi ở đây ư?

Người đàn ông trẻ nhìn sâu mắt Hoan: "Tôi đoán ra". Cô tiến về phía anh, chạm tay vào vai anh. "Chúng ta đi thôi!" - T. nói khẽ. Họ bước ra khỏi khách sạn nóng ẩm, bỏ lại sau lưng tia nhìn bàng hoàng của ông tiếp tân. Men theo vỉa hè ướt sũng mưa và ánh đèn yếu ớt, bóng hai người mảnh khảnh trùm áo nhựa mỏng lấp loáng. Họ đi về phía biển. Trong cơn mưa tựa một bản nhạc choáng váng, thành phố lạ giống như con thuyền nhỏ neo, can đảm bơi ra đại dương. Gió rất mạnh, cát làn mưa dày đặc thành những khối vuông chao đảo trên mặt biển trơn nhẫy, không ngừng oằn lên thành những đợt sóng âm ì. "Chúng ta đi thôi!" - T. nhắc lại. Nữ phóng viên giữ nhịp bước đều

đặn với anh. Những chiếc xe cuối cùng của ngày đã biến mất. Thành phố vắng vẻ giữa vịnh nhỏ xa xôi. Chẳng còn bóng tối hay cơn mưa dai dẳng, chỉ duy nhất vệt sáng quét vào khoảng không gian thẳm xanh. Vượt lên sự bất ổn, nỗi vô cảm, từ sâu thẳm trong những con người trên bờ biển cũng tỏa ra nguồn sáng lạnh lẽ, không sợ hãi. Hoan lặng lẽ khóc. Khi bàn tay T. chạm nhẹ lên lưng, cô tựa hẳn vào anh. Họ đứng như thế, không hề biết bao nhiêu lâu, bao nhiêu mưa đã rơi qua. Tuổi trẻ, sự lựa chọn, tình yêu, nỗi đơn độc... Các ý nghĩ xao xuyến, mãnh liệt ập đến không ngờ. Hai người cùng tuổi chỉ mới hôm qua còn chưa hề quen biết giờ đây gắn kết với nhau trong cuộc đi chơi kỳ dị, không định trước. Người kiến trúc sư trẻ đứng im, vòng tay ôm cô gái gầy guộc, cái người lạc ở thành phố lạ nhưng đủ lòng tin đi cùng anh một đêm đầy mưa. Tình cảm biết ơn dâng trong anh thẳm lặng, xé rách thói quen thờ ơ và trạng thái không hy vọng... Gió mạnh và những đợt nước quất hất tung mũ trùm, làm áo nhựa hai người rách bươm. Mặc kệ tóc và áo ướt đẫm, Hoan và T. chẳng hề cảm thấy lạnh. Họ nắm chặt tay nhau băng qua đường, rẽ sang một phố khác. Mưa mỏng dần rồi ngớt hẳn. Họ dừng dưới một hiên nhà đầy dây leo, tháo áo mưa. T. vuốt khô nước trên gương mặt cô gái phơn phớt xanh lơ. Một hàng nước thấp đèn bán suốt đêm. Cả hai ghé đến uống cốc trà nóng, hít vào ngực mùi lá thơm nồng, hơi mưa thơm mát và cả hương vị những con cá khô treo dưới một cửa sổ tình cờ. Những vòm cây, mái nhà, mấy con người còn lại trên vỉa hè bỗng dưng như được phủ trong không gian tràn ngập niềm âu yếm thanh khiết, trong lành. Bỗng dưng Hoan biết, đấy chính là thời điểm hiếm hoi cuộc sống lượng thứ cho người ta vì những nếp nghĩ lãnh đạm và nhỏ nhen. Là hạnh phúc đến với người ta nhờ vào các cơ hội

mong manh. Trong khoảnh khắc, thế giới đã biến hình... Khi T. đưa cô về trước khách sạn nhỏ, họ vẫn không nói thêm với nhau lời nào. Tới bây giờ T. mới nhận thấy cô gái đã đi với bộ áo mặc nhà, chân xỏ dép nhựa rộng. Cái áo ướt dính sát đôi vai mảnh mai. Niềm khao khát được ở lại bên cô, tha thiết. Nhưng đồng thời sợi dây dẫu dằng vô hình ngăn anh lại. T. cúi hôn mái đầu đẹp, rồi bước đi. Hoan trông theo cho tới lúc anh khuất góc đường. Cô đưa tay kéo chuông. Người giữ khách sạn mở cửa, nhận xét chậm rãi: "Gần sáng rồi".

Hoan tìm một cái vải mềm từ dưới đáy va li. Khi soi gương, dường như đã tan biến nữ phóng viên hốc hác sau chuyến công tác dài ngày. Tan mất theo ánh nhìn nghi hoặc của một kẻ tự bảo vệ. Thay vào đó, một người 24 tuổi trong nếp áo xanh lơ mỉm cười trong ra, mắt trong veo, tràn đầy sức sống. Cô xuống sảnh khách sạn. Người tiếp tân thoáng giật mình: "Là cô đấy ư?" "Vâng, có chuyện gì sao?" - Hoan ngạc nhiên. Ông ta làm râm điều gì bí mật khi nhắc bóng T. hiện ra. Anh đưa cô đi trên chiếc xe Yamaha 125 hình như màu trắng, những ống giảm sóc han rỉ nghiêng ken két. Mớ tóc dài và thẳng của anh ngược chiều gió, tô đậm cảm giác hạnh phúc trong Hoan. Đó là điều ít ỏi có thực sau này dính lại trong ký ức, còn tất cả tựa ảo giác. Đoạn dốc thoải toả sáng dưới mặt trời. Bụi cây lác đác chen lẫn những cột đèn sắt bị hơi muối ăn mòn. Mặt đường êm êm phủ đầy bụi. Thành phố hoàn toàn xa cách với trận mưa dữ dội đêm qua. Bầu trời trống trải, đến mức người ta tin rằng hơi nóng phả lên từ biển đã biến những đám mây thành một bầy chim lông xanh bay đi. T. đưa cô ghé qua phòng thiết kế nơi anh làm việc. Những người ở đây đối xử với cô thật dịu dàng. Họ ngờ Hoan là người T.

vẫn nhắc đến, vẫn nói rằng khi nào giàu có sẽ lấy làm vợ. Cô cười. Anh chở cô băng qua khu chợ duy nhất trong thành phố. Không khí ồn ào náo nhiệt, các mùi vị nồng nặc ghê gớm giữa mấy dãy phố cổ lổ hổng như không hề vây quanh hai người. Thi thoảng tay họ chạm khẽ nhau. Tiếng rao hàng bằng giọng địa phương ánh ỏi, các đèn lồng bạc màu bay phát phơ cũng làm họ bật cười. Tất cả những gì thật sảng vui, là niềm dịu dàng vô bờ bến. Xế trưa, họ dừng xe trên một bãi đá nóng, bên mấy cái ô lợp lá dừa khô. "Nếu thích, em cứ xuống tắm. Biển rất sạch!" - T. nhắc. Nhưng Hoan không thể. Chao ôi những điều đang xảy ra khác nào cơn mơ dị kỳ. Mà người ta chỉ có thể cát vào mắt, thở vào phổi, chứ không thể làm gì hơn. Vài người da trắng xuống, bơi ra xa. Ngồi sát bên T., Hoan im lìm, tâm trí rung lên câu hát về khoảnh khắc hạnh phúc tìm thấy. Mấy người ngoại quốc nghỉ hè cười thân thiện với hai người trẻ tuổi và đem cho cô gái nhánh rong mang lên từ biển. Chiều khá muộn, T. đưa Hoan từ biển trở về khách sạn. Người trung niên chừng như đã chờ cô rất lâu. Chẳng buồn nhìn T., ông ta thông báo cho cô về việc đường sắt đã hoạt động trở lại: "Tối nay tàu vào có một chuyến khởi hành. Cô đi chứ?". Khi Hoan ngoảnh lại, T. đã lặng lẽ biến mất. Cô trả phòng quăng tám giờ tối. Ông tiếp tân, cũng là chủ khách sạn - đóng dấu giấy công lệnh cho cô. Hoan xách cái túi da ám bụi, đứng trước cổng khách sạn chờ đợi. Người trung niên gọi hộ một cái xe, nói giản dị và am hiểu: "Cô lên đi, kéo mưa! Anh ta sẽ không đến nữa đâu".

Những hồi còi rúc lên, đâm xuyên cơn mưa đêm dày đặc, Hoan áp trán vào những lưới sắt, tìm kiếm một bóng dáng thân thuộc. Nhưng không ai cả. Tàu chạy mỗi lúc một nhanh. Thành phố nhỏ mất hút

phía sau. Những vệt lân tinh lấp lánh trên mặt biển nối tiếp. Bản nhạc Norwegian woods của Beatles rè rè trên loa trộn với tiếng mưa reo vang khi rơi xuống đất... Chuỗi hình ảnh và âm thanh cuối cùng ấy dội vào cô tựa ngón tay gõ mãi lên phím la thăng duy nhất, âm oang, tới một cường độ không chịu nổi nữa. Ngồi co ro góc cu-pê, giữa những hành khách, Hoan cố ngủ một giấc. Sáng ập đến sớm. Cô choàng dậy, phải rất lâu cô mới nhận ra mình đang trên đường trở về nhà. Cô đi dọc theo hành lang các toa tàu. Ngoài kia, mặt trời oi bức, chói chang. Những đụn cát trắng bất tận. Tất cả hạnh phúc mới nguyên của hai ngày qua như được nung nóng rồi thăng hoa thành một vòm lá rục rĩ. Niềm xúc động lớn lao vỡ trong lồng ngực. Cô nhắm chặt mắt để đừng trông thấy ánh sáng trắng nóng rục rĩ kia. "Có lẽ đúng. Anh ấy không cần gặp ta lần nữa...". Hoan nói một mình. Đoàn tàu lên dốc, lại rúc còi, lắc lư. Cô trở về cu-pê chính choáng. Cho đến khi tàu vào thành phố, vẫn tràn ngập trong cô cảm giác chệnh choáng ấy.

Hoan thuộc những người cuối cùng bước xuống sân ga. Cô xốc túi hành lý, đi về cửa soát vé. Một ai đó chạm nhẹ lên vai cô. Dừng khựng, im lặng, cô không quay lại. "Em đã về!" - Mãi lâu sau tiếng Huân mới vọng đến. Hoan chậm chậm ngoảnh nhìn anh. Một nụ cười thẳng băng, bình thản nở trên gương mặt thân thuộc. "Hai hôm qua, chiều nào anh cũng ra ga đón em - Huân đỡ cái túi da ám bụi, khoác vai vợ sắp cưới - Em rám nắng nhiều đấy. Nhưng trông thật mạnh khỏe. Ở nhà buổi tối mưa nhiều ghê gớm...". Thành phố rộng lớn, đông đúc. Hoan lặng thinh sau xe anh chạy chậm. Ở chỗ rẽ, mắt cô chợt thấy ánh mặt trời lấp loáng trên máng nước, vô số bông hoa

to bằng ngón tay vừa nở, vàng tươi. Để ngăn một cơn khóc vô cớ, Hoan ngược lên bầu trời. Trời xanh như một bầy chim xanh đang bay.

Phan Hồn Nhiên

Giao điểm mùa thu

Something

Cuối tháng 9. Bỗng dưng, công việc ở văn phòng tư vấn kiến trúc khiến tôi chán ngấy. Những chiếc áo chemise sẫm màu. Những đôi giày đen sạch tinh không tiếng động trên thảm. Các cuộc điện thoại, thoải mái hoặc bí mật, từ các bàn làm việc đan thành tấm lưới trong suốt, bủa vây trên không trung. Nhóm họa viên do tôi điều hành hoàn tất đúng hạn 63 bản vẽ cho một dự án lớn. Vào tuần trước, tôi được tăng lương lần thứ ba. Nhìn bề ngoài, mọi việc ổn thỏa và đáng mơ ước với một kiến trúc sư mới ra trường làm việc chưa đầy hai năm. Tuy nhiên, trong cỗ máy hoạt động đều đặn, chừng như có một bánh xe nhỏ bong khỏi vị trí an toàn vào thời điểm mơ hồ nào đó. Một buổi sáng, đứng bên cửa sổ, ập đến tôi một ý nghĩ bất thường. Bấm số điện thoại gọi vào văn phòng. Trưởng văn phòng dễ dàng tiếp nhận lý do tôi sốt cao vì cảm lạnh. Chẳng cần tôi phải giả vờ ho khan hay thờ dốc vào ống nghe, ông ta tự tìm thấy giải thích thỏa

đáng: “Tôi hiểu. Tình trạng kiệt sức sau thời gian dài tập trung cao cho công việc!”. “Tôi vắng mặt hai ngày” - Lại một quyết định mau chóng. “Máy tính đã ghi nhận. Kiến trúc sư Phan. Hai ngày. Okay, hãy nghỉ ngơi, anh bạn trẻ!” - Giọng nói đều đều, như âm vọng bình thản của chuỗi thông tin nhạt nhẽo. Ý nghĩ mình là kẻ nói dối trắng trợn xóa mờ cảm giác vui thích với thời gian tự do vừa tìm được. Bản Something tôi mới cài đặt vào mobile thành linh vang lên. Thư muốn gặp tôi. Thật lạ lùng. Bình thường, cô bận rộn đến nỗi chúng tôi chỉ có thể gặp nhau vào buổi tối cuối tuần. “Ừm... Chỉ là đột nhiên sáng thức giấc, em muốn nhìn thấy anh” - Giọng nói trầm mướt thoáng bối rối - “Em có nửa giờ trước khi vào cơ quan”. Dù yêu nhau lâu, chừng như vẫn thật khó khăn với Thư khi phải bộc lộ xúc cảm. Điều này giống như một bí ẩn quen thuộc, nhưng mãi gây kinh ngạc.

Chúng tôi gặp tại quán cà phê cóc gần trường đại học, nơi hẹn quen từ thời sinh viên. Ban ngày, trông Thư thật khác lạ. Dường như là một người khác. Cô ngồi bên tôi, đôi bàn tay làm việc nhiều thả trên đầu gối, gầy guộc như tay trẻ con. Mùa thu. Đôi mắt cô trong hơn. Thảng khi cô ngược nhìn mông lung vào mắt tôi, như tìm kiếm một cái gì chưa nắm bắt được. mấy lúc như thế, tôi chợt thấy cô đơn và buồn bã.

“Em định nói gì với anh?” - Tôi thử mỉm cười.

Thư nói khẽ: “Có điều gì đó sắp sửa xảy ra với chúng ta, em biết”. Tôi giật mình, lắc đầu. Đồng hồ chỉ tám giờ. “Dù việc ấy tốt hay xấu, hãy gọi cho em”. - Thư ôm tập tài liệu dịch thuật dày cộp ra xe, chạy đến công ty. Tôi đã không hé lộ chút thông tin nào về thời gian tự do của riêng mình. Phải chăng là vấn đề của bánh xe vô hình bong ra khỏi vị trí quen thuộc.

Sau khi trả tiền bữa sáng, tôi gửi xe, đi bộ về khu vực các trường đại học danh tiếng. Bãi giữ xe đông đúc lấn tràn vỉa hè. Những sinh viên năm nhất ngược ngạo đeo trên vai những cái túi vải mới cứng, to cồng kềnh. Một hai năm nữa, họ sẽ đến giảng đường chỉ mang theo cuốn tập quần nhàu. Bật cười với ý nghĩ thoáng qua, tôi vấp phải đôi chân đứng đưa của một cô gái mặc áo choker mắt màu da cam, in số to tướng cả trước và sau như cầu thủ bóng rổ, ngồi vắt vẻo trên tường rào khá cao. Cô ta nhào xuống, lảo đảo, nhưng mau chóng đứng thẳng trước mặt tôi.

- Xin lỗi! - Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy nữ sinh viên không bị thương tích.

- Giúp em lên lại chỗ cũ nào! - Cô gái có giọng nói tươi tắn đặc biệt. Cảm bàn tay mát lạnh của cô, giúp lấy đà, bỗng dưng tôi có cảm giác bị điện giật. Tôi rút phắt tay lại, choáng váng. Hình như cô gái cũng bị hệt như thế. Cô tựa hẳn vào khoảng tường rêu, kinh hoàng nhìn tôi bằng đôi mắt rộng, cách xa nhau. Tôi xin lỗi một lần nữa, quay lưng chúi choáng bước đi. Một ai đó phía sau. Tôi ngoảnh lại đột ngột. Cô gái áo da cam tấp ngay sau bảng quảng cáo trạm chờ xe bus. Tôi đứng im cho đến khi cô ta đành thò đầu ra, bối rối đi về phía tôi.

- Cô muốn gì? - Tôi cau mày

- Không gì cả! - Cô gái mái tóc ngắn trước trán, nhăn nhó kỳ khôi - Tự nhiên em thấy thích đi sau lưng một ai đấy, anh Phan ạ.

- Cô biết tên tôi sao? - Tôi hơi ngạc nhiên.

- Em từng gặp anh một vài lần. Khi anh tốt nghiệp, em đang học năm thứ nhất. Em tên Lưu An. Chúng ta học cùng khoa. Nhưng chắc chắn là anh không bao giờ để mắt đến em. - Cô gái cười, và bắt đầu tiến lại. - Hôm nay lớp em được nghỉ đột xuất vào buổi sáng. Mọi

người rủ nhau đi câu. Nhưng những con cá làm em chán ngấy. Hôm nay anh không đi làm? Anh đã hoàn tất dự án chưa? Anh có nhìn thấy tòa nhà cao tầng hình bán móng đang xây đằng kia chưa? Bao nhiêu là câu hỏi. Tôi trả lời lần lượt. Cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng khi nói chuyện với một người biết lắng nghe, am hiểu chuyên môn và luôn đưa ra những câu hỏi tò mò thông minh. Giữa một nắm câu hỏi của Lưu An, tôi lờ mờ nhận ra cô ta biết khá rõ về tôi. Tuy nhiên câu chuyện cứ tự nhiên cuốn đi. Phần sau đó của buổi sáng, chúng tôi vào rạp xem phim hài của Pháp, ghé CD shop xem các album mới nhập. Cô thích những đĩa nhạc tôi thích. Cô ta nhắc tên nhân vật trong cuốn sách tôi đọc gần đây. Trùng hợp khác thường. Lưu An không mấy may bận tâm. Cô nheo mắt nói chuyện, không ngừng ngật cổ cười, thoải mái cào mái tóc rối tinh. Sức sống sôi nổi lạ lùng ấy truyền sang tôi, xóa tan cảm giác chán nản, kiệt sức... Lúc chia tay, Lưu An nói đơn giản: "Chiều nay, em sẽ phone cho anh!" Khi Lưu An biến mất, tôi mới sực nhớ cô ta chưa ghi số điện thoại của tôi. Cái áo cầu thủ bóng rổ in con số 63. Đó là số bản vẽ cần hoàn tất đã ám ảnh tôi suốt ba tháng vừa qua.

Yesterday

Người ta thường nhầm lẫn về xúc cảm của nhau. Khi tôi sợ hãi nói liền thoáng trong bước tiếp cận đầu tiên, có thể Phan nghĩ tôi là một nữ sinh viên hơi hợt, nhàn tản và trẻ ranh. Tôi điện thoại cho đàn anh một lần nữa vào chiều tối, như đã hẹn. Hơi vội vã, Phan hẹn gặp ở quán ăn nhỏ gần trường đại học, lúc 7h. Tôi ngồi bó gối trên sàn, chưa tin sự may mắn có thể giản đơn như thế. Đứng trước tủ quần

áo, tôi vô cùng rối trí. Rốt cuộc, tôi chọn bộ trang phục kiểu rock chick - chiếc pull ngắn màu đen in hình Manowar và quần jeans rộng mang cùng sneaker xanh nhạt. Không nữ tính, không khơi gợi, những bộ trang phục cho tôi chút ít tự tin. Giờ đây, mọi thứ đã diễn ra đúng như kế hoạch, tôi nhất định không thể sơ xuất. Suốt buổi ăn tối, tôi bỗng nói rất ít. Mọi ngôn từ, các câu chuyện pha trò hài hước bay biến.

Những xúc cảm thoát ra ngoài lớp vỏ tinh nghịch thường ngày, lướt đi nhẹ nhõm và xoay tròn tựa cơn lốc vô hình. Chóng mặt quá, tôi vịn chặt cạnh bàn. Khi mở mắt, gương mặt Phan hướng về tôi. Vàng trăn phẳng. Đôi mắt cận thị mang contact lens xám tro. Mái tóc lòa xòa phủ qua vai. “Em ổn chứ?” - Đàn anh chăm chú tìm đôi mắt tôi dưới lớp kính xanh. Tôi gật đầu. Anh chột nghiêm giọng :

- Bây giờ thì nói đi, Lưu An. Làm thế nào em có được số mobile của tôi?

- Em hỏi qua cậu sinh viên từng làm đàn em phụ vẽ cho anh! - Tôi nói dối khó khăn

- Cậu ta là bạn trai của em, đúng không? - Phan phỏng đoán, cười. Tôi lắc đầu. Nhưng cố gắng để không khóc. Khoảng hơn 8h, Phan nhận một cú điện thoại. Anh cho biết phải về nhà có việc.

- Nói dối - Tôi kêu lên - Chẳng phải anh nghỉ làm hai ngày đấy!

Phan giật mình. Tôi đón một chiếc taxi về nhà. Đường phố lấp loáng ánh đèn. Một trận mưa nhỏ làm mặt đường óng ánh trơn trượt. Tôi ngồi nép băng ghế sau, khóc nức nở, khịt mũi vào mẫu khăn giấy.

Ông lái xe quan sát tôi qua kính chiếu hậu, cất giọng hỏi to: “Này cô nhóc, có việc gì thế”. Nếu bạn là tôi, giây phút ấy bạn cũng sẽ muốn dốc hết với một ai đó, xa lạ cũng được, bí mật suốt ba năm qua. Bắt đầu từ ngày đầu tiên vào trường đại học, tình cờ chạm mặt đàn anh

nổi bật. Anh đã mỉm cười với bạn. Nụ cười bảo bạn đừng sợ hãi, cứ học đi, mọi khó khăn sẽ tự tan biến. Một buổi tối bạn chạy qua hành lang lớp trên, bắt gặp đàn anh còn cặm cụi bên bàn vẽ sáng đèn. Bạn nép ngoài cửa, nhìn trộm giọt mồ hôi rất to trên vầng trán tái xanh, lẫn xuống mắt kính mờ hơi nóng. Bạn lắng nghe bản rock giao hưởng đàn anh bật lớn trong dàn máy của phòng học. Kể từ đó, bạn không chọn nghe một dòng nhạc nào khác. Bao nhiêu điều nhỏ xíu cứ thế dần xâm chiếm bạn. Cho đến một ngày kia, bạn giống như một chiếc tủ mà mở bất kỳ ngăn kéo nào cũng nhìn thấy hình ảnh của anh ta. Nhưng bạn làm gì được chứ? Đàn anh bận rộn. Đàn anh học xuất sắc. Rồi thêm cô bạn gái bỗng xuất hiện. Cô ta ngồi cạnh đàn anh trong quán cóc gần cổng trường, vị trí hàng trăm lần bạn ao ước...

Tôi đã kể gần như tất cả với người tài xế xa lạ, buồn bã nhìn ra mặt đường. Ông tài xế cho xe chạy chậm chậm, chợt lên tiếng: “Tình thế tồi tệ thật! Tuy nhiên, nếu yêu một ai đó, hãy để người ta biết. Có thể không được đáp lại. Nhưng mai sau, cháu sẽ không bao giờ hối tiếc...”

Về đến nhà lúc 9h, tôi tự nhủ sẽ làm xong các bài tập phần mềm ACAD mới. Buồn rầu hay dần vật đến đâu, thật điên cuồng nếu buông lơ học hành. Trước khi tắt máy, tôi nảy ra ý định vào net. Một người đang online. Là Thư.

Tôi làm quen chị ta cách đây hai năm. Ước muốn được biết thông tin về đàn anh khiến tôi liêu lĩnh. Một tuần bốn lần, cả hai chat với nhau những chuyện nhỏ. Cũng có khi tôi và chị ta gặp nhau ở thư viện ngoài trường. Thư giản dị, hơi lơ đãng. Thật kỳ quặc. Thư không may may nghi ngờ điều gì ẩn sau chuỗi tò mò bất tận của tôi. Như

lúc này, khi tôi thăm dò chị có gặp Phan không, câu trả lời hiện nhanh trên màn hình: “Đã gặp lúc sáng sớm”. “Thời gian cả hai dành cho nhau quá ít?” - Tôi nhận xét. Thư đáp: “Tôi xem tình yêu là một phần, chứ không phải tất cả đời sống. Nó quan trọng, nhưng đừng để nó làm tổn thương. Sức lực cần chia vào nhiều việc khác”. “Chị không sợ một kẻ lạ xen vào?”. Dấu hiệu nụ cười: “Kẻ lạ là ai?”. Tôi chấm dứt cuộc trò chuyện. Câu hỏi cuối cùng của Thư treo lơ lửng. Rõ ràng trò chơi tôi tự xếp đặt đang trở nên nguy hiểm.

Let it be

Gió bỗng lùa về bầu trời thành phố những vệt mây vàng đồng. Chúng như từ phương Bắc xa xăm, một cánh rừng đã chín, bắt đầu tán sắc rực rỡ lên trời cao. Không khí dịu xuống, đôi khi buổi sáng lạnh đến đau nhói. Tôi không cho phép mình ốm. Có quá nhiều thứ phải làm và suy nghĩ.

Rắc rối bắt đầu vào thời điểm hai ngày Phan được nghỉ việc ở văn phòng. Ai cũng có đôi lúc gặp vấn đề với công việc, cần khoảng khắc thay đổi, được ở một mình, suy nghĩ về thời gian sống và những điều quan trọng cần thực hiện. Tuy nhiên, sự im lặng, gần như che giấu những vấn đề của anh làm tôi tổn thương. Phải chăng mối quan hệ của chúng tôi, sau thời gian gấn bó, đang dần dần mất màu. Khi biết nguy hiểm đâu đây mà không tìm thấy cách hóa giải, nguy hiểm sẽ đến, gõ cửa vào một buổi sáng không chờ đợi.

Cuối cùng, cô bạn Lưu An đã hành động. Một khi hành động, cơ hội sẽ mở ra. Trong tình yêu, lợi thế không dành cho riêng ai. Một dây ràng buộc, sự gắn gũi nhiều năm có thể tan biến chỉ sau cuộc chạm

mặt tình cờ với một cô gái xa lạ, cạnh bức tường rêu của trường đại học. Quả rất lạ lùng. Nhưng sự thật là thế. Tôi lờ mờ nhận ra mối quan tâm khác thường của Lưu An thông qua tôi để hướng tới Phan từ hơn một năm trước. Thoạt tiên tôi buồn cười. Hơi khó chịu. Trong thời gian dài, tôi vẫn vững tin mình có thể kiểm soát tình thế. Tuy nhiên, đến lúc một điều gì đó đột nhiên trượt ra ngoài đường ray. Trưa thứ bảy. Sau khi gửi đi xong các tài liệu dịch thuật, tôi online. Lưu An lập tức kết nối. Cô đề nghị gặp tôi, có một vài chuyện cần nói. Cô bạn nhỏ, cô muốn rà soát phản ứng của tôi? Cô cho rằng tôi vẫn chưa biết gì? Tôi bình thản cho biết có thể gặp nhau ở khu vườn thư viện trong nửa giờ nữa. Ở đó, luôn có người qua lại. Ít nhất, tôi không phạm sai lầm có thể nuối tiếc sau này. Lúc tôi đến, Lưu An đã chờ tôi ở băng ghế giữa thảm cỏ. Hoàn toàn khác biệt tôi hình dung, không có sự ngạo mạn hay tia nhìn thô bạo. Chỉ là cô gái trẻ ngồi so vai, tràn đầy sợ hãi lẫn âu lo.

- Bí mật cần tiết lộ là gì? - Tôi mỉm cười.

- Em xin lỗi làm chị tổn thương. Nhưng thật kinh khủng nếu lừa dối người khác, vì bất cứ lý do nào. Hãy nghe em nói... - Ánh sáng trong đôi mắt xa nhau của Lưu An chao đảo thật đáng sợ.

Những câu nói không trình tự buột ra. Hầu hết sự thật tôi đều đã biết, qua lời bạn bè, qua việc tự liên kết các sự kiện rời rạc. Nhưng khi chiếu rọi dưới cái nhìn của người đối diện, chúng bỗng nhon hoắt như những mũi kim làm tôi tê liệt. Bộ phim hài pháp. Bộ prorock mới của Manowar. Cái siết tay nóng hổi dưới mái hiên ướt mưa. Cảm xúc mạnh mẽ tỏa sáng.... Tôi bỗng thốt lên: "Đừng nói nữa. Làm ơn!". Cô gái im lặng, gò má trắng bệch, bàng hoàng.

Phan đến, theo yêu cầu của tôi qua điện thoại. Nhận ra tôi và Lưu An

ngồi cạnh nhau, anh hơi ngạc nhiên, nhưng không bất ngờ. Cần lập tức tránh xa tình thế khó xử ủy mị. Tôi tiến về phía anh: “Anh sẽ đi cùng cô ấy, phải không?”. Phan gật đầu. “Tại sao?”. “Vì anh cần được thay đổi, cần yêu, cần cảm nhận cuộc sống theo cách nó đang diễn ra. Từ lâu, chúng ta đã chẳng còn hi vọng về nhau nữa. Em biết điều ấy, phải không?”. Tôi ngồi im. Giống như tất cả các cơn gió mùa thu cô đặc lại, đặt lên vai tôi. Phan đến gần Lưu An, cúi xuống cầm tay cô, rời khỏi khu vườn yên tĩnh.

Giống như cơn hươu, sau khi sập bẫy thói quen của chính mình, tôi cần nhả dây và tiếp tục cuộc chạy trên trắng cỏ rộng lớn. Thỉnh thoảng, giữa công việc bận bịu, tôi nghe lại Beatles. Có khác thường không khi mùa thu, bỗng nhiên tôi tìm thấy trong những ca khúc quen thuộc ẩn ý giản dị nhói đau, và cả những mạch bảo sáng suốt, hy vọng.

Phan Hồn Nhiên

Khách trọ bí mật

1.

Trở về nhà từ lớp luyện thi vẽ kiến trúc, Quân rẽ sang đoạn đường ngược chiều. Việc này xảy ra không thường xuyên, nhưng tựa như thâm nhập vào trò chơi căng thẳng, không thể đoán trước điều gì sẽ ập đến một khi bắt đầu hành động phạm lỗi. Cuối đường, mảnh trời

tam giác hiện ra giữa các vòm cây đang biến màu một cách đáng kinh ngạc, từ sáng xanh sang óng đỏ rồi tím thẫm lại. Nhiều ốc gió cuốn xoáy cát khô và lá mục trên vỉa hè. Những con chim thẳng thốt bay thấp nấu dưới mái hiên. Sắp mưa. Một bàn tay vô hình vặn dây cót, đẩy các chuyển động lao nhanh hơn..

Chính vào thời điểm ấy, mắt Quân đột ngột bắt được tín hiệu đỏ bên phải con đường. Nguy hiểm bằng ngang mũi chiếc ô tô, xe cộ đến rất gần tín hiệu đỏ. Đó là quả táo lớn đặt ở ngăn lưới ngoài cùng chiếc ba lô lớn. Chiếc ba lô trĩu một bên vai cô gái đứng bất động trên vỉa hè. Trạc tuổi Quân, không hơn, nhưng đáng vẻ cô ta điềm tĩnh và đơn độc khác thường. Giữa đám đông hối hả trốn chạy cơn mưa, cô ta hoàn toàn là kẻ ngoài cuộc. Đột nhiên, giọng Quân vang lên, chính cậu cũng không ngờ :

- Hi! Bạn có cần tôi giúp không?

Cô gái ngoảnh nhìn, lấy lại bình tĩnh sau cái giật mình nhẹ :

- Tôi cần một nơi ẩn nấu, vào lúc này!

Không kịp ngạc nhiên, suy tính chớp nhoáng vụt qua đầu Quân :

- Gia đình chúng tôi có một căn hộ chung cư cho thuê, hiện đang bỏ trống!

- Tôi sẽ trả đủ tiền - Cô gái nói nhanh! - Nhưng tôi cần được giữ bí mật!

- Được. Tôi đưa bạn đến nơi đó. Lên xe đi! - Quân nói, dường như tất cả diễn biến kỳ quặc này đã lập trình trước, trong một ngẫu nhiên bí ẩn.

Cô gái ngồi sau xe Quân, giữ khoảng cách, im lặng. Xe ra khỏi đoạn đường ngược chiều, cô chợt nói khẽ: “Chạy nhanh nữa lên, Quân!”.

Cậu ngạc nhiên: “Bạn biết tên tôi ư?”. “Phù hiệu áo. Chúng ta cùng

tên. Tôi là Thư Quân!”. Không nói gì thêm, Quân chăm chú vào tay lái. Mưa bắt đầu rơi các hạt nước to và nặng. Nhưng Quân không lưu tâm. Bên trong cậu, nỗi căng thẳng lẫn bàng hoàng bắt đầu hiện lên.

2.

Trận mưa chuyển thành một cơn bão khi Quân về đến nhà. Ướt át và cóng lạnh, cậu tái nhợt. Người nhà nhìn cậu, ngạc nhiên: “Con ốm sao?”. Treo chiếc ống gỗ đựng bài vẽ lên vách, Quân nói khẽ, khó chịu: “Vâng, gần như vậy. Con muốn được một mình!”. Người lớn nhìn nhau, lặng thinh, phản ứng tôn trọng tế nhị trước hành động khác thường của một chàng trai tuổi mười bảy. Quân vào phòng, đóng chặt cửa. Mặc dù Will Young là đĩa nhạc yêu thích, mặc dù các bài tập tin học phức tạp thật đáng say mê, thì những điều vừa xảy ra trong vài giờ trước vẫn là ấn tượng quá mạnh..

Khi Quân mở khóa căn hộ chung cư và bật đèn sáng, cô gái lạ giữ nguyên vẻ bình tĩnh lạnh lùng. Tuy nhiên, bước vào bên trong căn hộ trống, tháo ba lô xuống, đột nhiên cô run lập cập. Bối rối, Quân chỉ cho cô ta chiếc ghế dài duy nhất trong phòng: “Có lẽ nó cũng là cái giường bạn nằm tối nay..”. “Vâng tốt lắm rồi - Thư Quân nở nụ cười nhợt nhạt - Ban này, tôi đã nghĩ mình phải ngủ ở trạm xe bus hoặc trong công viên”. Quân đưa cho cô chai nước mang theo khi đi học thêm. Cô uống từng ngụm lớn, bớt run rẩy. Ngồi im lìm ngay dưới đèn, cô gái giống một bức tượng trầm tư với mái tóc kỳ lạ, phía trước cắt ngắn giữa trán và phần đuôi dài buộc chặt sau gáy. Quần áo của cô gây ấn tượng thanh nhã, một phần bởi vóc dáng người mặc khá

cao, mảnh khảnh. Cô mang đôi giày đắt tiền, hiệu Rebok, màu xám xanh buộc dây, còn khá mới, loại dành cho người đi bộ. Bỗng cô ngước lên, bắt gặp đôi mắt quan sát của Quân.

- Tối mai, và nhiều ngày tiếp theo, bạn sẽ nghe mô tả về tôi trên ti vi. Trong mục tìm người mất tích - Cô nói chậm rãi.

- Bạn trốn nhà đi, đúng chứ? - Quân hỏi.

- Đúng! - Thư Quân gật nhẹ - Lúc này tôi chưa thể nói lý do. Nhưng tôi không làm điều gì xấu. Bạn phải tin tôi.

Quân bước tới cửa sổ, mở tấm màn ngăn gió. “Đừng làm vậy - Tiếng kêu thẳng thốt - Nhớ ai đó nhìn thấy!”. Quân nhún vai: “Nhìn thấy?

Trừ phi người theo dõi sử dụng trực thăng. Chúng ta đang ở tầng 12 chung cư”. Điện thoại dưới gầm ghế reo đột ngột. Đôi vai cô gái co rúm. Nhưng chỉ là ai đó quay nhầm số. Quân gác máy, nhắc: “Nếu tôi gọi, sẽ có hai hồi chuông báo hiệu. Ngoài ra, đừng nhắc điện thoại, bởi rất có thể đó là ba má tôi”. “Tôi hiểu. Thậm chí, tôi không được lên tiếng nếu ai đó gõ cửa - Ánh nhìn Thư Quân lơ đãng - Nhưng lúc này thì tôi quá đói!”. Quân xuống cửa hàng tạp hóa tầng trệt, mua vài hộp mì và mượn ấm đun nước điện. 9 giờ tối, Quân xách ống bài vẽ rời căn hộ. Cô gái bước theo ra cửa, đặt vào tay cậu quả táo đỏ: “Bạn sẽ không nói với ai về tôi, phải không?” “Tôi đã hứa” Cậu thoáng nhíu mày. “Cảm ơn bạn, Quân!” Cô gái thăm thò. Một hạt nước mệt mỏi lấp lánh khoé mắt nâu lần đầu tiên cậu nhìn sâu. Trong thang máy xuống nhà gửi xe tầng hầm, Quân soát lại tình thế lạ lùng và nguy hiểm mình vừa mắc vào. “Mình có thể bỏ mặc bạn ấy trên hè phố! Ra sao nếu ba má phát hiện một cô gái hoàn toàn xa lạ trốn trong nhà?”. Chuỗi suy nghĩ đẩy cậu lún sâu vào trạng thái âu lo, rồi chuyển thành nỗi sợ hãi sắc nhọn.

.. Quân đặt quả táo trên máy tính. Quả táo đỏ óng, một tín hiệu tỏa sáng. The long and winding road, bản nhạc cũ Will Young hát lại vang lên tuyệt diệu. Làm hết bài tập tin học, Quân mở hộp thư, kiểm tra e-mail. Một tin nhắn kèm hình vẽ gửi đi từ Nhi, cô nàng dễ thương cậu để ý lâu nay. Nhi khoe có chiếc mũ mới. Quân không trả lời dòng chữ ngộ nghĩnh nông nổi trước kia vẫn khiến cậu mỉm cười thú vị một mình.

3.

Thường xuyên ở nhà, căng thẳng lắng nghe các trao đổi giữa ba má, giật thót người mỗi khi nghe cụm từ nhà cho thuê là tình trạng hiện nay của Quân. Ba má hơi ngạc nhiên nhưng đồng ý khi cậu đề nghị để mình cậu trông nom căn hộ chung cư cho đến khi tìm được người cho thuê mới. Tại lớp học, giữa các khoảng lặng của bài giảng, nỗi lo âu xuyên qua Quân bằng ý nghĩ giờ này Thư Quân đang làm gì, có ai trông thấy cô ta hay không. Về đến nhà, tức khắc cậu gọi điện sang chung cư. Sau hai hồi chuông rồi tắt máy, lần bấm số kế tiếp, cậu sẽ nghe vang lên tiếng a lô nhẹ trầm và rụt rè từ Thư Quân. Luôn là câu trả lời dễ chịu “Mọi việc ổn thỏa” khi cậu hỏi “Không có gì xảy ra chứ?”. Trước giờ học thêm buổi chiều, cậu vội vã rẽ qua căn hộ chung cư, mua hộ thức ăn cho cô bạn. Tiếng gõ đúng quy ước, cánh cửa sẽ hé mở.

Nhiều ngày trôi qua, vững tin hơn, Thư Quân mở tấm màn ngăn gió. Giữa các bức tường trắng và chiếc ghế dài cũng sơn trắng, cô gái như một vật thể nhỏ nhoi. Đồ đạc luôn cất gọn trong chiếc ba-lô lớn, ở tình trạng sẵn sàng rời đi. Phát hiện này khiến Quân vừa vững

tâm, vừa buồn rầu. Ngoài vài bộ quần áo thay đổi, hành lý của cô rất nhiều sách, những tập dày cộp có tựa xa lạ, và một máy nghe nhạc cầm tay.

- Bạn muốn mượn máy chơi games của tôi không? - Một lần mang lên cho cô bạn túi bánh mì và hộp fromai ăn cả ngày, Quân gợi ý - Để giết thời gian.

- Tôi đọc sách - Cô gái nói giản dị.

- Tôi chỉ đọc truyện tranh hoặc xem phim, khi thích mơ tưởng chút ít mà thôi.

- Một quyển sách tốt còn hơn thế. Chúng giống như một người khôn ngoan nói chuyện với ta, nhưng chẳng gây ồn ào - Nụ cười Thư Quân thông minh khác lạ.

- Bạn trốn nhà đi giống như trong sách, phải không? - Quân thoáng châm biếm.

Đôi mắt sẫm tối, cô gái mím môi, lặng thinh. "Tôi xin lỗi!" - Quân tự căm ghét phản ứng ngốc nghếch làm tổn thương người khác. "Quên nó đi! - Thư Quân nhẹ nhàng - Tôi hay bạn đều có lý do để sử dụng thời gian theo cách riêng". Vài buổi mưa, giữa hai đầu ghế mộc lên cuộc trò chuyện dễ chịu. Quân bộc bạch suy nghĩ giấu kín, về khát vọng học lên cao, về lựa chọn một cách sống để mỗi giây phút trôi qua không rơi vào uổng phí. Lắng nghe, chia sẻ suy nghĩ cùng Quân, cô nói khẽ: "Thật đáng sợ nếu có ngày nào, ta hối tiếc kinh khủng nhận ra đã sống dật dờ, mờ nhạt vì chạy theo các trò vô bổ hào nhoáng bề ngoài". Những nhận xét từ người bạn xa lạ gây chấn động sâu xa trong Quân. Cậu lơ mờ nhìn thấy sau niềm vui hời hợt với xe đời mới, trang phục đắt giá, games, phim hình sự hay các đĩa nhạc thời thượng, hiện lên niềm khát khao lặng lẽ chạm đến những điều

sâu sắc hơn, ý nghĩa hơn, chỉ có ở tuổi mười bảy..

Thư Quân ngồi bệt trên sàn, quay về quyển sách đọc dở, nhíu mày chăm chú, có lúc cười lơ mơ. Đã đến giờ học thêm. Trước khi rời đi, Quân chột tò mò :

- Việc học của bạn cũng đứt đoạn, Thư Quân hả?

- Bạn cho mượn sách giáo khoa vật lý, nhé! - Món tóc ngắn giữa trán ngẩng lên, mỉm cười - Đó là môn tôi tệ nhất. Rồi có lúc tôi sẽ quay lại trường học. Chắc chắn đấy.

4.

Buổi tối của một ngày khó chịu.

Quân và nhóm bạn, có Nhi, sau giờ học ban sáng đã xảy ra tranh cãi quanh một chuyện nhỏ: Cậu không tham dự cuộc cắm trại trong rừng vốn dự định từ lâu. Kinh ngạc và thất vọng, Nhi kêu lên ghen ngào:

“Dạo gần đây bạn cư xử kỳ quặc làm sao. Quân, bạn đâu thêm lưu ý xúc cảm của người khác!”. “Đừng làm một việc đơn giản trở nên trầm trọng. Chỉ là một lần cắm trại không có mình..” Quân nói bình tĩnh và lặng lẽ rời khỏi lớp. Chiều, lúc cậu ghé đến căn hộ chung cư, Thư Quân hơi sốt. Quân nói: “Rất nguy hiểm nếu tối nay bạn ở đây một mình!”. Cô gái nhìn ra cửa sổ, khẽ khàng: “Tôi biết mình sẽ ổn. Dù sao, bạn không còn phải lo cho tôi lâu hơn nữa”.

Bữa cơm tối, ba má bật ti vi, xem thời sự. Trong phần quảng cáo, có tin nhắn tìm người thân. Bức ảnh cô gái mười bảy tuổi trên màn hình có ánh nhìn thẳng, nghiêm nghị. Các chi tiết mô tả trùng khớp. Thư Quân. Lời nhắn hai lần: “Hãy về gấp. Thủ tục đã hoàn tất. Thiếu con, gia đình không thể xuất cảnh”. Ba chuyển kênh quốc tế, phàn nàn :

- Thật không thể hiểu bọn trẻ! Được chăm sóc chu tất, chúng còn muốn gì chứ?

- Một cô bé bỏ nhà phải đương đầu vô số cạm bẫy. Thật điên rồ! -
Má nhận xét.

- Không đúng! - Quân kêu lên, mặt tái nhợt.

- Con sao vậy, Quân? - Ba hơi ngạc nhiên. Nhưng ông đổi đề tài khác. Hồi chiều, ba ghé căn hộ chung cư. Cửa sổ, cả màn ngăn gió đều không đóng..

Giọt nước lạnh giá dọc lưng Quân, cảm giác đông cứng. Nhưng ba dừng ở đó, như kết thúc một việc rất thường. Cầm điện thoại vào phòng riêng, tay cậu run không ngờ. Chuông điện thoại vang lên hai lần. Thêm hai lần. Không ai nhắc máy. Khi Quân dắt xe ra cổng thì Nhi đến. Cô xin lỗi việc to tiếng ban sáng và muốn copy một phần mềm mới. Chép xong vào đĩa đưa cho Nhi, cậu nói nhanh: “Bây giờ mình phải đi. Có việc gấp!”. Nhi nheo mắt: “Cho mình đi cùng nhé!”. “Không được” “Mình ghét bạn!” Nhi kêu lên, chộp quả táo trên nóc máy tính ném mạnh vào tường. Những mảnh vỡ đổ rơi trên sàn, tựa tín hiệu gấp gáp.

5.

Chạy xuyên cơn mưa to. Thang máy chung cư hỏng. Không nghĩ ngợi, Quân chạy bộ lên tầng 12, gần như kiệt sức, áo thấm mồ hôi lẫn nước mưa. Căn hộ bên trong trống rỗng, chiếc ghế tĩnh lặng dưới ngọn đèn tỏa sáng. Cậu ngồi xuống, bên ghế, chờ đợi giọng nói trầm khẽ vang lên từ đầu ghế bên kia. Nhưng không ai cả. Một hạt nước lạnh lẽo ướt mặt. Tuổi mười bảy cô độc và buồn bã. Chợt, bàn tay ấm nóng đặt nhẹ lên vai. Cậu ngẩng nhìn lên, bàng hoàng: “Thư Quân, bạn đấy sao?” “Ban sáng, tôi đã toan để lại bức thư cùng món tiền thuê nhà. Thế mà tôi lại muốn được nhìn bạn một lần nữa. Và tôi quay trở lại” Ánh mắt người bạn sẫm nâu, mềm mại. Quân hỏi khó

nhọc: “Bạn đi đâu? Ban nãy, tôi nghe tin nhắn gia đình bạn trên ti vi”. “Đã tới lúc tôi phải về nhà. Quân ạ, tôi quyết định sẽ cùng gia đình ra nước ngoài sống, rồi tiếp tục việc học. Trước kia, tôi hoàn toàn chỉ muốn được học, được lớn lên trên mảnh đất này. Tôi đã bỏ nhà đi, như cách từ chối việc mà tôi không muốn. Nhưng tôi bỗng hiểu ra đôi khi phải biết chấp nhận hoàn cảnh sống của mình. Bởi sẽ đến một ngày, tôi đủ sức thay đổi nó. Điều ấy, tôi đã phát hiện ra trong những ngày yên tĩnh trong căn phòng này, và khi trò chuyện với bạn..”. Sau câu nói dài, Thư Quân lặng thinh. Họ ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế trắng. Tia nhìn Quân dừng trên đôi giày lấm bụi dưới chân bạn. Biết bao đường dài khắp trái đất này đang chờ đợi những bước chân. Chiếc phong bì nhỏ đặt lên ghế, bỗng rồi: “Tiền thuê nhà”. Quân gật nhẹ: “Cất đi!”. Nụ cười mơ hồ hiện trên môi cô gái: “Bạn sẽ đọc sách chứ?”. Quân gật đầu. “Tất cả sách trong ba-lô này là những gì tôi quý nhất. Gửi lại bạn. Sách của Quân. Tôi thích viết như thế vào các quyền sách mới. Lạ lùng biết bao khi chúng ta cùng tên”. Câu nói sau cuối vang lên từ người bạn lạ lùng, in sâu vào trí nhớ Quân. Phố sau mưa tinh sạch, gió mát lạnh dưới các vòm cây. Quân trở về nhà, một cảm giác khác thường vương vất, thanh khiết và dịu buồn. Bìa một quyển sách bay nhẹ trong giỏ xe. Ngày mai, mọi thứ sẽ trở lại nhịp quen thuộc. Cậu lại bận bịu các lớp học. Sẽ điện thoại, viết mail cho Nhi.. Nhưng Quân biết, sâu thẳm bên trong, cậu đã lớn lên, như vừa băng qua chặng đường dài diệu kỳ.

Phan Hồn Nhiên

Không còn là những mảnh biển cô độc nữa

Chiều tháng mười một. Khoảng vườn giếng trời vuông vức nhìn qua bức tường kính bọc trong làn hơi ẩm ướt. Những con mồi gió cánh mỏng chao lượn, đập người vào kính, lả tả rơi rụng trong luồng sáng xanh thẫm. Không khí báo trước cơn mưa dài, khó chịu. Tôi thu xếp một tư thế kiên nhẫn trogn góc quán cà phê, chờ hai gã bạn cùng đến tập nhạc. Cuối năm, các bản nhạc trầm lắng đột nhiên được khách đến quán say mê. Lần thay đổi nhạc mục thứ ba. Hoặc tập luyện bài vở mới. Hoặc nhạc công cũ ra đi, nhường chỗ cho các nhóm đánh thuê đầy rẫy luôn sẵn sàng thế chỗ với mức giá rẻ mạt. Khi ra điều kiện ấy, gã quản lý cười lạnh lẽo. Với tất cả vẻ thờ ơ nguy hiểm, Quân “tay chơi cello và guitar bass, là trưởng nhóm chúng tôi” đứng dậy, thu gom các quyển sách ố vàng mờ hôi và dẫu tay, nhét vào cái túi da đeo bên vai, lẳng lặng bước ra cửa. Cậu đánh trống cũng rời đi. Sau thoáng ngập ngừng, tôi quyết định thương lượng với ông chủ. Nếu Quân biết điều này, cậu ta sẽ giận điên lên. Nhà cậu ta giàu có, chơi nhạc ở quán chỉ để vui. Nhưng tôi không thể phó mặc cuộc sống cho phản ứng tức thời hay thứ cảm xúc bấp bênh. Rốt cục, cuộc thương lượng thành công. Chúng tôi sẽ tập những bản

nhạc mới, uỷ mị ngọt ngào và kỹ thuật phức tạp. Đổi lại, mức lương tăng lên, tất nhiên. Trời lạnh, mùa của những quán nhạc đầy ắp khách. Chẳng lẽ gì mà không đề nghị đôi chút. Thậm chí, cuối cuộc trao đổi, chủ quán còn đồng ý chúng tôi có thể gọi miễn phí vài thức uống nóng không cồn, nếu chơi thêm quá khuya dịp cuối tuần. Kể ra cũng hơi vụn vặt khi đề cập đến các điều khoản kỳ quặc. Nhưng đôi khi, mấy thứ vụn vặt khiến cuộc sống trôi đi dễ chịu hơn.

.... Mưa. Không thể chờ nữa, tôi mở nắp piano. Phím ngà ó vàng. Thế nhưng âm vang và cao độ của cây đàn Đức không chệ vào đâu được. Tôi lật hú họa tờ nhạc trong tờ ghi mới. Tựa đề But not for me in đậm. Trong bóng tối, bản nhạc của Gershwin lờ mờ nổi lên tựa thảm cỏ bí mật. Giai điệu trầm mượt chậm rãi và có những khoảng lặng khác thường. Bỗng, tiếng gõ nhẹ nhẹ vắng đến. Ai đó đứng ngoài quán. Qua ô kính tròn, chiếc áo mưa xanh biếc, như vật biển lạc lững trôi đến góc phố đầy mưa xám ngắt buồn thảm. Một người phục vụ mở khóa chốt. Mảnh biển xanh lạnh lẽ bước vào, mang theo hơi mưa tươi mát. Không cần ngoái lại, tôi vẫn đông cứng. Cổ gái cất giọng khản đục vì sự thay đổi nhiệt độ đột ngột :

- Anh Quân chưa đến ư, Huy?

- Không có ở đây! - Tôi lên tiếng, với tất cả sự lạnh nhạt có được - Nhưng chị có thể đợi.

Trường nhóm hẹn sẽ đến. Chúng tôi có lịch tập nhạc.

Uyên Nguyên ngồi trên băng ghế mềm sát tường kính, vui mắt vào quyển sách tiếng Pháp bìa cứng. Ánh sáng mưa, hay chính cô gái mà tôi thầm yêu suốt hai năm qua phả vào không gian chung quanh một làn hơi huyền ảo. Thi thoảng, tôi vội vã nhìn trộm về khoảng sáng kia. Uyên Nguyên vẫn bất động, chiếc khăn vẽ hình kỷ hà buộc

hờ trên cổ, cái nghiêng đầu mềm mại, dấu hiệu ý nghĩ chìm vào bên trong. Sự thanh mảnh kín đáo mà hàng trăm lần tôi nhìn thấy trong giấc mơ hoang đường...

- Chị muốn nghe chút gì không? - Tôi phá vỡ sự tĩnh lặng.

- Cũng được, nếu cậu hứng thú! - Câu trả lời không mấy thiết tha.

Rồi cô khế khàng - Tôi muốn gặp Quân quá! Tôi cần nói với anh ấy một điều quan trọng...

Bao giờ cũng là điều quan trọng, giữa những người đang yêu nhau. Làm sao họ có thời gian hay chút tự do để nhìn vào nỗi buồn rầu, sự cô độc hay tia nhìn hy vọng từ kẻ khác. Tôi thổi nhẹ các đầu ngón tay. Bản nhạc jazz kinh điển When your lover has gone vang lên dễ dàng, khoái trá và đau xót. Tôi chơi mãi miết, vòng lại lần thứ hai. Cường độ dội xuống dây phím càng mạnh. Những đoạn ngẫu hứng kéo dài. Khi tôi dừng lại, buông lỏng tay, mồ hôi rơi xuống đầu gối từng hạt to. Phía sau lưng, vang lên tiếng động khế. Uyên Nguyên gục đầu trên bàn. Tôi bối rối :

- Có việc gì ư?

- Không gì cả! - Cô so đôi vai gầy guộc nhìn đồng hồ - Đến lúc tôi phải đi. Nếu Quân tới, hãy nói tôi đã đợi. Giờ thì tôi phải dạy học cho bọn trẻ con.

- Có cần tôi giúp gì không? Trông chị có vẻ yếu mệt! - Tôi đề nghị rút rề

Uyen Nguyên hướng về tôi cái nhìn lơ đãng, đen thẫm. Khi cô đã tan vào làn mưa dày đặc, tôi vẫn ngồi lại căn phòng đầy mùi tàn thuốc và nến cũ. Tôi muốn đắm vào một cái gì đó. Nhưng không thể.

Lại có tiếng kẹt cửa. Bây giờ thì Quân đến. Cậu ta tức khắc ngồi vào chiếc ghế xoay chân cao, mở bao da lấy cây guitar bass, lướt tay

trên những sợi dây, neho mắt lắng nghe, chỉnh cao độ. “Bạn gái cậu vừa đến tìm!” - Tôi nói đơn giản, chăm chú vào quyển sách nhạc. “Gì chứ?” - Cậu ta nhướn mắt. Tôi chậm rãi lặp lại câu nói, với chút cáu giận. “Có việc gì không nhỉ?”, câu hỏi lẫn vào những hợp âm rải đều nhạt nhẽo. “Điên thật! Cậu phải hỏi cô ấy chứ!” - Giờ thì tôi cáu giận thực sự. “Cậu sao thế, đau tim hả? - Quân tò mò nhìn tôi bằng đôi mắt bình thản, chằm biếm tinh quái sau cặp kính trắng - Này, đừng quá bận tâm mấy cô gái. Thực sự, họ không có vấn đề gì cả. Vấn đề của họ, có chăng, chính là thói xấu tự dằn vặt quá dồi dào!”

Sau câu nói xác đáng, cậu bạn cười phá lên, bắt đầu chơi vài bản rock của The Rolling Stones. Cậu ta chơi tuyệt hay, đến nỗi tôi lặng đi. Bao giờ cũng thế, ở Quân luôn có một điều gì đó khiến bạn không thể trách móc cậu ta. Hoặc người ta không bao giờ tin rằng Quân có thể phạm lỗi. Ngay cả các sai lầm kinh khủng nhất. Chẳng hạn năm ngoái, vì bất cẩn, cậu ta làm cháy bėng dàn loa đất tiền phòng hòa nhạc. Nhưng rồi sớm được thứ tha. Cứ thử tôi phạm phải lỗi nhỏ nhặt mà xem, chà, ra đứng ngoài đường từ lâu rồi. Chẳng hiểu sao, Quân chọn tôi làm bạn, một tên sinh viên đàn em hơi tầm thường, học Sáng tác, một khoa chẳng mấy giá trị so với khoa Nhạc cụ cổ điển Quân theo học. Đó là chưa kể cậu ta được xếp vào hàng cừ khôi trong giàn big band của Nhạc viện. Ở các cuộc tụ tập, nhiều cô xinh xắn, ăn mặc khá hay đến bắt chuyện với tui tôi. Họ chú ý Quân hơn. Nhưng ai cũng biết Quân đã chọn Uyên Nguyên làm người yêu. Sẽ cưới cô làm vợ sau khi tốt nghiệp. Họ yêu nhau từ lúc nào, tôi chẳng rõ. Trong mối quan hệ ấy, tôi chẳng có vị trí gì cho đến một ngày kia...

Tôi nhớ hôm ấy, sau khi rời bỏ buổi tiệc tối tưng bừng, tôi chuếnh

choáng ra về trước bỏ lại Quân giữa những cô bạn tươi vui. Trên đường về, tôi ghé nhà cậu ta cất cây guitar điện mới tậu. Có bóng người. Cô ta ngồi ở bậc thang lên cổng nhà, ngoẹo đầu vào tường, ngủ im lìm. Mái tóc thẳng xòa xuống vai, vài sợi bám vào bức tường rêu. Bàn tay gầy mảnh rơi xuống thềm gạch cũ như vệt sáng nâu buồn. Giống như tất cả sự kiên nhẫn và nổi cô độc trên thế giới này gom lại, đặt lên dáng ngồi đáng thương ấy. Tôi nín thở đến gần Uyên Nguyên. Lặng ngấm. Không có gì xảy ra. Nhưng mọi việc không còn như cũ...

Chờ thêm một lúc nữa, cậu bạn đánh trống cũng đến. Chúng tôi tập một mạch được năm bản nhạc. Tôi cầm bản nhạc But not for me, bản nhạc đơn giản đã khiến tôi hứng thú. Quân vỗ bài nhanh trên cây cello, đưa ra vài chỉ dẫn thông minh cho tôi và cậu đánh trống. Cả nhóm tan việc lúc sáu giờ chiều. Quân và tôi không cùng nhau kiểm thử gì lót dạ như mọi khi. Cậu ta đang lao vào mấy khóa Anh ngữ cấp tốc để kiểm soát học bổng du học. Còn tôi?

Tôi cũng lao tới một trung tâm ngoại ngữ, nhưng dành cho trẻ con. 6h30 tan học. Lũ trẻ tràn ra từ cổng như một đàn mối ồn ào, hấp tấp, không ngừng đâm sầm vào cái mô tô màu trắng của tôi. Vài đứa ngó tôi nhạo báng. Cuối cùng, Uyên Nguyên hiện ra. Cô nhìn tôi, không ngạc nhiên :

- Quân nhờ cậu đến đưa tôi về sao? - Trong câu hỏi thấp thoáng tia hy vọng.

- Anh ấy hơi bận một chút! - Tôi nói nhanh. Đó cũng là sự thật.

Cô gái ngồi sau xe. Qua những ổ gà, những vũng mưa, khuỷu tay nhòn nhòn của cô thi thoảng khẽ chạm lưng tôi. Bạn có thể bảo cảm giác không đáng giá. Nhưng nó khiến tôi một lần nữa đóng băng.

Uyên Nguyên sống một mình ở căn hộ nhỏ, khu nhà tập thể cũ. “Tầng bảy. Không thang máy!” - Cô cười nhợt nhạt thay cho lời chia tay. Nhưng tôi chưa muốn chia tay. “Tôi lên đây một chút được không?”. Cô cau mày: “Để làm gì hả Huy?”. “Không gì cả” - Tôi nhìn thẳng đôi mắt nâu. Uyên Nguyên lắc đầu. Tôi nổ máy xe, lao ra đường. Đường buổi tối đầy áp người, xe, âm thanh, những vệt đèn, nhưng bên trong tôi chỉ có các khoang rỗng, đầy gió.

Quân giành suất học bổng tại Anh dành cho các sinh viên âm nhạc xuất sắc đến từ Châu Á. Thật ngạc nhiên, à chẳng có gì ngạc nhiên, chưa đầy nửa năm, cậu ta nói tiếng Anh rất lưu loát. “Nhờ đi chơi và qua đêm với các cô nàng ngoại quốc thường đến quán nghe chúng ta chơi nhạc. Ồ, thực hành ngoại ngữ tốt nhất là khi vắt óc tìm kiếm ngôn từ lôi cuốn nhau...” Với vẻ kiêu hãnh và khoái trá hoang dã, Quân tiết lộ bí quyết khi nhóm nhạc, và cả Uyên Nguyên, đi ăn mừng sự kiện học bổng ở tiệm ăn sang trọng khu trung tâm. Tôi nhìn vội sang Uyên Nguyên. Cô vẫn bình thản, dùng ngón tay út xếp vỏ hạt dưa thành hình những con cá. Nhưng khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi cảm biết máu dưới làn da nâu bình thản kia đã chuyển màu. Tôi bước ra ngoài quán, nhấn mẫu tin cho Quân, bịa ra một lý do vớ vẩn phải về trước. Không khí tù đọng oi bức. Tôi đứng bần chòn, tự nguyện rửa vì không biết hút thuốc, vì đã hành động kỳ khôi. Khi tôi sắp nhảy lên mô tô phóng đi, Uyên Nguyên bước ra, lão đảo như người đi ngược gió. Tôi ngăn cô lên cái taxi vàng. Rốt cuộc, một lần nữa cô ngồi sau xe tôi. Giữa đường, Quân gọi điện thoại. “Cậu chăm sóc cô ấy hộ tở, Huy nhé!” - Giọng cậu ta vắng xa mà vẫn châm biếm. Tôi hét lên: “Quý tha ma bắt thói tàn nhẫn của cậu”. Tiếng cười

phá lên. Trong phản ứng tức tối, tôi ném chiếc điện thoại. Nó vỡ tan trước khi bị vô số bánh xe nghiền lên. Cô gái ngồi sau tôi lặng thinh. Nhưng tôi lại khóc.

Tối hôm ấy tôi lên nhà Uyên Nguyên. Ở lại. Cô sốt cao chưa từng thấy. Đến mức tôi sợ gần phát điên. Tất cả những gì tôi có thể làm là mở tủ lạnh hàng trăm lần, thay khăn chườm đá lên trán cô. Sau đó ngồi dưới chân giường, lẩm bẩm mang tên tất cả các vị Thánh trong âm nhạc để cầu nguyện, từ Mozart, Bach, Beethoven cho đến Debussy, Mahler. Gần sáng, cô mới dịu nóng, thiếp đi. Tôi cũng muốn chợp mắt tí chút, nhưng tôi quyết định thức, canh giấc người ốm. Trời tháng Chạp buốt cóng. Một ô cửa sổ vỡ kính, gió thốc tháo. Căn hộ hai phòng của cô gái có một tủ sách tuyệt diệu, và một chai rượu brandy còn non nửa, sót lại từ tiệc sinh nhật nào đó. Tôi rót ít rượu ra cốc đánh răng, nhắm nháp cho đỡ lạnh, và đọc lại quyển sách của Elia Kazan, một tác giả đọc vài chục lần tôi cũng không biết chán. Đến trang cuối cùng, ngẩng lên, tôi thấy cái giường trống rỗng. Phát hoảng, mãi sau tôi mới nhận ra Uyên Nguyên ra ngồi cạnh một bể cá thủy tinh khô nước từ lúc nào. Cô nhìn nó đăm đăm. Đôi mắt ráo hoảnh, gương mặt bất động che giấu sự thật lòng người trống rỗng. Trống rỗng như bể cá bị bỏ quên, phải không Uyên Nguyên? Quân bay ngày mùng Một đầu năm. Uyên Nguyên không tiễn. Hai người yêu nhau đã có một tối trò chuyện. Nhưng tôi ở ngoài bí mật ấy. Ở ga tiễn, nhóm nhạc ngồi khật khừ. Cậu đánh trống bỏ đi mua kẹo ho. Tôi nhìn Quân, hỏi nhanh: “Uyen Nguyên sẽ ra sao?”. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy bạn tôi nghiêm túc. Cậu ta trầm ngâm: “Sẽ ổn thôi. Cô ta thông minh. Vì yếu đuối chính là thông minh. Nếu cậu thấy chăm sóc cô ấy là hạnh phúc, tớ sẽ im lặng”. Tôi muốn bóp chết cậu

ta. Nhưng tôi bỏ vào rest-room, vặn vòi nước, kê mặt vào. Dòng thác chảy qua mắt. Mắt nhắm phút.

Giờ đây tôi giữ chân trưởng nhóm nhạc. Tôi tìm một sinh viên đàn em, đệm guitar bass cho những bản nhạc rock, country và chơi cello cho những bài nhạc bán cổ điển hay jazz. Tôi chuyển lên chơi chính, trên piano. Kỹ thuật không siêu đẳng như Quân, nên tôi chơi bằng xúc cảm sâu đậm, có khi buồn rầu, cay đắng, nhưng có khi đầy hy vọng. Cuối tháng, gom tiền công khá lớn, tôi chia đều với nhóm. “Đi uống chút gì đi” - Cậu đánh trống đề nghị. Tôi lắc đầu. Tôi có kế hoạch khác, với món tiền này.

Một bể thủy tinh mới. Bộ phận lọc khí, lọc nước. Các bọc nylon bơm oxy đựng lũ cá biển bình thản rục rờ. Tôi khệ nệ bước lên từng bậc thang, cẩn trọng ở những đoạn rẽ. Cuối cùng, tôi cũng lên được tầng bảy. Uyên Nguyên mở cửa cho tôi, ngạc nhiên đến độ để mặc cho tôi xếp đặt mọi thứ. Khi thả những con cá vào bể nước muối, tôi khẽ gọi cô. Uyên Nguyên quỳ trên đầu gối, cúi nhìn đại dương thu nhỏ. Một hạt nước mắt rơi vào bể cá. Một con cá xanh biếc bơi lên, đớp lấy bóng nước ấy.

... Có thể ngày mai Uyên Nguyên đứng chờ trước hiên quán nhạc. Có thể cô im lặng, vĩnh viễn. Nhưng tình yêu của tôi, tuổi trẻ của tôi, nỗi đắm say của tôi đã được gửi đi. Tha thiết. Trong sáng chân thành. Tôi mơ sau những thời gian bận rộn, người tôi thương yêu sẽ ngồi lặng ngắm những con cá xanh biếc, đỏ thắm hay vàng rục kia, không còn là những mảnh biển cô độc giữa cuộc sống lạ lùng này.

Phan Hồn Nhiên

Mặt trời trên đời

I'll follow the sun

Thứ bảy. Điện thoại từ văn phòng hỏi tôi đến làm việc đột xuất được không. Tôi nhận lời trong tích tắc. Một ngày đầy ắp công việc đặt vào tôi cảm giác an toàn. Dắt xe ra cổng, trận gió ập đến mang theo hơi ẩm giá buốt của một sáng sớm cuối thu. Khoảng trời mênh mông trên cao chuyển choáng tựa làn nước biển bất ổn. Cất xe vào nhà, tôi khoác chiếc túi lớn trên vai, ra trạm đón xe bus. Trên xe, tôi là hành khách đầu tiên. Anh soát vé ngồi vắt vẻo trên thanh vịn kim loại, nở nụ cười thân thuộc :

- Hôm nay mà cô vẫn đi làm sao, Thư?

- Cũng như anh thôi. - Tôi đáp thờ ơ.

- Cô có thuộc loại người nghiện công việc không? - Xé đưa tôi chiếc vé, anh ta tiếp tục tò mò - Hôm qua tôi đọc bài báo nói về một số người trẻ làm việc như điên đến nỗi không thể dừng lại. Buồn cười thật...

- Không hẳn thế đâu, vài người trong họ có lý do khác! - Tôi cắt ngang, khó chịu. Phải chăng cả thế giới đang thăm dò vấn đề giấu kín của riêng tôi? Tuy nhiên, trước vẻ mặt người soát vé sững sờ, tôi tự hỏi mình từ lúc nào mình biến thành kẻ thô bạo.

- Xin lỗi! Hình như tôi hơi mệt - Tôi thì thào.
- Tôi chẳng giận! - Anh ta cười, nói sang chuyện khác - Đây, tôi phải báo cho cô Thư biết. Đạo này gần nhà cô có một ai đó lảng vảng. Chiều tối, xe chạy ngay qua, tôi nhận ra cái bóng đứng dưới gốc cây chăm chú dõi lên gác nhà cô.

Tôi lơ đãng. Còn gì có thể nguy hiểm nữa? Điều tồi tệ nhất đã xảy ra khi Phan rời đi. Giống như vết đứt trên da. Thoạt đầu, tôi nghĩ sẽ chẳng trầm trọng. Chỉ là một tình yêu không còn. Nhưng các ngày tiếp sau, vết đứt bắt đầu gây đau nhức. Những con đường tôi đi qua, các hành động thường ngày, ngay cả cái áo tôi mặc, cốc nước tôi uống đều như hét lên, nhắc nhở quãng thời gian yên ổn đẹp đẽ đã tan biến. Chỉ có thói quen làm việc, nỗi lo âu gục ngã giúp tôi giữ thăng bằng... Người soát vé chạm vai tôi, khẽ nhắc: “Đến trạm dừng của Thư rồi đấy!” Tôi thoát ra khỏi ý nghĩ miên man, sải bước dài. Ngã tư nhỏ, một ai đó đi theo tôi. Nhưng có thể chỉ là ảo giác.

Trưa muộn, bản dịch thô tạm xong. Cốc cà phê to đặt trên cuốn từ điển đã lạnh ngắt. Từ sáng đến giờ, tôi chưa bỏ bụng chút gì. Gọi cho Phan và hẹn anh dùng bữa?! Ý nghĩ thoáng qua như một lời hứa hẹn run rẩy, ngọt ngào. Tôi mở điện thoại. Những hồi chuông dài. Không trả lời. Hôm nay là thứ bảy. Ngày mà mobile bỏ lại ngăn kéo ở nhà. Ngày được ngồi ở rạp xem phim, tay trong tay, ăn pop-corn, tin hết thấy chuyện phi lý trên màn ảnh kia là sự thật. Ngày của các đạo chơi lang thang... không khí trong phổi tôi lạnh toát. Đột ngột, tôi rút điện thoại, xóa tên Phan thật nhanh. Sau đó, tôi thả chiếc điện thoại trống rỗng xuống đáy tủ giấy, cài chặt khóa.

Cuối giờ, tôi chuyển tập tài liệu hoàn tất cho trưởng phòng. Ông sững sờ: “Trông cô như một bóng ma!”. Tôi cố gắng mỉm cười. Đọc

hết trang đầu tiên, trưởng phòng gật đầu: “Dịch tốt lắm! Ms. Thư này, tôi muốn giao cho cô vài việc quan trọng hơn. Cô không ngại mất thời gian học thêm chứ?” “Thực sự, cũng đến lúc tôi cần có điều gì mới đổ đầy lại chính mình!” - Tôi đáp bình thản. “Sáng nay tôi nhận được bản fax lạ. Những thông tin rất có ích cho cô!” - Trưởng phòng hài lòng xoa tay. Bản fax là danh sách các khóa học sát với chuyên môn của tôi. Phần ghi chú giới thiệu một chương bồi dưỡng chuyên viên đặc biệt, kéo dài một năm ở Đức. Điều kiện dự thi và học phí quá cao. Tôi lướt mắt qua nó, nhún vai. Nếu không hy vọng, cần mau chóng lãng quên.

Rời văn phòng lúc sắp tối, tôi nảy ý đi bộ về nhà. Có đoạn đường ngắn men bờ sông. Phía đại lộ, khoảng không trên các đỉnh cây mờ đục vì một cơn mưa. Thế mà ở đây vẫn khô ráo. Cá quẫy nước gần bờ kè. Đột nhiên gió mạnh. Những vòm cây khua vào nhau, âm thanh khô khan như đám cành trụi lá kia được mùa thu phủ lên lớp kim loại trắng bạc, vô cảm. Tôi ngồi xuống một băng ghế đá. Nếu tôi không gặp Lưu An hai năm trước, có thể cuộc sống tôi đã khác? Ngay sau đó, tôi lại nghĩ là không. Sự việc vẫn cứ xảy ra như nó đã xảy ra. Vậy tôi tự dằn vặt, sợ hãi và tiếc nuối phỏng có ích gì. Tôi không trách ai cả. Nghĩ tận cùng, ai không mơ về tình yêu của mình? Sau khi chia tay, tôi không nhận thêm tin tức từ hai người. Phan im lặng. Lưu An im lặng. Tôi cảm ơn về sự tế nhị thông minh ấy. Và ở lẽ nào đó, tôi không nên xen vào làm phiền họ. Tôi ngồi im, nước mắt lặng lẽ rơi xuống gối. Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tôi cho phép mình mềm yếu. Lúc tôi về đến nhà, cảnh vật bơi vào giấc ngủ yên tĩnh. Đèn đường tỏa các quầng sáng êm ả. Một chiếc túi nhỏ treo trên cổng nhà. Bên trong, hai chiếc hamburger được bọc kỹ nhiều

lớp giấy, còn ấm sực. Loại bánh trước kia tôi thích. Lục tìm thêm, có mẫu giấy viết kiểu chữ in lạ lắm: Đừng bỏ bữa. Hãy giữ sức khỏe! Tôi giật mình nhìn quanh. Ở đoạn rẽ xa, một cái bóng tan vào bóng đêm, không cho tôi kịp nhận ra. Tôi cầm túi quà lạ vào nhà. Tôi ăn những chiếc bánh, tắm nước nóng và giờ đây vui mình trong tấm nệm quen. Tôi sẽ ngủ một giấc sâu. Ngày mai là một ngày khác, với dự định khác. Chiếc túi giấy đứng im trên thành cửa sổ như mặt trời kỳ lạ. Một mặt trời màu cam tươi.

And I love her

Mất thời gian khá dài, tôi mới quen với ý nghĩ mình đã bước sang một trang khác của cuộc sống. Những ngày tươi tắn tràn đầy cảm xúc làm việc. Các khoảnh khắc niềm vui dâng lên dịu dàng khi nhìn cô gái mình yêu. Những bất ngờ không bao giờ biết trước... Tất cả những điều giản dị nhưng kỳ lạ ấy hiện ra trong dáng vẻ tự nhiên trong sáng của Lưu An. Một lần nọ, em hỏi tôi lưu số mobile của em bằng nick gì. “Chỉ là An thôi!” - Tôi mỉm cười. “Người ta thường gọi nhau bằng tên bí mật, nếu yêu nhau...” - Em nói rụt rè, gò má ửng lên như da quả táo. “Có một cái tên mang tới ý nghĩa tốt lành. Đến nỗi anh không tìm được ngôn ngữ nào thay thế nó”. “Em thích được nghe anh nói như vậy một ngàn lần. Nhưng một lần là đủ để em tự tin!” - Lưu An nói nhanh, đôi mắt rộng phản chiếu nền trời xanh biếc, và cánh mũi phập phồng héch lên như chú ngựa nhỏ hít đầy phổi bầu không khí trong lành mùa thu. Tuy nhiên, đôi khi cô gái nhỏ như biến thành người khác. Ngưng bật những câu hỏi liến láu hay tiếng cười vô tư lự, em đột nhiên im lặng, chăm chú nhìn tôi bằng đôi mắt

cách xa nhau. “Có việc gì ư?” - Tôi thoáng lo lắng. “Không, em suy nghĩ một chút thôi...”

Sáng thứ bảy, thức dậy muộn. Việc đầu tiên, tôi quờ tay nhặt điện thoại. Mở danh mục, tên An hiện lên đầu tiên. Một tình cờ nhỏ, nhưng đủ khiến tôi hạnh phúc. “Em đang ở đâu?” - Tôi hỏi. “Anh nhìn ra cửa sổ xem sao!” Tôi nhảy lò cò trên sàn đá lạnh. Thật khó tin. Bên kia đường, Lưu An đứng trên khúc cây gãy, vẫy tay cười rạng rỡ, tai nghe nhạc từ chiếc ipod bỏ túi. Mái tóc ngắn rối tinh khiến em trông như con sẻ ngô tình nghịch. Tôi thay bộ trang phục ngày thứ bảy, dắt xe ra khỏi nhà. Chúng tôi ghé CD shop mua album mới. Anh chàng bán hàng, có lẽ cũng là sinh viên, tỏ ra đặc biệt chú ý đến Lưu An. Mỗi khi em nhắc một lyric thú vị nào đó và cười to, cậu ta nhìn em đầy thán phục. Tôi tự nhủ chỉ có các tên ngốc mới không chú ý đến em. An vội bước về phía tôi, nắm nhẹ tay áo. Cử chỉ đơn giản thay cho mọi giải thích phiền toái.

Gần trưa, Lưu An muốn xem phim. Một bộ phim buồn. Em ngồi lút trong ghế mềm, lén chùi mắt, sợ tôi nhìn thấy. “Đi thôi!” - Tôi đề nghị. Hình ảnh cô gái đơn độc ngồi trên bờ sông đóng băng khi tình yêu rời bỏ khiến tôi khó thở. Nắm tay An, tôi bước qua những bậc thang tối om. Qua tấm màn nhung kia là ánh sáng, là cuộc sống thực. Tôi ngoảnh lại, đặt nhanh lên Lưu An một nụ hôn. Vàng trán lạnh toát. Trong bóng tối xanh thẫm, đôi mắt em tựa hai ngôi sao lấp lánh tia sáng sợ hãi và buồn rầu. Suốt buổi đi chơi còn lại, cả hai im lặng. Chưa bao giờ - như quy ước không lời - chúng tôi nhắc đến Thư. Nhưng ý nghĩ về cô cuối cùng cũng ập đến, vào thời điểm không báo trước. Tôi đưa An về...

Khoảng 3 giờ chiều, tôi về đến nhà. Điện thoại trong ngăn kéo báo

cuộc gọi nhớ duy nhất. Thư. Tôi bàng hoàng. Kể từ khi tôi và Lưu An rời khỏi khu vườn thư viện, tôi không gặp lại cô nữa. Đường như Thư tan biến đi, tựa làn khói xanh. Nhưng giờ đây, cô gọi tôi. Tôi vội vã điện thoại. Không có trả lời. Gọi về nhà, người ta cho biết cô đi từ sớm. Nỗi lo sợ xâm chiếm. Mấy ngày sau, vẫn không có gì khả quan. Ý nghĩ trở nên u ám. Ngày giữa tuần, tôi đến thẳng cao ốc nơi Thư làm việc, chờ cô sau buổi chiều.

Thoáng lưỡng lự, Thư đồng ý ngồi với tôi ở quán cà phê ngay dưới chân cao ốc. Tôi mang cho cô mấy quyển từ điển tiếng Đức mới. Thư gầy hơn, ánh nhìn bình thản và dịu dàng. Cô cho biết dạo gần đây tập trung học thêm nên tạm không dùng mobile. “Hôm nọ, em gọi có việc gì?” - Tôi hỏi. “Bây giờ thì không quan trọng nữa. - Thư mỉm cười. Rồi cô hỏi thêm - Anh và Lưu An vui chứ?” Tôi gật đầu. Mọi thứ bỗng trở nên thật nhẹ nhàng. Như cuộc trò chuyện với người bạn rất hiểu mình, tôi kể về các ý tưởng thiết kế mới căng đầy niềm vui sáng tạo, cảm xúc tươi tắn đón nhận mỗi ngày. Thư gật đầu, chột chùng giọng: “Sẽ nói dối nếu bảo rằng hồi đầu em không buồn. Nhưng giờ đây thì mọi việc ổn thỏa và tốt đẹp lên. Thật tốt vì chúng ta thành thật và can đảm làm đúng những điều mình nghĩ”. Tôi nhìn ra xung quanh. Những người tất bật công việc. Những người yêu nhau. Cuộc sống như một quả chuông rộn rã... Điện thoại. Lưu An hỏi tôi ở đâu. “Anh đang nói chuyện với Thư!” - Tôi thành thật. Bên kia im bật. Gần tới, tôi mới tìm thấy Lưu An, nhờ chỉ dẫn của Thư. Hai người từng là bạn nên biết thói quen của nhau. Em ngồi trên nóc nhà của một công trình xây dựng dang dở, nhìn ra những con tàu chạy trên sông. Tôi lên ngồi cạnh, ôm em trong tay.

- Em không nghĩ gì đâu - Lưu An thăm thì.

- Thư giúp anh biết rõ hơn anh cần em đến mức nào - Cuối cùng, tôi nói được điều lâu nay vẫn phân vân - Anh yêu em khủng khiếp.
- Khủng khiếp như thế nào? - Lưu An dụi mái tóc nghịch ngợm vào vai tôi.
- Như một con báo gấm chui ra khỏi hang mùa đông và đứng trên ngọn đồi xanh mượt đầy gió mát, ngắm nhìn mặt trời.

Words of love

Những cuộc trò chuyện trên net trước kia hé lộ cho tôi biết Thư luôn tìm kiếm một cơ hội học tập đáng giá. Chừng như ở chị có nỗi lo sợ đặc biệt - sợ rơi lại phía sau, sợ phải trống rỗng. Tình cờ nghe về khóa học đặc biệt tại một trường đại học tại Đức, tôi tìm vài thông tin bước đầu, gửi đến Thư bằng fax. Tôi đã hy vọng Thư đọc và chú ý đến nó. Một đôi lần, trên đường đi học, tình cờ tôi nhận ra Thư. Chị gầy nhiều, vẻ mệt mỏi và hơi ngơ ngác. Chị ấy chưa quen với tình thế mới. Ý nghĩ khiến tôi đau nhói. Thình thoảng tôi tìm đến khu vực gần nhà Thư, lặng lẽ quan sát, tạm yên lòng khi biết rõ Thư đã về nhà an toàn. Một lần đứng im dưới gốc cây buổi tối khiến tôi nghĩ sâu hơn về những gì đã qua. Đôi khi vì vô tâm hay ích kỷ, người ta có thể làm tổn thương người khác. Thế nhưng, tôi cũng hiểu cuộc sống là thế. Chỉ những kẻ yếu đuối, chấp nhận thất bại mới hay ngoảnh nhìn phía sau mà hối tiếc.

Từ ngày có Phan, thế giới quanh tôi như đặt vào luồng ánh sáng khác. Cuộc sống hiện ra trong ý nghĩa sâu sắc và mới mẻ. Phan chia sẻ với tôi các kinh nghiệm sáng suốt, niềm đam mê tìm tòi sáng tạo. Tình yêu khiến ta sống tốt hơn. Thật tuyệt vời khi cảm nhận điều giản

dị ấy bằng tất cả trái tim mình. Chỉ đôi khi, như lần Phan và tôi xem một bộ phim, hình ảnh Thư đột ngột xen vào giữa chúng tôi như vệt sáng lạng lẽ. Không bao giờ thật sự hạnh phúc khi tôi biết đâu đây, có người cô độc và u buồn.

Qua Phan, tôi biết một số bằng cấp Thư sở hữu, những khả năng nổi trội của chị. Anh viết chúng ra giấy cho tôi, hơi tò mò. “Tiếng Đức của Thư rất tốt. Và khả năng tổ chức công việc nơi cô ấy luôn khiến anh kinh ngạc”. - Phan nói thêm. Tất cả thời gian rảnh, tôi vào net, đăng ký hết thầy các học bổng dành cho người biết tiếng Đức mà tôi có thể tìm được, với tên của Thư. Cuối tháng 10, có ba thư hồi âm.

Trong đó, đáng chú ý và khả thi nhất là lời hứa cung cấp học bổng từ một hãng dược phẩm có công ty đặt tại Việt Nam. Tôi điện thoại đến công ty, gặp Thư.

Sân bay. Chuyến bay đến Frankfurt đã được thông báo trên loa. Tôi vội vã chạy qua những đám đông tiễn đưa, những xe đẩy chất đầy hành lý. Tôi ước được nhìn Thư, một lần nữa được chạm tay chị và nhìn vào đôi mắt trong suốt. Phan cũng lo lắng, nắm chặt tay tôi. Thư đứng khuất sau cột đá hoa, bồn chồn nhìn quanh như chờ ai đó. Chị thở mạnh: “Tôi ngỡ không gặp hai người nữa!” Tôi đưa chị túi giấy màu đỏ cam: “Em đến muộn vì tìm mua hamburger để chị ăn đỡ đói lúc bay!” Thư lau hạt nước đọng khóe mắt: “Cảm ơn vì tất cả. Lưu An, hạnh phúc nhé. Vì em giống như một mặt trời ấm áp. Auf wiedersehen!” Máy bay cất cánh. Auf wiedersehen! Tôi thì thầm lời chào tạm biệt bằng tiếng Đức. Phan nói nhẹ nhàng: “Chúng ta đi thôi!” Anh khoác vai tôi, bước ra ngoài ga tiễn. Trên khoảng trời xanh thẳm, mặt trời màu da cam rực rỡ.

Phan Hồn Nhiên

Mũ trắng

1.

Theo một cách kỳ dị nào đó, tất cả hơi nóng nồng nực dường như đã bị hút trọn vào lồng ngực rộng lớn ngày hè. Buổi tối mát lạnh. Những con đường nhỏ luồn giữa vô số cao ốc dựng đầy các cơn gió xao động, cũng theo hơi muối, không ngừng lùa về từ biển xa xăm.

“Giống như chỉ cần dang tay, em sẽ bay vọt lên. Thật không thể tin nổi”... - Cô gái đội cái mũ trắng bật cười, gương mặt tuyệt đẹp sáng mờ trong bóng tối. Gió thổi mạnh. Những nếp áo cô gái bay phấp phật, như cánh buồm trắng mờ dập dềnh trên mặt biển tối đen. Lâm giữ nhịp bước với Minh, mỉm cười. Phía sau anh là một ngày đã qua. Nhiều niềm vui. Những hy vọng được đền đáp sau thời gian dài lo âu. Đồ án tốt nghiệp của anh đã được duyệt. Một chỗ làm tốt được ký kết sau thời gian dài nỗ lực tập sự để được biết tới. Nhưng trên hết, là Minh, là cô gái anh yêu gần năm nay nhưng chưa bao giờ hết lạ lẫm. Cô gái với mái tóc ngắn rối tinh, hai mắt như hai mặt hồ trong trẻo mỗi khi nhìn về anh. Bao lâu chờ đợi, cuối cùng tối nay anh cần nói với cô một dự định thay đổi cuộc sống của hai người...

Cô gái bước vượt lên anh, men theo vỉa hè. Gương mặt cô hơi vươn

về phía trước, với cái mũ trắng, trông như đốm lửa nhỏ đón gió, không hề biết đến mệt mỏi sau bao nhiêu vất vả của một ngày giảng đường, thư viện, những giờ đứng lớp tối dạy thêm tiếng Việt cho người nước ngoài. Chỉ vài bước chân, Lâm đã bắt kịp người yêu. Lướt lẹ, rồi anh cầm nhẹ bàn tay Minh, giữ những ngón tay âm ỉm bụi phấn trong tay mình. Duy nhất ngôi nhà còn mở rộng cửa chờ những người cuối cùng bên cao ốc đến lấy xe. Quãng phố vắng lặng. “Sắp mưa rồi!” - Minh thì thầm. Họ đứng dưới một vòm cây. Những chiếc lá xanh bóng khua động cái nền xám trắng của làn không khí co lại vì lạnh. Hơi thở nhẹ. Sự tiếp xúc ấm áp. Bỗng dưng, tiếng rè rè máy hát cũ từ khung cửa ngõ nào bay ra một đoạn nhạc cũ của *The Beatles*. Vũng nước mưa đọng trên ống máng thấp thoáng chao đảo. Vượt lên những bất ổn, những vô cảm, từ bóng tối sâu thẳm tỏa ra niềm hạnh phúc lặng lẽ, không ngờ. Những muống siết chặt đôi vai cô gái gầy guộc, nhưng rồi Lâm đứng yên, để cho hương vị thanh bình của bóng tối tràn đầy bên trong mình. Hồi lâu, anh mới mở lời :

- Chỉ ba tháng nữa anh sẽ ra trường. Công việc ổn định có sẵn. Một năm nữa em lấy bằng tốt nghiệp. Có lẽ không quá sớm. Cũng chẳng quá muộn. Cuối tháng này chúng ta đính hôn. Em đồng ý không?

Minh lặng thinh, như thể cô đã tan vào bóng tối yên tĩnh. Trên cao, mấy cành khô kêu rảng rác. Vài cái hoa du đỏ thắm bay lướt qua dải ngói hẹp tối thẫm.

- Trả lời anh đi, Minh! - Lâm chạm khẽ bờ vai người yêu.

Một cơn gió nữa, đột ngột hất tung chiếc mũ trên đầu cô gái. Cùng với những bông hoa du, cái mũ trắng lăn dạt sang bên kia đường.

- Cái mũ. Nó bay đi đâu chứ... - Cô gái thốt lên, buông lời câu chuyện dở dang, đuổi theo cái mũ đang càng lúc bay càng xa. Lâm chạy

theo. Những hạt nước lác đác chuyển thành cơn mưa rào. Ướt sũng. Đúng lúc ấy, một điều gì quá mạnh trí nhớ Lâm, khiến anh dừng sững lại. Cô gái, chiếc áo ướt, cuộc chạy đua dưới mưa... chuỗi hình ảnh thành lình trở về rõ mồn một, như chạm nổi trên vớng mạc. Trong làn nước ấm áp mùa hè, anh cảm thấy lạnh. Lạnh ghê gớm.

2.

Cách đây ba năm, có thể lâu hơn, cuộc đi chơi của Lâm và Hà kết thúc cũng trong một cơn mưa to chưa từng thấy. Nhưng khi ấy anh trẻ hơn bây giờ, tất nhiên, tươi vui hơn và chẳng hề bận tâm về những vấn đề xa vời như trách nhiệm, tương lai hay tình yêu đích thực. Tự do, học trường đại học danh giá với bộ môn ưa thích, cuộc sống dễ chịu không cần toan tính, niềm vui đầy tràn mỗi ngày gõ cửa khiến anh tin chắc không gì vượt quá tầm tay mình. Mọi việc tới với Lâm êm thấm như được hoạch định sẵn, bởi một tay lập trình giỏi giang. Ngay cả vô số mối tình thoáng qua cũng không khác hơn. Các cô bạn gái - do anh theo đuổi hay bị cuốn hút bởi vẻ hào nhoáng của một mẫu người thờ ơ và sang trọng như Lâm - đến rồi đi, không khiến anh bận tâm hay buồn rầu mảy may. Họ chấp nhận anh theo đúng cách anh bộc lộ. Tự hào được gắn bó với anh cũng vì thế, dù ngắn ngủi.

Cuối năm thứ hai, Lâm bắt đầu nhận thể hiện những bản vẽ cho một kiến trúc sư bậc thầy. Anh biết Hà, nữ họa viên làm việc bán thời gian tại phòng thiết kế. Thoạt tiên, cô ta chẳng để lại ấn tượng nào ngoài một gương mặt mờ nhạt, giọng nói rụt rè của người tỉnh lẻ và những dấu tay vụng về in trên một số bản vẽ màu mà anh phải cầm cùi dùng cọ mềm tô sửa lại. Cũng chẳng có gì mất công. Lâm làm cái

việc nhỏ nhất ấy bằng sự hờ hững cố hữu, không rầy rà, than phiền. Nữ họa viên quanh quẩn bên anh, bối rối, sợ sệt, không ngừng tuôn ra mấy tiếng “ôi chao” hết như âm thanh của những con chim trú đông đậu hờ trên ngọn cây. Có một lúc, Hà mang lên cốc nước rửa bút, loay hoay lỡ tay đổ ụp cả cốc nước ấy lên bàn. Bản vẽ vừa hoàn tất mau chóng ướt nhòe, loang lổ. Trong khi cô ta mặt tái xanh, tay quơ mảnh giấy lau thì anh đi lấy tờ giấy khác, tự nhủ phải quá tám giờ tối mới có thể làm lại bản vẽ hỏng. Để trấn an nữ họa viên đang run bắn lên, Lâm cười nhẹ :

- Chỉ cần cô bật thêm hộ tôi mấy ngọn đèn. Và ngồi yên. Không còn gì nữa phải lo. Tôi sẽ làm kịp trước khi trưởng phòng của cô quay về. Hà thôi cắn chặt nắm tay, thôi gây ra tiếng động loạt xoạt với các tập hồ sơ cũ. Trời tối dần ngoài ô cửa sổ. Lâm mài một vẽ, tô màu. Khi mọi việc hoàn tất, kim đồng hồ chỉ quá con số bảy đôi chút. Phải khá lâu, anh mới tìm thấy nữ họa viên. Cô ta nằm cuộn trên dãy ghế, phía sau tủ áo, say sưa ngủ. Gương mặt tròn lấm tấm tàn nhang với đôi lông mày mờ nhạt như trẻ con đôi khi nhăn nhó trong giấc mơ. Xúc động thoáng qua Lâm. Anh gõ mạnh vào lưng ghế: “Dậy thôi!”. Cô gái choàng tỉnh, dụi mắt, sững sờ nhìn anh như đối diện bóng ma. Biết bản vẽ cuối cùng ổn thỏa, cô ta lập tức nở nụ cười :

- Thế mà em lo ghê. Nếu biết chuyện, kiến trúc sư đuổi em mất. Mà em thì rất cần việc làm. Khó khăn lắm em mới ở lại được thành phố sau khi dành dụm đủ tiền học xong lớp họa viên....

“Đâu có gì lạ - Lâm nghĩ - những cảnh huống này người ta đã nói nhiều trên báo, và tivi”. Tuy nhiên, anh vẫn hỏi Hà nhẹ nhàng :

- Tôi đói bụng, có muốn đi ăn chút gì với tôi không?

Hà bộc lộ mừng rỡ trên cả bình thường, khiến Lâm hết sức ngạc

nhiên. ở quán ăn, cô ta khua bát đũa xúng xoảng, gây tiếng động ồn ã khi ăn. “Cô chẳng biết phép lịch sự, phải không?” - Lâm hỏi thẳng. Mặt Hà đỏ ửng : “Biết tí chút. Nhưng tại rất lâu, em chưa được ăn ở ngoài thế này. Lại toàn những thứ thật ngon...” Lời thú nhận thật thà khiến Lâm bất ngờ. Sự thiện cảm kỳ dị bắt đầu mọc lên từ đây. Anh chờ nữ họa viên về. Cô ta 19 tuổi, ban ngày đi làm dành dụm tiền sang năm thi vào một trường trung cấp, tối ngủ ở căn buồng nhỏ trong khu phố trọ tồi tàn. “Hôm nay thật là may. Em còn không phải đón xe bus nữa chứ!” - Cô ta cầu mạnh cánh tay anh thay cho cảm ơn và lời chào khi được thả trước sân. Lâm vòng xe về. Anh nghĩ sẽ mau chóng quên buổi tối mệt mỏi này, cô gái thô mộc này. Nhưng mọi việc không diễn ra như anh dự định.

3.

Những năm đại học thứ hai và thứ ba, Lâm duy trì thói quen đi làm thêm, phụ việc tại văn phòng kiến trúc sư. Bên cạnh kinh nghiệm thực tiễn khiến bài vở ở trường của anh tốt hơn hẳn các đồng môn, còn một nguyên cớ sâu xa mơ hồ giữ anh không rời xa phòng thiết kế tầng trên cùng của tòa cao ốc sang trọng. Không ai biết những bí mật thi thoảng khiến anh bồn chồn. Một lễ nào đó, anh thường quan sát Hà như người xa lạ với những hành động, những phản ứng tâm lý xa lạ. Nhưng ở khía cạnh khác, việc liên hệ, gắn bó với cô ta khiến anh dễ chịu, giống như niềm vui thích không thể lý giải khi uống một cốc nước không mùi, trong suốt và anh có thể cầm giữ trong tay hay bỏ xuống bất kể lúc nào, tùy ý. Việc anh thôi vây quanh bởi các cô bạn gái sang trọng được hiểu như ý định sắp xếp lại cuộc sống của một chàng trai trưởng thành, nắm giữ phần cốt yếu và loại bỏ các chi

tiết phiên toái. “Let it be!” Anh bật lại bài hát cũ của *The Beatles*, hát theo. Cuộc sống đơn giản nếu ta nghĩ về nó đơn giản - Lâm biết rõ điều này.

Một vài tối trong tuần, làm việc xong, anh đưa nữ họa viên cùng phòng đi ăn, chạy xe loanh quanh đầu đó trước khi trả cô về khu phố trọ tồi tàn. Tất cả chỉ dừng ở đó. Không có niềm hy vọng, lo âu hay sự kiêu hãnh xen vào mối quan hệ kỳ quặc giữa họ. “Sẽ có một lúc ta không tới văn phòng này nữa. Và mọi thứ sẽ rơi tõm vào lãng quên. Như chúng sẽ phải thế...” Những suy nghĩ ấy làm Lâm yên lòng. Anh ít quan tâm Hà nghĩ gì. Đi ăn, đi lang thang qua các đường phố rục rờ cùng Lâm, với cô thế là đủ. Nữ họa viên trẻ cố gắng thay đổi bề ngoài. Cô ăn mặc cẩn thận hơn, cắt kiểu tóc mới, cố gắng hành xử giống như Lâm ở chốn công cộng, để không bị xem là quê mùa. Các nỗ lực của cô khiến anh mỉm cười. “Em sao cứ thế vậy. Đừng mệt” - Lâm mỉm cười, nói với cô. “Thật hả anh?” - Hà hỏi rụt rè. Giọng nói cô mơn bớt các âm sắc thô tháo. Vóc dáng cô cũng thanh mảnh hơn. Chỉ có gương mặt là vẫn vậy, tròn tròn, lấm tấm tàn nhang, vết lông mày mờ nhạt khiến cô mãi mang theo vẻ ngốc nghếch tội nghiệp. Ngồi sau xe, hơi xa, nhưng thi thoảng tay cô chạm khẽ lưng Lâm, như một đứa trẻ sợ sệt gõ nhẹ cánh cửa mà nó chẳng biết bao giờ mở ra cho mình vào. “Khi nào em thi vào trường trung cấp?” - Lâm hỏi cho có chuyện. “Đầu tháng 8 này. Em lo lắm. Đêm nào em cũng thức học bài”. “Ừ. Có bằng cấp, cuộc sống khá hơn”. “Vâng. Sẽ khá hơn...” - Hà hít một hơi dài, xuống xe, gương mặt cô chùng như lấp lánh mấy vệt nước.

Những trận mưa tầm tã bóc sạch lớp vỏ cũ kỹ quen mắt trên các đỉnh cây, những tòa nhà lớn lấp lánh, những mái ngói thấp am ám bụi.

Việc đi lại trở nên cực nhọc. Dù trùm kín áo mưa, tóc và mặt Hà vẫn ướt đầm. Cô ta ho luôn, lúc nào cũng hăm hấp sốt. Món tiền lương họa viên của cô chỉ đủ thuê nhà, mua ít sách luyện thi và ăn uống qua quýt. Một tối làm muộn, chở Hà về, Lâm tắt xe vào hiệu thuốc ven đường, mua nắm thuốc cảm, bỏ vào túi cô. “Cảm ơn anh” - Cô ta lí nhí, gương mặt dính đầy nước mưa ngược nhìn anh biết ơn. Ngay trước cửa nhà thuốc có người bán mũ. Ông ta chuẩn bị dọn hàng về. Lâm quay lại, chọn một cái mũ trắng rộng vành với những nếp gấp giản dị. “Em đội mau!” - Anh đưa cái mũ cho cô gái. Cô ta giữ chặt nó trong tay, như giữ một vật quý giá. Xé mẫu giấy cũ, cô chùi khô tóc, cẩn trọng trùm chiếc mũ lên đầu. Mỉm cười sung sướng, gương mặt cô dần dần bừng lên, như được thắp sáng từ bên trong. Một cơn gió men theo vỉa hè bỗng giật mạnh chiếc mũ trên đầu Hà, thổi lẫn qua các vũng nước. Hét lên thảng thốt, cô hồi hải đui theo, chạy xuyên làn mưa dày đặc. Lúc dừng xe trước hiên nhà trọ, Hà bước xuống lảo đảo. Lâm nhận ra cô ta đang sốt cao, nóng hăm hập. Anh vội vã gửi xe, dìu cô gái qua ba tầng cầu thang lên phòng trọ nhỏ cuối hành lang.

Nhiều thời gian trôi qua, có lẽ. Thế nhưng tận bây giờ, Lâm vẫn không thể trả lời được câu hỏi việc anh ở lại với nữ họa viên đêm đầy mưa ấy là đúng hay sai. Hết thấy diễn biến của cái đêm bí ẩn như chìm sâu xuống một lòng giếng bỏ hoang, mờ mịt, trôi dạt. Chỉ sót lại trí nhớ anh tiếng mưa quất mạnh vào cửa kính vỡ. Và chiếc mũ cô gái cẩn thận để trên bàn gỗ giữa nhà. Màu mũ trắng lơ mờ trong bóng tối thẫm xanh, như một con chim trú mưa lạc tới đậu hờ, chờ sáng sẽ bay đi, bay đi vĩnh viễn...

4.

Họ đứng dưới mái hiên, trú mưa. Minh ở bên anh, nhưng một quãng cách xa. Chiếc mũ ướt khiến cô rung mình. Điều gì đó lạnh giá từ một khoảnh khắc không thể biết len lỏi giữa họ. Và câu chuyện đính hôn Lâm khơi gợi ban này bay vào quên lãng, như nó chưa bao giờ được nói ra. Mưa to. Vô số hạt nước nặng nề xô lệch những đám lá xanh thẫm, cứng cáp. Một chiếc xe vụt qua, ánh đèn hắt sáng thoáng chốc gương mặt Minh, đầm đìa những vệt mưa. Anh đưa cô mẫu khăn giấy, nhưng chốc lát sau gương mặt tựa đóm lửa đỏ kia lại thấm ướt... “Em mệt sao?” - anh hỏi. Cô lắc đầu, đôi mắt can đảm ánh lên trong bóng tối. Đôi mắt đã từng khiến Lâm chấn động mạnh, khi đi cùng thang máy tòa cao ốc họ đến làm thêm. Yêu cô và được cô yêu thật hạnh phúc, Lâm biết. Minh dạy tiếng Việt mấy người ngoại quốc. Còn anh, lúc nữ họa viên chẳng còn làm việc tại phòng thiết kế nữa, anh vẫn tới vẽ, không thay đổi nhịp sống bình thường. Đến bây giờ, anh mới chợt nhận ra nữ họa viên với người anh sắp đính hôn cùng tuổi nhau. Sự tình cờ kỳ quặc như mũi dao nhọn, đột nhiên cắt sâu nhói đau.

The Beatles xưa cũ vẫn tiếp tục rỉ ra từ chiếc máy hát rè rè. Nước mưa chảy trên đường dọn sóng lăn tăn, như một con sông ngạc nhiên. Lâm thấy khó thở. Hạnh phúc đến theo các cơ hội mong manh. Chỉ cần vài yếu tố tình cờ - mưa, vòm cây, cô gái, những chiếc mũ trắng... - thế giới chung quanh đột nhiên biến hình trong khoảnh khắc, một thời điểm ngăn ngủ cuộc sống lượng thứ cho anh vì những toan tính ngu ngốc và cố chấp. Hơn một tháng sau đêm ấy, anh đưa Hà đến bệnh viện, rồi đưa cô về. Nữ họa viên chẳng nói gì thêm, ngay cả lúc xuống xe. Cô nhìn anh rất nhanh, nụ cười nhợt

nhật. Hôm sau cô không đến văn phòng. Hôm sau nữa cũng không. Khi Lâm tìm đến nhà trọ, người ta cho biết cô đã chuyển đi. Anh hơi bất ngờ. Mọi việc rồi ổn thỏa, theo cách của nó. Thế nhưng, tại sao bỗng dưng giờ đây anh muốn khóc đến thất đau?

...

Những nỗ lực liên lạc với Minh trở nên vô ích. Lâm đến trường đại học, chờ cô trước cổng nhà, điện thoại, lên cả lớp dạy tối tìm cô. Nhưng Minh vẫn bất vô âm tín. Không gì có thể giải thích tình huống lạ lùng này. Một chiều, lên văn phòng thực hiện bản phối cảnh cho bài thi tốt nghiệp, Lâm nhận ra một phong bì đặt cạnh máy tính. Thư của Minh. “Tối hôm ấy, khi nhìn anh qua vành mũ trắng, bỗng dưng em biết chúng ta xa cách nhau biết bao. Phía sau tất cả các mối nối kết gắn giữa anh và em là gì? Em không biết nữa. Nhưng nếu bất an, chúng ta nên dừng lại. Không có gì phải buồn rầu cả...”. Lâm nhắm mắt. Thoáng lúc, anh tưởng như một bóng người lướt qua, trong chiếc mũ trắng. Nhưng không ai cả

Phan Hồn Nhiên

Mũ xanh

1.

Buổi sáng với những cơn gió lạnh thổi qua các khe cửa sổ đầy bụi.

Buổi sáng của cái máy tính quên tắt thi thoảng tút lên một tiếng khẽ. Đây là buổi sáng như nhiều buổi sáng đầu mùa thu, mát lạnh và trong trẻo. Vỹ chui ra khỏi giường, nhảy lò cò tìm chiếc dép vải. Cốc nước uống dở tối qua đổ nghiêng, nước lênh láng trên sàn. Khi cắm phích điện cho máy hát, cậu bị điện giật nhẹ. Đĩa kẹt trong máy, không thể cất lên đoạn nhạc mong chờ. Cậu khởi động lại máy tính. Năm hộp thư được mở lần lượt nhưng ngoài đồng bulk quảng cáo, không ai viết mail gửi cậu. Từ cửa sổ căn gác xép bé, Vỹ nhìn xuống con đường vắng rợp bóng cây xanh. Hai bên vỉa hè, các ngôi nhà mở cửa, trông như những con mắt thẫm đen hiền dịu. Chuyến xe bus đầu tiên của ngày đầy ắp học trò ngái ngủ băng qua phố, cái nóc cao lênh khênh khiến nhánh cây thấp rụng lá, kêu rảng rác. Không ai buồn chú ý đến cậu.

Máy hát đột ngột chạy, tiếng trống đột ngột của Godsmack vang lên rần rỏi, dồn dập nhưng không đập vỡ mà trái lại, tô đậm cảm giác trống trải trong một chàng trai 19 tuổi vào buổi sáng bắt đầu mùa thu. Tựa sát khung cửa, ngón tay chuyển động trên chiếc guitar vô hình, cậu hát to theo Godsmack - Tôi sẽ lái chiếc xe quen chạy qua hoang mạc. Bay theo tôi, một con đại bàng sải cánh rộng. Bầu trời của những đám mây u ám bỏ lại phía sau... Nhịp điệu, hình ảnh chuyển động, bài rock tuyệt vời thấm vào người hát, khiến cậu không nhận ra dưới vỉa hè từ lúc nào tụ lại đám đông ngạc nhiên và chế nhạo. "Im đi, thằng điên!" - Ông trung niên nhà bên bật cửa, quát to. Đám đông cười rộ lên như một cánh rừng đầy khỉ, tản vào dòng người chuyển động không ngừng. Chấm chú và e dè, đôi mắt dưới mũ ngược nhìn cậu. Vỹ chạy xuống đường. Đôi mắt kỳ dị kia đã biến mất.

2.

Nhìn bề ngoài, những chàng trai 19 tuổi, sinh viên năm hai của một trường đại học có tiếng, có điều kiện sống không tệ, sở hữu phòng riêng lắp đặt nhiều tiện nghi thường tạo nên hình ảnh cân bằng và thiện cảm. Nhưng không hoàn toàn như vậy. Sau thời gian bận rộn, đánh mất thói quen kết thân, họ sẽ rúc vào khoảng không riêng, trở nên biếng nhác và thờ ơ. Các đĩa nhạc mới nhất hay việc trao đổi trên mạng không còn hấp dẫn. Ngược lại, chúng khiến cho những người như Vỹ cảm nhận rõ hơn tình trạng khinh khí cầu - rục rờ, không vết xước nhưng nhẹ bồng và ít cần thiết... Cho đến một buổi tối, tại khu chiếu phim tầng 25 tòa cao ốc, cậu thoáng thấy đôi mắt kỳ dị trong đám đông. Cuống cuồng đuổi theo. Và bàng hoàng nhận ra cô gái đến ngồi ở khuất sau xe popcorn.

Bỏ qua ấn tượng về chiếc mũ cap xanh lỗi một đội ngược, gương mặt người ấy thật là khác lạ, gần như xinh đẹp. Cô đưa gói giấy đựng ngô rang, trả lại tiền lẻ, không nhìn vào mặt khách. Ngồi trong rạp chiếu, ngạt thở vì nuốt liên tục các hạt ngô khô khốc, Vỹ tự nhủ sẽ không lạc mất đôi mắt kia một lần nữa. “Chỉ là một cô gái bán popcorn!” - Cậu tự trấn an. Chung quanh gào lên phấn khích trước cảnh nhân vật mắc kẹt trong ô tô chìm xuống đáy đại dương. Nhưng Vỹ biết cậu cần bước ra ngoài và bước về phía cô gái xa lạ.

- Hi! Tôi muốn nói với cô một vài điều! - Vỹ nói nhanh.

- Miễn đừng buộc tôi phải nói công thức làm popcorn! - Giọng nói hơi mệt mỏi, như thể nghe lời đề nghị kia lần thứ một trăm.

- Không... không! - Các câu hỏi sắp xếp sẵn bỗng bay biến. - Vâng, vì

cô khá quen.

- Anh nhận ra khán giả của mình, phải không? - Giọng cô gái nhẹ nhàng, hơi châm biếm. - Nhưng dù sao, bản nhạc Godsmack anh hát trên cửa sổ đã làm cho ngày hôm ấy của tôi trở nên dễ chịu.

Vỹ đỏ mặt như một cậu nhóc. Tại sao không phải sự kiêu hãnh quá mức hay là nỗi rụt rè đáng ngại như cậu dự đoán. Sự thật được thốt lên một cách bình dị đến mức không thể tin vào tai! Vỹ tựa vào thanh vịn quầy hàng.

- Cô thích nghe nhóm rock đó? Nhiều người bảo dòng nhạc họ chơi thật khó nghe!

- Anh hiểu chứ, những người phải làm việc tới 11 h khuya nên nghe những ca khúc cấu trúc phức tạp nhưng lời mơ mộng. - Nụ cười kín đáo hiện trên gương mặt nhợt nhạt đội mũ xanh. - Mà anh kêu tên tôi cũng được. Gọi là Lam!

- Thi thoảng chúng ta gặp nhau và nói về rock, được chứ?

- OK. Nhưng không phải bây giờ. Sắp vào xuất chiếu mới. Tôi muốn bán hết chỗ ngồi này trước khi rút phích cắm điện.

- Hôm thấy Lam lần đầu tiên, tôi bị điện giật - Vỹ nói, thay lời tạm biệt.

- Thật ư? - Lam nhìn sâu vào mắt cậu. - Đó là buổi sáng hiếm hoi tôi có thể dậy sớm và ra phố. Bye!

3.

Chỉ vào tối các ngày chẵn, Vỹ ghé khu rạp chiếu bóng. “Anh biết đấy, tôi bận bù đầu vào dịp cuối tuần. Mỗi khi về nhà, tôi không thể làm gì khác ngoài việc khuyu chân xuống và tự hỏi chân tay mình phải

chẳng đã bị đánh cắp...” Lam giải thích, hươ nhẹ đôi bàn tay gầy guộc luôn ửng đỏ vì hơi nóng của lò điện. Do quy định đảm bảo vệ sinh, Vỹ không thể bước qua làn ranh mỏng manh vào khu vực bán hàng. Ngồi trên chiếc ghế băng cạnh thùng rác, dần dần, cậu nhận ra chiếc mũ cap đội ngược chính là một phần sức hấp dẫn bí ẩn lôi cuốn những khách xem phim bước đến xe popcorn. Nếu không có chiếc mũ ấy, gương mặt gầy với cái cằm nhọn, hai gò má lấm tấm tàn hương và mái tóc khô bướng bình vén sau tai sẽ khiến Lam thật xa lạ giữa không khí háo hức tận hưởng niềm vui nơi đây.

- Anh đừng quan sát tôi như rocker quan sát cây đàn điện mới sắm! - có lúc rảnh tay, Lam thốt lên - Biết hơi lơ mơ về người khác sẽ giữ mối quan hệ dễ chịu và lâu dài...

- Tức là Lam chẳng cần biết về tôi, đúng chứ? - Vỹ nói khẽ, khổ sở và mất tự tin.

- Tôi biết một số điều cần biết. - Cô gái trấn an nhẹ nhàng. - Như anh đang học để trở thành kiến trúc sư giỏi, anh thích dòng nhạc death metal, và anh hay có thời gian trống để ghé chỗ đông đúc chán ngán như ở đây.

- Quá nhiều! - Vỹ phản ứng yếu ớt. - Thế mà ngoài tên và công việc tại xe bán ngô này, tôi chẳng nắm thông tin nào về Lam. Chẳng hạn như tuổi...

- Tôi đưa anh xem ID của tôi nhé. Nhưng anh đừng thất vọng! - Nụ cười tỏa rộng trên gương mặt Lam, ấm áp.

- Không đâu! - Chàng trai lắc đầu bối rối, mặt đỏ ửng.

Một gã trai trẻ chemise diêm dúa ghé mua ngô rang, gạt Vỹ sang bên. Khi lấy tiền thừa, anh ta nói to như quát “Cô gái xinh đẹp, vào coi phim với anh nhé?” Im lặng, đôi mắt Lam trống rỗng như thể cô

không nghe thấy lời đề nghị xuẩn ngốc. Bỗng nhiên, cơn tức giận và ghen tuông vô cớ xâm chiếm Võ. Hồi lâu, cậu hỏi khó nhọc :

- Nhiều người nói vậy, đúng không?

Lam gật đầu, hướng nhìn mơ hồ. Bàn tay Võ nắm chặt, đau nhói.

Cậu nói to :

- Tắt lò điện đi. Tôi trả tiền hết chỗ ngủ còn lại. Rồi vào rạp xem phim với tôi!

Lam không trả lời. Những sợi tóc non rung nhẹ trên vàng trán trắng xanh. Sau này, đôi khi Võ gặp lại vẻ thờ ơ ấy nơi Lam mà với cậu, chính là sự trừng phạt lặng lẽ của người trưởng thành hơn. Cậu về chỗ ngồi trên băng ghế hẹp, kìm giữ các hạt nước giận dữ và cay đắng: “Mình chẳng là gì với cô ấy!” Suốt chiều cuối cùng kết thúc đúng 11h. Lam tháo tạp dề, đẩy xe vào góc khuất sau quầy vé. Cô tiến về phía Võ: “Anh có muốn đi với tôi một đoạn ra trạm xe bus không?” Cậu bước theo cô vào thang máy trống trải. Cô bỗng nói: “Anh thấy lạ không, tôi chưa hề biết bên trong các rạp ra sao, dù đã bán hàng ở đây gần một năm!” Võ lặng im. Không bao giờ Lam nói dối. Cô gái dịu nhẹ mắt, dịu dàng: “Tôi chẳng nhớ nữa, điều ban nãy anh nói!”. Có lẽ điều ấy bắt nguồn từ một kinh nghiệm: tốt nhất là nên quên mau nếu gây tổn thương kẻ khác...

Thang máy lao xuống vùn vụt. Võ đột ngột: “Cho tôi hôn Lam!”.

“Đừng làm vậy!”- Cô giật mình, ngoảnh đi. Thang máy dừng lại, cửa mở rộng. Các đợt gió thổi mạnh, tựa cơn thú hoang dã vô hình hú vang qua khoảng trống giữa các cao ốc. Họ bước trên vỉa hè vắng người. Trong một khoảng khắc, Lam đặt khẽ những ngón tay gầy vào bàn tay cậu. Lần đầu tiên, như người thợ lặn lần đầu xuống đáy đại

dương, Vỹ chợt nhận ra quanh cậu là một thế giới mênh mông sâu thẳm và thẫm xanh.

4.

Không luôn luôn là sự cảm thông dù thỉnh thoảng giữa họ. Thẳng khi, Vỹ day dứt dù nhận ra nỗ lực thế nào, vẫn rơi rớt ra những thời điểm Lam vượt ra ngoài tầm hiểu biết của mình. Có một tối thứ Sáu, những gói Popcorn bán hết sớm, Vỹ đề nghị đi chơi trên chiếc xe máy mới đổi. Lam đồng ý, niềm hạnh phúc vì được nghỉ ngơi thoáng lướt qua mặt cô. Họ chạy qua cây cầu bắc qua con sông kỳ vĩ, về phía các đại lộ ngoại vi vắng vẻ. “Nhanh lên!” - Lam thì thầm. Vỹ phóng nhanh hơn, những sợi tóc của cô bay tung lên, vương vào má cậu. Cô gái ngồi cách một quãng, hát khe khẽ nhạc Godmack. Vỹ không thể nhìn phía sau hay chạm vào Lam, bởi giây phút ấy tuyệt vời tới mức cậu biết nó sẽ tan biến. Vĩnh viễn.

Khi trở về thành phố, một cơn mưa rơi xuống đột nhiên, ngăn ngửi. Bầu không khí trong sạch, thính nhạy, âm vang giọng nói ai đó trong đêm tối, rồi tiếng vỗ của những hạt nước đọng trên vỉa hè. Xuyên qua các dãy phố hẹp mà gió đã biến cây cối thành khu vườn thừa lá, Lam chợt nói nhanh: “Chưa bao giờ tôi vui như hôm nay. Thật lạ lòng khi được yêu một người...” Câu nói thấm vào Vỹ, êm dịu đến nỗi tim cậu nhói đau. Xe dừng trước con đường nhỏ. Cuối đường, in bóng mờ trên nền trời một gác chuông và Mặt trăng nhợt nhạt sau mưa. “Để tôi đưa Lam vào tận nhà!” - Vỹ thì thầm. “Đừng làm vậy!” - Câu chối từ quen thuộc. Cô gái đưa tay chạm nhẹ vào mặt Vỹ, những

ngón ẩm khô, phảng phất mùi popcorn. “Tại sao?”- Câu hỏi, ngờ vực, ánh nhìn dưới chiếc mũ cap thăm lại, như vết sao mờ đi.

5.

Cuối năm ấy, Vỹ nhận một việc làm thêm tại phòng thiết kế của những kiến trúc sư trẻ. Cậu bạn hơn, và tự tin hơn. Các cuộc gặp gỡ với cô gái popcorn thừa thớt. Vài lần, giữa họ xảy ra tranh cãi vì các lý do không đáng kể. Phim, nhạc rock hay mấy thứ tương tự ít quan trọng như cậu nghĩ trước kia. Và các bí mật của riêng Lam cũng trở nên khó chịu. Cô làm gì ban ngày, khi rời xa xe ngô rang? Tại sao cô không để cậu biết nơi cô sống? Mối quan hệ chỉ điểm xuyên bằng đối thoại nhẹ nhàng, âm nhạc hay các khoảng lặng thỉnh bên nhau khiến Vỹ day dứt và nặng nề.

Lam giữ im lặng trước các cơn giận vô cớ của chàng trai. Vỹ không nhận ra cô ngày càng gầy đi, ánh nhìn lơ đãng. Hồ như bằng cách bí ẩn, cô giấu mình vào khoảng không hẹp hơn. Chỉ có chiếc mũ cap là chẳng thay đổi, xanh nhạt, không mệt mỏi. “Hãy nói chút gì đi!” - Vỹ nói to. Lam thoáng nhìn cậu, mỉm cười.

Có buổi tối cậu hẹn đón Lam, đi loanh quanh đâu đó bằng xe máy. Nhưng một nữ họa viên rủ cậu đi xem show thời trang. Suốt buổi diễn, Vỹ không thể nắm bắt các hình ảnh trên sàn catwalk. “Chưa bao giờ Lam thật sự cần mình!” - cậu tự nhủ. Cô bạn ngồi bên tựa hẳn vào Vỹ. Việc này diễn ra thêm nhiều lần, biến thành thói quen thôi day dứt. Cô gái popcorn cũng không đòi hỏi lời giải thích.

6.

Sau cuộc tụ tập ở quán cà phê, Vỹ về nhà với cảm giác choáng váng mệt mỏi. Lâu lắm rồi, cậu chẳng còn lưu ý đến con đường mùa thu giữa hai hàng cây, mùi thơm tinh khiết của những chiếc lá yếu ớt nhưng không rụng khỏi cành, không khí cóng lạnh. Một con chó trắng, nhỏ chạy trên vỉa hè, chột khựng lại, sủa khe khẽ. Bóng người co ro trên bậc cửa đứng dậy, bước về phía cậu. Là Lam. Không bán hàng, cô chờ cậu hơn ba tiếng đồng hồ. “Anh về muộn quá!” - Cô thì thào. Vỹ sững im, đầu nhẹ bồng. Rồi cậu quay xe, đưa cô về nhà. Tối hôm ấy Vỹ ở lại căn phòng nhỏ của Lam. Họ ngồi trên sàn gỗ trống trải, nghe nhạc. “Tôi sắp rời chỗ này, đến sống với gia đình ở xứ sở khác. - Lam khẽ khàng - Tôi rất sợ làm anh tổn thương”. “Vậy xe popcorn là thế nào?” - Vỹ hỏi khó nhọc sau hồi lâu im lặng. “Sang Mỹ, tôi vẫn phải tự lập để tiếp tục học. Có lẽ là một xe popcorn khác!”. “Học tiếp gì chứ?” - Vỹ hỏi, lại thấy mình là một thằng nhóc hoang mang. “Tôi mới tốt nghiệp đại học. Thực ra, tôi lớn hơn Vỹ hai tuổi!” - Giọng Lam nhẹ nhõm và buồn. Họ không nói gì nữa, lắng nghe những bản nhạc cũ xưa mà luôn tuyệt diệu của The Beatles - All you need is love, She’s leaving home, Something... Hơn nửa đêm, Lam ôm cái chăn vào ngủ trong phòng tắm, để Vỹ ngủ trên chiếc giường ấm áp của cô. Bầu trời ngoài khung cửa sổ rộng ánh lên sắc xanh tím. Những ngôi sao lạnh lấp lánh ở phương Bắc. Ban mai! Tháp chuông đăng xa phát ra âm thanh mảnh mai, bí ẩn, buồn buồn khi Vỹ rời căn nhà nhỏ, rời cô gái của mối tình đầu.

Buổi sáng với những cơn gió lạnh thổi qua khe cửa bụi. Buổi sáng của cái máy tính quên tắt thi thoảng tút lên một tiếng khẽ. Buổi sáng như nhiều ban mai tinh khiết đầu thu. Nhưng tuổi 19 vĩnh viễn không còn đứng hát mê say giữa khung trời mở rộng.

Phan Hồn Nhiên

Người lạ hoàn hảo

Đồng hồ cát

Một người đàn ông đội mũ trắng dừng xe trước cổng, yêu cầu gặp Ms. Minh Thanh, nữ thư ký mới của văn phòng thiết kế hãng K. Phải khá lâu sau cú điện thoại qua màn hình, tôi mới hiểu ra mình chính là người được tìm. Nhân viên bưu điện giao chiếc hộp giấy nhỏ, yêu cầu tôi ký tên. Không có địa chỉ người gửi. Ai có thể biết chỗ làm đầu tiên của tôi? Quay về phòng làm việc, tặng phẩm bất ngờ bối rối trên tay tôi. Phía dưới lớp giấy gói, chiếc điện thoại di động phản chiếu ánh sáng xanh bạc. Mảnh giấy gấp nhỏ cài dưới ruban cho biết số điện thoại, kèm lời nhắn: “Hãy dùng mobile để liên lạc. Kể từ lúc này, nó là của Minh Thanh”. Tôi dùng máy bàn thử bấm dãy số trên giấy. Chiếc điện thoại trong hộp như cánh chim non lần đầu rung lên yếu ớt. Điệu nhạc ngân khe khẽ và hiện trên màn hình bức vẽ thuyền buồm trên sóng. Người tặng quà đã cài đặt các biểu tượng yêu thích

chỉ riêng tôi biết. Những bí mật bị chiếm giữ đột nhiên biến nỗi sợ hãi thành cơn xúc động sâu xa. Mọi người trao đổi số. Nhạc chuông rộn rã, các tín hiệu dài ngắn. Căn phòng làm việc ngăn cách bằng các ô vuông xanh như cánh rừng mùa hè xôn xao.

Công việc phiên dịch kiêm thư ký không làm người ta kiệt sức.

Nhưng nó lấy đi tất cả thời gian. Liên tục tiếp xúc với những người mới, giải quyết các vướng mắc khiến tôi vững chãi. Đổi lại, tôi giống chiếc đồng hồ cát, đều đặn, khô khan và có khoảnh khắc trống rỗng. Vinh, người yêu tuổi 25 của tôi bận rộn hơn. Anh hay liên lạc với tôi từ miền đất xa xăm nào đó. Các thông tin bình ổn và lặp lại, là dấu hiệu bình yên đáng ước mơ. Thế mà một mặt hồ phẳng lặng lại làm tôi nghĩ đến thời gian trẻ trung trôi đi vô ích, đến những điều có thể bỏ qua hay đánh mất trong cuộc đời.

Quán cà phê phục vụ những món ăn nhẹ kiểu Ý tọa lạc dưới chân tòa cao ốc bọc kính xanh, nơi tụ tập quen thuộc của những người trẻ tự do và thành đạt. Gió từ sông thổi về khiến những góc khăn bàn ngoài sân tung lên như cánh chim phấp phới. Vinh ngồi đối diện tôi, thanh lịch, râm nắng và mạnh mẽ. Tôi đặt chiếc điện thoại xanh bạc cạnh cốc nước quả, nghiêng đầu như nhắc nhở. Vinh tò mò :

- Em dùng điện thoại rồi ư?

- Sao anh không gọi cho em? - Tôi nheo mắt, hàm ý hài hước không kém.

- Nhưng em đã cho anh biết số đâu! - Anh nhún vai, tia nhìn thành thật thoáng trách móc - Em đổi ý sử dụng mobile từ bao giờ vậy?

Đột nhiên máu dưới da tôi lạnh toát. Điều gì đã xảy ra? Nếu không là Vinh, ai gửi chiếc điện thoại cho tôi? Thói quen của tôi, ngoài anh, ai nắm giữ? Ngón tay tôi bấu chặt mép bàn, trắng bệch. Người phục vụ

khéo léo san thức ăn vào đĩa chúng tôi. Vài cô gái bàn bên quan sát Vinh với vẻ ngưỡng mộ không che giấu. Xa hơn một chút, là Sơn, bạn của chúng tôi. Anh ta ngồi một mình, không lưu ý đến chung quanh.

“Dùng bữa nào! - Vinh nâng cốc - Chúc mừng tuổi trẻ bạn rộn nhưng đầy đủ và hạnh phúc của anh với em!”. Tôi lắng nghe mấy giai thoại khôi hài, các kế hoạch thông minh anh đang vạch ra. Tôi ao ước được chia sẻ về chiếc điện thoại bí mật. Nhưng không lời nào quan tâm tôi đã làm gì trong một tuần cách xa. Có một lúc, những luồng không khí dịch chuyển giữa các tòa cao ốc biến thành trận gió mạnh, kêu u u. Vinh đề cập chuyến đi châu Âu của anh sắp tới, cười vang. Tôi ngồi sâu vào lòng ghế sắt, ý nghĩ buột ra khỏi mạch chuyện, vô cùng đơn độc. Tay tôi chạm chiếc điện thoại xanh bạc. Nó vẫn im lặng, lạnh cóng như tảng băng trôi.

Cuộc đi dạo cuối tuần đứt đoạn bởi cú điện thoại từ văn phòng quảng cáo. Trưởng phòng thiết kế người Đức của tôi nhập viện gấp vì tăng huyết áp. Người ta cần tôi làm thủ tục và phiên dịch. Vinh đưa tôi đến cổng bệnh viện, dặn tôi hãy về bằng taxi nếu quá khuya. Các hồ sơ khai báo thực hiện nhanh gọn. Tôi đi tìm trạm điện thoại quốc tế, báo tin cho người thân của trưởng phòng. Bà vợ đã ly dị của ông nhấc máy, hờ hững nghe tin xấu. Trở lại trước hành lang cấp cứu, tôi ngồi co ro dưới ngọn đèn trắng. Mobile trong túi áo khoác rung khẽ. Vang lên giọng nói xa lạ :

- Chào! Minh Thanh ổn chứ?

Tôi lục tung ký ức. Không ai quen có giọng nói khô trầm đến vậy :

- Xin lỗi, tôi chưa biết anh.

- Thế mà tôi biết Thanh. Lúc này, tôi muốn trò chuyện với một ai đó...

Đó cũng là cảm giác của tôi. Đột nhiên, tôi nghĩ mình là chiếc đồng hồ cát chất đầy ý nghĩ, cần được chia sẻ. Một người có thể quan trọng với người khác đến mức nào? Điều gì cho phép ta thờ ơ với bất hạnh của kẻ khác? Cảm giác nặng nề trôi theo lời nói và những hạt nước lăn khỏi hốc mắt. Đầu máy bên kia thông cảm bằng sự lặng lẽ thấu hiểu. Tôi chợt ngừng lại, thở mạnh :

- Xin lỗi vì làm phiền. Tôi thật điên, phải không?
- Tôi dễ chịu khi nghe các suy nghĩ thực sự - Tiếng cười người thanh niên trẻ ấm áp tin cậy - Thôi, chào nhé!
- Hãy cho tôi biết anh là ai? - Tôi hoảng hốt nếu không còn nghe lại tiếng nói này. Ý nghĩ chớp loé vụt qua óc - Nói đi, anh đã gửi chiếc điện thoại cho tôi?

Không có trả lời. Tôi lưu dây số lạ vào máy, với ký tự đơn giản nhất - A. Các buổi tối tôi thường nhận cuộc gọi của A. Chất giọng lạ, như lọc qua vách ngăn trong suốt, trở nên thân thiết lạ lùng, áp lực công việc, nỗi cô độc xâm chiếm lâu nay biến mất. Một sáng chủ nhật, tôi đi cắt kiểu tóc mới, vào trung tâm thương mại mua bộ váy áo màu hồng phấn. Trong gương, phản chiếu hình ảnh một người khác, thật mới mẻ

Cao ốc

Mùa hè bắt đầu bằng một cơn mưa nhúng đường phố và xe cộ vào làn nước ướt át mát lạnh. Thực thú vị khi từ công trình xây dựng đầy bụi ở một tỉnh xa trở về thành phố thân quen, gọi điện thoại và nghe giọng cô gái mình yêu vang lên trong ống nghe. Chiều cuối tuần, tôi đưa Minh Thanh đến những con đường đi bộ trên khu trung tâm. Cô

gái đứng im trước dãy hàng hóa cao cấp bày biện đẹp đẽ. “Anh mua cho em một thứ gì nhé?” - Tôi đề nghị. Thanh lắc đầu, tóc tung bay trong gió mạnh. Có lúc, ngỡ như em sắp vút lên khoảng trời hẹp giữa các cao ốc. Tôi giữ chặt bàn tay mảnh khảnh. Minh Thanh nhìn tôi, đôi mắt như muốn nói điều gì khẩn thiết.

Lúc ở quán cà phê dưới chân cao ốc, tôi đặt thêm mấy món lạ. Trông Thanh nhột nhột và mệt mỏi. Sự căng thẳng quen thuộc của những người bắt đầu đi làm. Thậm chí, em còn có chiếc điện thoại cầm tay, thứ trước đây em hoàn toàn thờ ơ. Vài khách du lịch trên phố ngoái nhìn cô gái có mái tóc mềm tuyệt đẹp đang vươn cổ dõi vào một điểm xa xăm. Thật lạ khi ta sở hữu một người, một vật đẹp đẽ. Điện thoại gọi đến. Thanh nghe máy, gò má trắng bệch. Một tai nạn xảy ra với ai đó, không quan trọng. Tuy nhiên em muốn đến bệnh viện gấp. Tôi thoáng khó chịu nhưng chiều ý. Dự định ngày cuối tuần đẹp đẽ bên nhau bị ném vỡ. Thời gian còn lại, tôi đến Cối Xay Gió, câu lạc bộ của giới kiến trúc trẻ trên tầng thượng tòa nhà 30 tầng. Các đồng nghiệp vui vẻ ồn ào. Tôi nhanh chóng tan vào đám đông. Thoáng chốc, hình ảnh Minh Thanh bứt rứt tan biến. Cuộc sống dường như được điều khiển bởi bàn tay thông minh, tươi vui. Cớ sao ta phải quan tâm buồn rầu bệnh tật, hay phải lo lắng cho nỗi bất hạnh kẻ khác? Nền trời ngoài kia xanh rực, oi ả. Các cao ốc phản chiếu trong tường kính của nhau, và in bóng vô số mây trắng đang trôi nhanh về đường chân trời.

Tôi về nhà gần 11 giờ đêm. Khu chung cư mới phía Nam thành phố vươn cao trên thảm cỏ trải rộng. Sơn, bạn thân ở cùng nhà tôi từ thời sinh viên đến nay, nhìn chăm chú thành phố lấp lánh bên kia sông. Màn hình điện thoại trong tay cậu ta sáng xanh, như mảnh thiên

thạch rơi xuống từ bầu trời tối đen. Chỉ một sơ xuất, cậu ta sẽ vụt vào khoảng trời trống rỗng phía trước. Thật kỳ quặc là tôi đã hình dung về hai người thân thiết bay trong cùng một ngày. Tôi nhắc cậu bạn về nhà để đóng cửa. Sơn gật đầu, tránh ánh nhìn dò hỏi của tôi. Công ty nhận thêm một số đề án tư vấn mới. Tôi cần phải đi xa nhiều hơn. Sơn thì khác, tốt nghiệp cùng khoa, nhưng cậu ta được giữ lại trường đại học, học nâng cao để trở thành giảng viên. Cách nghĩ, cách hành động của cậu ta khá lạ lùng. Hồi Minh Thanh yêu tôi, Sơn có vẻ hơi buồn. Tuy nhiên cậu ta không tò mò. Như tôi đã nói, Sơn hơi khác thường nên cho đến bây giờ cậu ta vẫn chưa có bạn gái. Gần đây, cậu ta hay đi nghe nhạc. Đôi lần, Sơn cho vé mời để tôi cùng đi với người yêu. Nếu quá bận rộn, tôi sẽ sai hẹn dù Thanh hết sức thất vọng. Một lần Sơn hỏi tôi vì sao đủ can đảm để bỏ mặc người thương yêu một mình trong thời gian dài. Tôi nhún vai. Mỗi người cần tự chiến đấu với sự đơn độc, để làm được điều gì ra hồn.

- Vẫn có lúc người ta rất cần sự hiện diện của người khác! - Sơn làm bầm.

- Tớ chẳng tin - Tôi cười, quay lại với các bản vẽ trên máy.

- Tớ xin lỗi! - Sơn nói nhanh, trở về phòng riêng, khép cửa, đọc tài liệu. Thói quen gần đây, cậu ta còn trao đổi qua mobile với một người bí ẩn nào đó.

Thuyền buồm

Về sau này, hình ảnh một cô gái mảnh khảnh vì gió mạnh phải vịn chặt vào tấm bảng trạm chờ xe bus gần trường đại học vẫn quay lại trí nhớ tôi. Minh Thanh lúc ấy thường nhìn tôi với nụ cười dịu dàng.

Khi tốt nghiệp và tìm được việc làm, bận rộn với công việc, cô lơ đãng hơn. Thi thoảng cuối tuần cô ghé qua chung cư thăm Vinh. Thoáng qua khe cửa hẹp, tôi thấy vóc dáng quen thuộc ngồi im trên chiếc ghế cao, hai bàn tay trắng đặt trên đầu gối, mái đầu nghiêng nghiêng lắng nghe những câu nói mạnh và rõ vang lên từ cậu bạn tôi. Tôi nghĩ họ hạnh phúc. Tuy nhiên, có một cuối tuần, Minh Thanh đến theo đúng hẹn, kiên nhẫn và chờ đợi. Từ chỗ in bản vẽ về, tôi bắt gặp cô ngồi bó gối trước cửa sắt, ngủ quên. Khi tôi cho biết tuần này Vinh không về, đôi mắt cô như những cánh buồm chao đảo. Tôi chạy theo ra thang máy, chạm khẽ khuỷu tay cô :

- Có gì quan trọng không? Tôi có thể nhắn qua công ty tư vấn của Vinh. Nhưng sao Thanh không điện thoại tìm cậu ấy?
- Qua điện thoại, người ta không nói được gì cả! - Cô gái nở nụ cười yếu ớt.

Tôi nhìn theo bóng cô gái khuất sau cánh cửa thang máy đang khép lại. Đột nhiên, tôi hiểu cô rất cần được lắng nghe, được trò chuyện với ai đó. Có thể là một suy nghĩ điên rồ, nhưng khó lòng cưỡng lại. Đầu tháng kế tiếp, khi nhận tiền công thiết kế biệt thự trong khu đô thị mới, tôi trích một khoản mua chiếc mobile nhỏ, gửi người giao hàng mang đến cho Minh Thanh. Một buổi chiều chủ nhật, ở quán cafe dưới chân cao ốc, tình cờ tôi thấy cô và Vinh bên nhau. Chiếc điện thoại xanh bạc như người thứ ba bí mật trên mặt bàn. Ý nghĩ mình là kẻ ăn cắp hạnh phúc choán đầy tâm trí tôi, dần vật. Nhưng khát khao được nói chuyện, được nghe thấy tiếng cô gái dịu dàng trong suốt kia khiến tôi liều lĩnh.

Tôi dùng một chiếc khăn mỏng bọc ống nói, để thay đổi giọng của mình. Bằng một sự kỳ diệu nào đó, Minh Thanh không từ chối nói

chuyện với người lạ. Việc không nhìn thấy mặt, không biết chắc về nhau khiến các suy nghĩ bước đi thanh thản. Ngày nối ngày, cô dần quen chia sẻ với tôi - mà cô gọi bằng ký tự đơn giản là A. - hết thảy muộn phiền, mệt mỏi và cả những niềm vui, hy vọng trong công việc hàng ngày. Cuộc sống bình lặng của tôi bỗng trở nên đầy ắp niềm vui được nghe và được lắng nghe. Một lần, vô tình tôi nói đến chữ tình yêu. Đầu dây bên kia im ắng. Tôi biết, cô đang khóc lặng lẽ. “A. biết không, khi nói chuyện với anh như thế này, tôi là người có lỗi!” - Cô gái thì thầm. Tôi lặng re, rồi chỉ hỏi ngơ ngạc nhiên: “Lỗi gì chứ?”. Hồi lâu, cô bình thản trở lại: “Tôi có người yêu rồi, A. ạ. Nhưng chúng tôi có quá ít cơ hội để trò chuyện đúng nghĩa. Và tôi sợ hãi khi hiểu mình đang lừa dối anh ấy...”. “Tôi hiểu!” - Tôi đáp, nhắm mắt lại. Dù chẳng bao giờ muốn, thế mà cuối cùng tôi đã nói với cô gái mình yêu bí mật tôi nắm giữ có thể giúp cô hạnh phúc: “Tại sao cô không nói thẳng những suy nghĩ với người cô yêu. Hãy để anh ấy lắng nghe một lần. Ai cũng bận rộn căng thẳng. Nhưng đừng quá che giấu chính mình. Tôi tin là anh ấy hiểu cô, Minh Thanh!”. “Thật ư?” - Câu hỏi khẽ khàng. “Thật! Thanh thử đi!” - Tôi cố gắng mỉm cười. Buổi tối hôm ấy, tôi không điện thoại cho cô nữa.

Gần đây, Vinh về thành phố nhiều hơn. Cậu ta lấy vé đưa người yêu đi nghe hòa nhạc. Một lần, cậu ta bỗng nói: “Lạ thật, Minh Thanh của tớ như trở thành một người khác. Bọn tớ nói chuyện, hiểu nhau và thương nhau nhiều hơn. Thế mà có lúc tớ nghĩ tình yêu có thể là một thói quen nhàm chán...”

Sáng nay Minh Thanh gọi cho tôi. Cô cảm ơn lời khuyên, giọng rộn

rã. Tôi cười với cô, tự nhủ đã đến lúc mình cần đổi số điện thoại. Có một lúc, cô gái hơi bối rối: “Em kể hết với Vinh. Ngoại trừ câu chuyện về chiếc điện thoại bí ẩn...” “Không sao đâu. Không phải tất cả mọi thứ đều cần phơi ra dưới ánh Mặt Trời!” - Tôi nói với Thanh câu cuối cùng.

Lúc này tôi ngồi trên lan can, nhìn ra thành phố trải rộng, lấp lánh như mặt biển. Gió thổi khiến tôi như một chiếc thuyền buồm căng gió, chờ đợi hạnh phúc mới sẽ đến, tình cờ.

Phan Hồn Nhiên

Người lạ vừa đến

Thùng thư ở bên kia đường. Theo thời gian, màu sơn vàng sậm phủ lớp này sang lớp khác, khiến đường nét sắc sảo của cái thùng thư cổ dần lu mờ.

Một sự tính toán thông minh nào đó khiến người ta trồng ngay cạnh đây cột đèn đường, lại đặt thêm một băng ghế lượn sóng dành cho việc chờ xe bus. Những chiều muộn từ cổng trường đại học nhìn sang, cái thùng thư trông như bóng người đứng trong vùng sáng

phẳng lặng của ngọn đèn. Thi thoảng, anh bưu điện tới, loay hoay mở khóa vét vài cái thư rồi bỏ đi. Cái ghế xem ra hữu dụng hơn, nhiều người tìm nó để ngồi, dù đón xe bus hay không. Hạo và Minh cũng hay hẹn nhau ở trạm chờ xe. Chàng trai vẻ ngoài rất đẹp nhưng giản dị và cô gái gầy gò để kiểu tóc người da đỏ ngồi hai đầu ghế, nói với nhau mấy câu vu vơ về việc học, và cười. Nhưng thường họ im lặng cùng nhìn xa xăm những con đường tỏa đi khắp nơi cho tới khi cô gái leo lên chuyến xe cuối ngày. Hạo còn một mình. Không phải sự bỏ rơi nhưng cảm giác vắng vẻ đôi khi khiến anh bồn chồn. Anh quay sang nhìn mãi thùng thư cổ quen thuộc mà xa lạ. Giá như anh có thể gửi đi một lá thư rồi chờ đợi điều gì sẽ đến.

Mưa lát phát. Những người vừa ra khỏi cổng trường nhảy lên xe phóng đi vội vã. Minh cầm cái ô như cầm một mảnh trời nhỏ màu xanh băng vội qua đường, nơi Hạo đang đợi. Ánh mắt họ gặp nhau từ xa. Sự giao cảm ấm áp, dịu dàng... Thắng hoặc Hạo tự hỏi vì sao Minh đồng ý hẹn hò với anh, một anh chàng nhà tận tỉnh xa, nghèo, học ngành thiết kế cũng chẳng mấy tiếng tăm trong khi cô là dân thành phố chính hiệu, quen biết rộng, lại sắp sửa lấy hai bằng đại học ngoại ngữ? Vài người đầu óc đơn giản bảo hẳn cô gái ưa vẻ ngoài đặc biệt của anh - lãng tử, hiền dịu và trông bơ vơ thế nào. Thế nhưng Hạo tự biết thật ngu ngốc nếu tin như vậy. Minh thuộc về rất ít các cô gái không để ý gì tới những điều thuộc về bề ngoài.

Ngay lần gặp nhau đầu tiên, trong hội thảo về lĩnh vực đồ họa hiện đại ở một cao ốc ngoại quốc, anh lập tức bị người phiên dịch đẩy vào trạng thái lơ lửng. Cô gái để kiểu tóc kỳ quặc, đôi mắt to màu xám tro, giọng nói bình thản đứng hơi lùi phía sau diễn giả. Cô dịch chính xác và khúc chiết. Tuy nhiên, giữa những khoảng dừng, cô ta nhìn

đâu đâu xuống cuối khán phòng, nơi Hạo ngồi thu mình với nỗi lo ngại bị phát hiện không có giấy mời. Một khoảnh khắc nào đó, anh cảm giác cô ấy thoáng mỉm cười với anh. Sau buổi hội thảo, Hạo loay hoay chờ dưới cổng tòa nhà, đoán chừng sẽ trông thấy cô thêm một lần nữa. Trái những gì anh dự đoán, Minh không quá khó bắt chuyện. Cô trả lời mấy câu hỏi vấp vấp của anh một cách nhã nhặn và hiền dịu. Cô đi bộ. Đó là lý do duy nhất khiến Hạo vững tin đề nghị đưa cô về. Sau này, anh vẫn thầm cảm ơn cô đã không cười phá lên lúc ngồi trên cái yên xe han gỉ. Anh hơn cô một tuổi. Cô am hiểu nhiều hơn anh. Khi anh hỏi: "Thì thoảng, anh qua trường chờ em nhé?", cô nói giản dị: "Thế cũng được!". Từ ngày thành người lớn, hiếm khi anh hạnh phúc đến vậy.

... Hạo vẫn không ngừng nhìn Minh ngay cả lúc cô đã ngồi cạnh bên anh. Những hạt nước nhỏ dính trên mái tóc và vai áo bắt đầu thấm vào cô, ấm áp, tỏa mùi thơm mát cuối xuân. Trời không còn sáng nhưng cũng chưa tối. Ánh sáng tím thẫm ánh lên giữa vô số sợi mưa mảnh mảnh. Mặt đường nhựa ẩm ướt loang loáng bóng người vội vã ngược chiều. Túi áo khoác Minh in hằn hình dáng một bức thư. Cô rút ra, xoay trở chiếc phong bì màu xanh nhạt trong những ngón tay mềm mềm, lưỡng lự. Hạo bắn khoăn:

- Em sắp gửi thư đi đâu đó ư?
- Vâng. Nhưng chắc cũng chẳng mấy quan trọng...
- Dù sao em cũng nên gửi đi. Chúng ta ngồi cạnh thùng thư kia đã lâu, nhưng chưa bao giờ có việc gì nhờ vả nó cả - Hạo mỉm cười. Cô gái gật đầu hơi rùng mình đưa anh lá thư chưa dán. Hạo đọc lướt mảnh giấy đánh máy. Đó là tờ đơn đăng ký tham dự một cuộc thi trình diễn tiểu phẩm tiếng Anh. Cô từng nói về nó như một tình cờ.

Thoạt đầu anh cũng chú ý bởi những hứa hẹn phần thưởng hậu hĩnh - tiền, chuyến du lịch và nhất là một chỗ làm ở cái văn phòng ngoại quốc tổ chức cuộc thi. Tuy nhiên, sau đó màu sắc mơ hồ lại phủ lên các dự định chớp nhoáng. Suy cho cùng, Hạo chẳng hề biết kỹ thuật biểu diễn ngoài vài lần bị ép buộc chạy cờ cho tiết mục văn nghệ của khoa. Tiếng Anh của anh cũng tồi tệ vậy thôi - chỉ ở mức đọc hiểu lằng nhằng, có khi nghe ai phun trong điện thoại vài từ lạ tai, anh còn tối tăm mặt mũi... Thế mà bây giờ, anh đang đọc lồm bồm tờ đơn dự thi của chính mình, do Minh viết. Lá đơn nhẹ nhàng trở lại tay Minh. Cô nhám ướm mép phong bì bằng đầu lưỡi hồng hồng, dán lại.

- Em gửi nó đi đây! - Minh nói khế.

- Nhưng anh không biết nói tiếng Anh. Anh sợ đám đông tới phát sốt, đừng nói gì đến đi lại trên sân khấu hay diễn xuất! - Hạo thốt lên.

- Anh sẽ làm được thôi, không quá ghê gớm như anh nghĩ đâu. Cho đến khi kết thúc, chưa ai nói được người nào là kẻ thất bại. Giọng nói của Minh lạnh lạnh hết như khi cô phiêu dịch trong các môi trường xa cách - Em ngờ ngợ công ty J. mất công tổ chức cuộc thi để tìm ra những người như anh.

Minh cầm ô bước đến gần thùng thư vàng. Con tem vuông trên góc thư như một con mắt mở to lo âu và hy vọng trước khi biến hút trong khoảng tối. Cơn mưa nhỏ sắp vã. Ngọn đèn đường bật lên dù mới sắp 6 giờ. Ánh đèn vàng thoạt tiên hơi co lại, rồi từ từ lan tỏa hắt thứ ánh sáng êm dịu của nó xuống nóc ô xanh, vào những tia nước mưa đang yếu ớt dần. Vài người đi đường ngoái lại, nhìn sững khoảnh khắc gương mặt cô gái tóc da đỏ chìm trong màu xanh kỳ dị của cái ô, và nụ cười cô ta với chàng trai đẹp để ngồi trên cái ghế khuất tối kia cũng kỳ dị nốt.

Xe bus chuyển cuối ngày đổ xích tới. Minh nhảy lên, thò đầu qua ô cửa nói to: "Thế nhé!". Hạo vẫy tay nhẹ. Trạng thái mất đi sự bình ổn đã xâm chiếm anh. Minh khác. Cô luôn nhìn thấy trong các cơ hội dù nhỏ nhất, niềm hy vọng thay đổi. Anh gắn bó với cô vì thế. Giống như con tàu to lớn vất vả tin vào ngọn hải đăng, nó có thể chao đảo nhưng tự biết sẽ sống sót một khi trông thấy đốm sáng nhỏ báo hiệu bờ.

Cuối tháng Tư ấy Hạo bắt đầu trở thành một người nổi tiếng. Anh không giành hạng đầu trong cuộc thi thể hiện tiểu phẩm bằng tiếng Anh, nhưng các chuyên viên làm phim quảng cáo của công ty J. nhìn thấy ở Hạo một gương mặt và vóc dáng lý tưởng để thể hiện hình ảnh mẫu người trẻ hiện đại đang trên đường thành đạt. Nhờ 50 ngày Minh tập trung biến anh thành một kẻ khác. Cô luyện phát âm cho anh - cách nói năng của người thành thị thượng lưu lẫn giọng Mỹ chuẩn của dân doanh nghiệp. Cô đề nghị những lúc một mình, anh vẫn phải ngồi cứng vai, ánh nhìn thẳng và sâu vào mắt một kẻ vô hình trước mặt. "Không ai biết tường tận bên trong ta. Thế nên không việc gì anh phải phơi bày sự thiếu tự tin của anh cả. Anh hãy tin là anh có thể. Và anh sẽ hoàn tất bất kể vai trò nào...". Cô thường vừa cười vừa nói như vậy trong các buổi tập tiểu phẩm tại căn phòng trọ ngọt ngào của Hạo. Cô chọn cho anh trích đoạn ngắn trong một vở kịch của H. Miller. Một vai diễn kỳ quặc - Hạo nghĩ. Anh chỉ việc mặc bộ vest đen, mang ra sân khấu một cái ghế, ngồi vất chân và than thở bằng giọng nói thì thào, sau đó thì đứng dậy bước vòng quanh cái ghế, hét tướng lên về nỗi chán ngán nào đó. Nhiều lúc anh thấy mình lố bịch và muốn bỏ cuộc. Nhưng Minh tỏ vẻ ngạc nhiên về cảm giác ấy nơi anh. Cô nói anh đã làm rất tốt. Cứ như thế, cô gái

gầy gò đẩy anh đi như đẩy một con thuyền to lớn trôi xuống mĩ nước.

Hình ảnh Hạo xuất hiện trong quảng cáo. Có ảnh thì Hạo cầm điện thoại di động - thứ mà anh cũng chưa biết cách sử dụng. Ảnh khác anh ngồi sau chiếc bàn lớn, mỉm cười với đối tác và ký văn bản với cây bút ngòi vàng anh cầm thờ ơ trên tay mà có lẽ phải đi dạy kèm đồ họa ban đêm vài tháng anh mới có thể mua được. Chung quanh mau chóng nghĩ về Hạo theo hình ảnh anh tạo ra. Nhiều người xa lạ mỉm cười với anh ngoài phố. Một số khác ngạc nhiên đến độ cười vang lên khi thấy anh chạy cái xe cũ kỹ. Không thấy phiền, Hạo chỉ tò mò với ấn tượng bên ngoài mà anh gây ra. Tiền kiếm được từ những buổi chụp hình hay đóng phim quảng cáo không nhiều, nhưng đủ để anh mua thêm vài bộ trang phục mới hợp thời và đưa Minh đến những quán lịch sự, nơi trước kia anh chỉ nghĩ về chúng với chuỗi hình dung lơ mơ. Ở đó người ta nhận ra anh nhiều hơn. Một vài tiếng thì thảo cố ý nhận xét người đi cùng anh thật tầm thường. Hạo dần nhận ra người đời nhìn nhận sự việc bằng lớp vỏ hào nhoáng bề ngoài. Khi anh nói điều ấy, Minh nhìn sâu vào mắt anh, theo đúng cách cô buộc anh phải làm để gạt bỏ sự thiếu tự tin cố hữu:

- Anh "phán xét" cuộc sống sắc nhọn hơn trước nhiều. Ít nhất va chạm bên ngoài trong các môi trường cạnh tranh cũng làm anh thay đổi.

- Em không khó chịu khi cái "môi trường cạnh tranh" ấy đầy rẫy những đánh giá ngu ngốc về mình? - Hạo cầm tay Minh, bàn tay mềm và lạnh.

- Chỉ xảy ra khi em đi với anh thôi. Tức là em tạo cho họ cơ hội so sánh - Cô gái hơi so vai - Nhưng rồi cuộc, nó chứng tỏ cố gắng của

chúng ta thành công.

Một cảm giác khó chịu len lỏi trong Hạo. Ở khía cạnh nào đấy, anh hài lòng với hình ảnh bên ngoài mới mẻ của mình. Nhưng sâu thẳm anh căm ghét nói. Nó không là anh. Nó thuộc về một tham vọng thầm kín và xuẩn ngốc mà sau khi ra đời, anh không thể kiểm soát nó toàn vẹn. Hạo nói to, bức bối:

- Ta sẽ không tới mấy quán máy lạnh nữa. Thế thôi!

Đôi mắt rộng của Minh đột nhiên tối sầm, như người ta đóng lại những cánh cửa. Cô nở nụ cười nhợt nhạt:

- Phải như thế ư ? Em và anh đâu cần bắt mọi sự quay về chỗ cũ. Cứ sống theo những gì chúng ta có thể chạm tới. Như thế không ngoan hơn...

Hạo im lặng. Những buổi chiều sau đó anh trở lại đón Minh trước cổng trường đại học. Sắp hết mùa xuân rồi. Những vòm cây bên kia đường thôi xanh non, màu lá thẫm và mùi thơm nồng của mùa hè sắp đến gần. Những cơn mưa lâu hơn, to hơn. Trời muộn tối. Ánh sáng tinh tảo khiến các câu chuyện trên băng ghế trạm chờ xe bus rời rạc. Dần dần, Hạo thừa đến chờ Minh. Anh bận rộn những buổi quay phim mới. Công ty J. ngỏ lời nhận anh về làm P.R sau tốt nghiệp. Hạo kiếm nhiều tiền, đổi xe, thuê một căn hộ chung cư mới. Hình ảnh của anh trên các phương tiện truyền thông sát với những gì anh có. Chừng như mọi việc đã lăn theo con đường Minh dự định. Thế nhưng vẫn có một điều gì chuệch choạc mà Hạo không thể gọi tên. Khuya, đứng bên cửa sổ nhìn xuống vô số xe bus chạy về các con đường xa xăm, anh thầm cảm giác không nắm giữ nổi một điều gì quan trọng đang bỏ mình trôi đi.

Nhân viên bưu điện mở thùng thư vàng buổi chiều. Không có lá thư

nào. Anh ta bỏ đi. Hạo gạt chống xe, ngồi xuống băng ghế sòng quen thuộc. Một chiếc xe bus ngang qua, người lơ đập thùng xe ầm ầm. Minh hiện ra từ cổng trường. Theo thói quen Minh nhìn sang bên đường. Đôi mắt to màu tro đặt lên anh đăm đăm. Rồi cô rảo bước nhanh hơn.

- Anh lại đến đón em sao? - Giọng nói Minh không giấu vẻ mừng vui.

- Hơn hai tuần rồi em không gọi điện cho anh - Hạo nhắc.

Đột nhiên, gương mặt Minh lại như khép kín. Hạo nhận ra tay Minh cầm một phong bì xanh. Minh ngồi xuống bên anh nhẹ nhàng.

Chừng như cô muốn nói thật nhiều. Nhưng rồi cô chỉ thở nhè nhẹ:

- Em đang định gửi anh một bức thư đây. Thế mà tình cờ anh lại đến.

Trước sau gì cũng đến ngày ta không hẹn hò nữa. Em đã muốn anh thay đổi. Nhưng anh thay đổi, em lại không thể làm quen con người mới nơi anh. Nhưng đành vậy, sống mà...

Họ nhìn lá thư nhẹ tênh trên những ngón tay Minh run rẩy. Mưa. Cô gái mở cái ô nhỏ bước tới cái thùng thư vàng cũ xưa. Những hạt nước từ nóc ô văng ra chung quanh, xanh li ti. Một cái xe bus khác lại đến. Cô bước lên xe ngoái nhìn Hạo: "Cứ thế, anh nhé..."

Phan Hồn Nhiên

Người ngồi nhầm chỗ

1.

Sáng thứ 7, Minh gọi điện thoại hẹn gặp ngày chủ nhật. Đã ba tuần, chúng tôi chưa thấy nhau. Trong mắt người chung quanh, chúng tôi là một đôi kỳ quặc. Yêu nhau hơn sáu tháng, những cuộc hẹn - đếm được chính xác, như người ta có thể đếm các tờ giấy trong quyển catalog mới tinh. Một đôi lần, giữa những bản vẽ trên màn hình, tôi nhắm mắt, gắng hồi nhớ nét cười hay âm vang giọng nói Minh.

Nhưng mọi thứ dường như quá khó khăn để động lại. Cô ấy sẽ gọi cho tôi, khi có thời gian rảnh. Các cuộc đi chơi được sắp xếp thời gian và lộ trình trước, vì cả hai đều bận rộn. Nếu không thể gặp nhau như đã hẹn vì sự cố đột ngột, chỉ cần cú điện thoại báo lại. Sẽ chẳng ai trách móc hay tỏ ý muộn phiền. Một vài người ngỡ chúng tôi bị điên: “Điều gì khiến cả hai còn yêu nhau một khi mối quan hệ tẻ nhạt như vậy?”. Điều này chẳng thể nào giải thích nổi. Cảm xúc giữa tôi và Minh không giống sự lười biếng hay thói quen. Trái lại, những gặp gỡ chớp nhoáng, các message vắn tắt trên mobi giữ cho chúng tôi cảm giác an toàn. Suy cho cùng, tình yêu là một phần cuộc sống. Còn quá nhiều thứ quan trọng đòi hỏi thời gian và sự chú tâm.... Có tiếng gõ cửa ồn ào. Sâm, nữ họa viên tập sự phụ việc cho tôi chạy ủa vào, đem tập tài liệu dự án phim quảng cáo để mang lên bàn, rồi chạy biến như một cơn lốc. Viễn ảnh về cuộc hẹn sáng mai xoa dịu trong tôi cơn bực dọc.

Khuya, tôi vào bàn làm việc, hoàn tất chuỗi phác thảo phân tích hình ảnh đoạn phim quảng cáo mà công ty tôi sắp thực hiện. Một tin nhắn Sâm gửi, hỏi về bản vẽ màu. Nữ phụ việc này hay đặt câu hỏi kỳ lạ, bất kể lúc nào. Tôi xóa tin nhắn, không trả lời. Một cơn gió mùa xuân lành lạnh đẩy nhẹ cánh cửa sổ. Các vòm cây đu đưa. Một bóng chim

vụt vào mái hiên nhà tối sẫm. Từ khoảng trời cao, vọng xuống tiếng rì rầm của một máy bay khổng lồ sắp hạ cánh. Sự chống cự âm thầm đầy nỗ lực vữa vụn vật với bóng đêm bất động. Các hình ảnh rời rạc đánh thức niềm xúc động vô cớ, sâu xa. Đan tay sau gáy, tôi chợt nghĩ về thời gian sống. Tuổi 20. Con đường phía trước. Và tình yêu....

Mặt trời chủ nhật đứng ngoài cửa sổ. Tôi chồm dậy, nhảy vào nhà tắm, cạo râu. Nước lạnh cóng. Trước khi lao xuống phố, tôi mặc thêm áo len xám nhạt Minh mua tặng tôi cuối thu năm ngoái. Xe máy phóng qua những phố rộng, còn chưa quá đông. Tôi hào hứng đến độ tấp vào vỉa hè, mua một bó hoa cúc xanh và một gói thuốc, dù chẳng hút bao giờ. Quán Minh hẹn tuyệt đẹp. Dây leo loà xoà trên mái nhà bằng kính. Hàng rào gỗ viền lối đi thẫm đen vì hơi ẩm, trở lên vô số tai nấm trắng muốt. Vươn cổ nhìn quanh, tôi không tìm ra Minh. Cô không bao giờ sai hẹn. Cảm giác bồn chồn gợn âu lo. Tôi bấm điện thoại. Bàn tay chạm nhẹ. Minh đứng sau lưng tôi từ bao giờ. Chúng tôi đến góc khuất trong nhà, bàn Minh đặt trước, ánh sáng nơi đây yếu ớt, rọi vào từ song cửa sắt sơn đen. Một bình gốm đổ bóng xuống bàn gỗ. Những nhành hoa mới cắm còn toả mùi ngai ngái của đất mộc và rêu non. Hơi khác thường, Minh chọn ghế ngồi đối diện tôi. Câu chuyện ngắc ngứ cũng khác thường. Rồi cả hai im lìm. Tôi nhận ra chỉ thời gian ngắn không gặp, Minh thay đổi ghê gớm. Cô gầy đi. Mái tóc cắt cao đã dài ra, loà xoà trước trán. Thỉnh thoảng, Minh vén một lọn tóc, để lộ tai trái cũng trắng xanh như làn da cô.

- Em lấy visa đi Hồng Kông chưa? - Tôi phá vỡ sự im lặng. Lần trước, Minh có nói với tôi về chuyển công tác ngắn hạn. Cô mới tốt

nghiệp hai đại học, đi làm chưa đầy năm nhưng thăng tiến khá nhanh. Các cuộc họp quan trọng của tổng công ty mẹ, cô bắt đầu có tên trong danh sách tham dự.

- Em không đi nữa. - Cô nói khẽ - Có một trục trặc nhỏ. Về phía em.

- Anh biết được chứ? - Tôi mỉm cười. Chưa bao giờ Minh giấu tôi điều gì.

- Phổi em phát hiện một khối u nhỏ. Anh đừng giật mình như thế! Bác sỹ khuyên em bay vào phương Nam. Thời tiết ẩm áp trong ấy tốt hơn. - Không nhìn tôi, Minh bình thản, như thể cô đang nói về vấn đề của một ai khác - Có lẽ em vẫn tiếp tục làm việc tại văn phòng đại diện trong ấy. Cho đến khi...

Tôi không nghe nữa. Hệt như một kẻ vô hình đẩy tôi vào bức tường gạch trần trước mặt, ép chặt, không thể kháng cự. Chúng tôi im lặng, thẳng thốt. Rồi quán cafe, cuộc dạo chơi sáng chủ nhật như đã định vẫn tiếp tục. Tôi cầm tay Minh đi dọc vỉa hè đông đúc, tấp nập. Một tay cô ôm bó hoa xanh. Máy đưa trẻ chạy xe đạp đầy đăm sầm vào chúng tôi. Các tờ tạp chí tung bay trên quầy, tựa bầy chim nhiệt đới sặc sỡ vừa đáp xuống. Tiếng rao hoa quả lạnh lạnh. Cuộc sống vui vẻ náo nhiệt, cách biệt với tâm trạng trống rỗng và sợ hãi của tôi lúc này. “Anh sẽ xin nghỉ phép, đưa em vào trong ấy...” Tôi nói khẽ. Minh lắc nhẹ mái đầu: “Không cần đâu anh ạ. Cứ xem như một chuyến công tác hơi lâu. Em không thích nhìn sự việc theo chiều hướng bi thảm”. Tôi siết tay Minh chặt hơn. Những ngón khô ấm. Tôi ngỡ chúng run nhẹ. Nhưng chỉ là ảo giác thoáng qua. Đột ngột quay sang tôi, đôi môi Minh bỗng trắng bệch: “Điều em lo âu lại là anh đấy. Sẽ rất khó khăn thời gian đầu. Chẳng ai chuẩn bị để quen với sự trống trải, xa cách. Em luôn muốn anh vui và sử dụng thời gian tốt nhất,

không để phí một giây phút nào cả. Như vậy, anh hãy nghĩ về em ít thôi!”... Tôi chẳng biết nói gì hơn.

Chúng tôi đi ngang qua một công viên, rẽ vào. Bể ghề đá bỏ trống. Mùa xuân. Tôi và Minh mặc áo len giống nhau. Cô mảnh khảnh xinh đẹp. Lẽ ra chúng tôi cùng hít thở mùi cỏ ướt, mùi lá non, mùi bó cúc xanh nhụy còn khép chặt, cùng mỉm cười vì thật gần gũi. Thế mà cái hương vị xa vời của mùi thiên nhiên mới lại co thành một nắm đấm, nện thẳng vào ngực khiến tôi nhói đau. Cho đến buổi sáng đưa Minh ra sân bay, dõi theo bóng cô khuất sau tường kính cách ly, cái hương thơm mùa xuân ấy vẫn tồn đọng góc ngách nào đó trong phổi tôi. Rõ ràng là thế.

2.

Tháng 2 lạ lùng. Tôi vẫn duy trì công việc của một chuyên viên phân tích hình ảnh động cho phim hoạt họa và tạo khung hình cho các bộ phim quảng cáo. Bắt đầu mùa phim mới. Hợp đồng dày đặc. Tôi ở lại văn phòng đến khuya, làm việc mãi miết trên máy. Gã đồng nghiệp người Hà Lan nốc liên tục những cốc cafe to. Nữ họa viên tập sự ăn hết thời kẹo này đến thời kẹo khác, để tỉnh ngủ. Mùi cafe và kẹo the bám vào từng phần tử không khí, khiến mọi thứ như cô đặc lại, hiện hình đậm hơn, ngay cả nỗi buồn và sự cô độc.

Gần đây, thỉnh thoảng trong tôi xuất hiện cơn giận dữ bất thường. Một bản vẽ sai màu. Vài chi tiết chệch choạc. Lời hứa không đúng hẹn. Tất cả đều có thể làm tôi cáu điên, muốn đập vỡ thứ gì đó. Mỗi lần như vậy, nữ họa viên tập sự lãnh nhận hậu quả. Thôi chạy lăng xăng gây ra tiếng ồn ào khó chịu, cô ta rúc vào góc bàn máy, sửa

chữa sai phạm, gò lưng làm cho xong đồng việc chưa hoàn tất. Nhưng đến tối muộn, khi Sâm rút rề giao lại sản phẩm, tôi lại chỉ xem liếc qua. Tốt hơn bao nhiêu có quan trọng gì nữa đâu. Cô ta đứng loay hoay sau lưng tôi, lên tiếng bằng cái giọng nửa trẻ con nửa người lớn:

- Em cần phải sửa chữa thêm không anh?
- Cô về được rồi - Tôi lạnh lùng - Nếu làm nữa, kết quả cũng chỉ thế thôi!

Roạt! Vang lên tiếng giấy xé toạc. Tập bìa hồ sơ ném mạnh, bay vụt qua nóc những chiếc máy tính, đập vào một cốc thủy tinh trước khi cùng rơi xuống, gây nên tiếng động ghê rợn giữa không gian yên tĩnh văn phòng. Gã tóc đỏ nhồm dầy sau tấm ngăn, miệng há hốc. Tôi bàng hoàng ngoảnh lại nhìn nữ tập sự lúc này trông như một con mèo điên, với đôi mắt tròn tròn xoe sau cặp kính gọng hồng kì quái, đôi môi mím chặt và cánh mũi héch thở phập phồng.

- Cô sao vậy? - Tôi lên tiếng sau hồi lâu lặng đi kinh ngạc.
- Anh cần biết ư? - Cô gái hét lên. Đôi vai và cánh tay cô ta run lên bần bật.

Tôi đứng yên, cau mày nhìn các mảnh giấy vụn. Hình như tôi sai ở một điểm nào đó. Vấn đề của riêng mình không thể trút lên đầu kẻ khác, dù dưới bất kỳ vỏ bọc nào. Tôi ngẩng nhìn cô ta, nói khẽ:

- Thôi được, cho tôi xin lỗi!

Không đáp trả, cô gái trong cái áo khoác dài sẫm màu kỳ quặc nhảy vọt qua những mảnh vỡ, tựa một phù thủy nhỏ lao về phía cửa, biến mất. Tôi bấm chuông, gọi nhân viên trực thu dọn đồng hỗn độn. Gã đồng nghiệp Hà Lan đi về phía tôi, tò mò: “Có chuyện gì với Ms.Sâm thế?”. Tôi nhún vai: “Có trời mà biết được. Thối tự ái trẻ con, có lẽ!”.

Gã ta hóp cạn cóc cafe, nheo mắt: “Dính líu với mấy cô nhóc kiểu này phiền nhĩ. Nhưng vui!”. Tôi gạt đi, không chú ý. Những người cuối cùng rời khỏi thang máy cao ốc. Một lối đi nội bộ, phản chiếu trong khoảng tường đá hoa bóng người úp mặt vào bàn tay, bất động. Tôi bước đến gần Sâm, lên tiếng: “Về thôi, đừng nức nở nữa cô nhóc. Đêm lạnh khó chạy xe đấy!”. Cô gái buông tay, ngẩng nhìn tôi bằng đôi mắt to tướng ráo hoảnh: “Ai khóc? Anh cho em quá giang được không?”. Tôi nhìn đồng hồ, lưỡng lự giây lát rồi đồng ý. Nhà Sâm không xa. Cô ngồi sau xe, liên tục khịt mũi. Tới đầu ngõ, cô ta nhảy xuống, cảm ơn tôi bằng cách le dài lưỡi, chạy hối hả xuyên lối đi tối om dưới các tán lá đan nhau.

Chuông 11h khuya khi tôi về đến nhà. Cho một mẩu bánh mỳ vào lò nướng, nhai trệu trạo, chiêu hóp ca cao nóng, sau đó tôi vào giường nhắm mắt ngủ. Các mẩu giấy vụn bay tứ tung, cô gái trẻ như con mèo điên, vòm lá tối thẫm... Chuỗi hình ảnh lướt qua trí nhớ, âm vang một ngày mệt nhọc. Nửa đêm gió đập mạnh cửa sổ. Tôi choàng dậy, ngồi cuối giường, nhìn bầu trời chao đảo trong cơn mưa. Nỗi nhớ Minh bất thần ập đến, dội vào đầu, vào ngực, nhấn chìm tôi. Tôi nhặt ở kệ giường gói thuốc lá. Hơn hai tháng kể từ ngày Minh bay vào Nam, bó cúc xanh đã lụi tàn. Nhưng bao thuốc vẫn còn nguyên. Tôi bóc vỏ, lấy ra điếu đầu tiên, châm lửa, đứng hút bên cửa sổ, ho sặc sụa. Những hạt nước vẫn rơi đều trên lá. Âm thanh của nước vỡ và mùi khói trong đêm dâng lên trong tôi cảm giác đau xót phập phồng. Tại sao người như Minh, tươi trẻ, xinh đẹp và đầy hi vọng như cô ấy phải chịu ốm đau? Tại sao cô ấy phải rời xa tôi khi chúng tôi đang cần nhau nhất? Tại sao trước kia, chúng tôi không biết dành cho nhau thời gian nhiều hơn? Tôi nghiêng rằng khi các câu hỏi cần

vào từng đoạn ký ức. Mưa ngớt, còn lại trong tôi cơn đau ê ẩm. Điều thuốc tắt từ lúc nào. Tôi châm lại nó, không hút, mà ném vào khoảng không trước mặt. Vệt đỏ sáng vút đi như con đom đóm buồn bã lóe lên, rồi tắt ngấm.

3.

Dù có thất vọng và u buồn đến đâu, người ta vẫn không được phép cho mình rời bỏ công việc. Tôi vui đầu vào đóng dự án. Gã Hà Lan đuổi theo tôi, mệt đứt hơi, có khi nguyên rửa. Đột nhiên, nữ họa viên tập sự ít nói hẳn,thôi không làm ồn, không còn các hành động vô cớ thô bạo. Những yêu cầu của tôi được Sâm hoàn tất khá ổn. Thi thoảng tôi mua cho Sâm gói kẹo the, thay lời cảm ơn sự hợp tác. Cô xoay xoay thanh kẹo trong tay, như suy nghĩ rất lung. Một sáng, chuyển xong cho art director đĩa hình, tôi chợt thấy bóng mình phản chiếu trong kính. Một kẻ gầy gò, tóc bù xù mắt sâu, quần jeans bạc đầy nếp gấp và đôi giày không rõ màu sắc. Thật tệ. Đó là người chỉ gần 24 tuổi! Tôi vào rest-room rửa mặt, nhớ Minh, khóc. Nhưng sau đó mọi thứ hồ như nhẹ nhàng hơn. Bất giác, tôi nói gã đồng nghiệp Hà Lan và Sâm trưa chủ nhật ghé nhà tôi chơi, uống chút gì đó. “Vì quái gì thế?” - Gã tóc đỏ lại lên cơn tò mò. Tôi nhún vai. Gã cười, tự trả lời: “Vì trời sắp ảm áp đúng không?”.

Sau bữa trưa có uống chút rượu, gã bạn ngã người thoải mái trong sofa đánh một giấc. Tôi ngồi trên cửa sổ, nhìn mông lung những dải mây mỏng trôi vùn vụt, các xe máy phóng dưới phố. Mọi thứ đều lao về trước, chuyển động không ngừng nghỉ. Tiếng động khẽ. Sâm cầm chai nước ngọt trắng nhảy lên ngồi cạnh tôi trên ô cửa. Héch mũi

như con gấu trúc, cô hít vào phổi không khí đột lạnh cuối cùng. Rồi khe khẽ hát bài "*Days gone by*" của Hersh, bài hát ngày nào tôi và Minh say mê. Lẽ ra ngồi bên tôi là người khác. Tôi tự nhủ. Nhưng rồi ý nghĩ lặng lẽ rời đi. "*Days gone by*".... Tôi hỏi Sâm vài câu thoáng qua. Cô trả lời ngắn gọn, tuần tự. Sinh viên Mỹ thuật năm 3. Mê đồ họa. Lúc rảnh xem truyện tranh. Nhưng có khi đọc vài tác giả khó nhằn như Đôt-x hay Kafka. Dưới phố xảy ra cú đụng xe. Tôi và cô gái nín thở quan sát. Mọi việc rồi cũng ổn thỏa. Chợt, một bàn tay cảm nhẹ ngón út của tôi...

Tôi viết thư cho Minh. Có thể nhắc máy gọi điện vào Nam. Có thể nhắn tin. Có thể gõ email. Nhưng chẳng rõ vì sao tôi bỗng chán ngấy tất cả các trò máy móc khô cằn. Tôi tìm một mẫu giấy và cây bút mực nét mảnh, bắt đầu viết dòng đầu tiên. Hơi khó khăn. Nhưng rồi câu chữ dễ dàng hơn khi tôi kể về các cơn mưa phùn đượm mùi hoa cúc xanh. Cái vạch đỏ trên nhiệt kế không còn xuống quá thấp. Bộ phim hoạt hình có cảnh gợi cảm hài hước. Bữa ăn có món canh nóng với đồng nghiệp trưa chủ nhật. Tôi kể về Sâm, cây kẹo the và cả bài hát trùng hợp ngẫu nhiên trên cửa sổ. Tôi viết từ chiều. Có lúc dừng lại nghĩ ngợi. Đến khuya thì xong. Dán phong bì rồi, tôi bồn thần quá đổi. Đêm yên tĩnh. Đôi mắt rộng của Minh hiện ra, chăm chú nhìn tôi, như hai mặt hồ thăm xa không gợn sóng.

Mặc dù gặp nhau hầu hết các buổi chiều ở phòng thiết kế, nhưng đôi khi, buổi sáng đến giảng đường, Sâm vẫn chạy qua nhà tôi, từ vỉa hè nháy mobi gọi tôi thò đầu qua cửa sổ. Và trên yên xe máy, cô vẫy tay, cười rạng rỡ, cái kính hồng cài trên tóc lấp lánh ánh Mặt Trời.

“Không cần mất thời gian vì anh nhiều như vậy đâu, Sâm!” - Có lần tôi thử nhắc. Cô lắc mạnh mái tóc hạt dẻ, mắt lại trợn tròn xoe:

“Không được. Em muốn nhìn thấy anh, thật sự. Mất chút thời gian thì có ý nghĩa gì chứ...”. Tôi hít một hơi dài, chuyển choáng. Sáng chủ nhật, Sâm hẹn tôi cùng ra phố. Cô mua một quả táo to tướng, gặm ngon lành. Mua một tờ tạp chí màu, cô cao hứng đọc to cho tôi nghe các mẫu chuyện khôi hài, cùng cười. Trời ấm. Tôi không còn mặc áo len xám. Cũng không thể đi hoài đôi giày mắt màu. Tôi ghé vào cửa hàng trên phố. Sâm chọn hộ tôi một đôi màu da bò buộc dây, đơn giản nhưng rất mode. Tôi đi đôi giày mới êm êm, dễ chịu.

Buổi sáng chủ nhật, tôi một mình vào công viên. Băng ghế đá. Tôi ngồi im. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Bao nhiêu thay đổi. Tôi là ai? Tại sao tôi ngồi đây? Sâm, cô gái với tia nắng lấp lánh trên tóc có nhằm chỗ khi ngồi trên cửa sổ? Tôi dụi gương mặt buốt lạnh vào lòng tay. Chuông điện thoại rung nhẹ. Minh. Giọng nói trong mobi trầm và mượt, như vọng đến từ một hành tinh xa xôi, xanh thẳm: “Anh đang ở đâu?”. Biết tôi ở công viên, cô cười khế: “Anh vui, vậy là em yên tâm. Em đọc thư anh mãi. Em thích chi tiết kẹo the và bài hát tình cò trên cửa sổ. Em ổn. Đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Cứ thế nhé...”. Đầu dây bên kia tắt rồi. Tôi rời băng ghế, vòng qua hồ nước xanh, tìm lối ra phố. Đi mãi. Tôi sẽ suy nghĩ để biết tôi đang ở đâu giữa mùa xuân này.

Phan Hồn Nhiên

Những mưa ngày lạ

Mưa nhỏ. Mọi năm mùa này không có những cơn mưa đột nhiên. Có thể không ướt sũng nếu băng qua đại lộ về trường nhưng cũng thật dễ chịu khi ngồi lại quán, tựa đầu song gỗ mát cáo và nhìn xuyên bản nhạc bắt hủ Mùa hè của ba trăm năm đang tỏa ra từ cái loa cũ trên tường. Vài sinh viên năm một trống tiết sang quán tập hút thuốc, nhìn mưa, mắt nhớ nhà. Một đàn kiến chạy rùng rùng trên nền gạch, dấu hiệu của cơn mưa dài và to. San uống cạn cốc nước, xốc lại cái túi đầy cọ lẫn màu, quyết định vào trường về hết buổi chiều. Một chiếc xe tải suýt đâm sầm San khi cô chạy như điện qua đại lộ vắng xe. Tay tài xế thò gương mặt ngái ngủ qua cửa gào toáng lên: "Muốn chết hả?". "Không. Đời thật đáng sống..." - Cô hét vọng theo. Sau câu nói nhằm nhí vô nghĩa, chợt bước chân trở nên khó khăn. San táp vô trụ điện thoại vàng, ghì cơn run rẩy. Lục tìm thẻ, San bấm vội dãy số thuộc lòng của Vinh nhưng chỉ vọng trả các hồi chuông dài. Có thể giờ này Vinh đang học bài trên giảng đường hoặc đến phòng máy. Cô gác ống nghe, cổ ngúi ngoai cảm giác kinh hoàng. Mọi việc đều có thể chịu đựng một mình. Tại phòng vẽ, các anh bạn ngợi khen cách San trả đũa gã tài xế thô bạo. Từ cửa sổ, họ chứng

kiến vụ va chạm, cười ngất ngư. San vẽ, im lặng. Nếu phơi bày sự hoảng sợ, cô sẽ phá vỡ trạng thái vui vẻ của mọi người. Quá năm giờ, lớp cho mẫu nghỉ. San rửa sạch cọ. Đi làm thêm buổi tối, cô cũng sử dụng bảy cây cọ thân thuộc. Chải qua loa móng tóc thẳng, San liếc vội kính cửa chớp. Một bóng ma gầy gò, căng thẳng. Cô lao xuống nhà xe. Thật phiền toái nếu đến cửa hàng muộn. Chiều sau mưa xanh thẫm, như một quả bóng ướt thẳng bằng trên mũi con cá heo vô tư và tự do.

Những ngôi nhà phố trung tâm bắt đầu sáng đèn. Cửa hiệu nơi San đến vẽ thuê các món hàng lưu niệm và ở đó suốt tối hôm nay treo những đèn lụa mới ngoài hiên. "Ánh sáng rực rỡ thu hút những kẻ mua hàng ngờ nghệch và mình sẽ chẳng cần phun ra mấy câu đàm thoại tiếng Anh thủng lỗ chỗ ghê người..." - Cô nghĩ thầm. Ông chủ hiệu nhìn cô qua gọng kính to, lẩm bẩm:

- Giá hôm nào cô cũng đến sớm thế này! Nhưng ban nãy có một thằng ngốc tìm cô. Hắn ta đọc một cái tên dài...

- Anh ta không hỏi mua gì sao? - San ngồi vào cái bàn vẽ, cười nhẹ.

- Không! Nhưng tên keo kiệt ấy bảo sẽ mua vài cái đĩa gỗ có vẽ hình chuồn

chuồn. Hắn nhìn ra nét vẽ của cô - Ông chủ thở dài - Hy vọng đó không là lời hứa hão.

San kéo thùng đựng màu dưới chân, chìm vào công việc. Một con chuồn chuồn mới hiện trên mặt đĩa, đôi cánh mỏng như hơi sương nhẹ. San thở phì phò. Có bóng người cao lênh khênh loáng thoáng ngoài cửa gỗ. "Hắn ta kìa!" - Ông chủ rít lên khe khẽ. Là Toru Junichi, anh chàng thực tập ngôn ngữ và dạy thêm tiếng Nhật ở trung tâm trên góc đường. Thi thoảng rảnh. Toru đi lêu bêu dọc phố trung tâm,

dừng trước hiệu gỗ, xem tẩn mẩn mọi thứ, nhưng chẳng bao giờ anh ta mua gì. San không rời mắt hình vẽ dang dở. Toru đứng sau lưng cô, nói to: "Chào!". San ậm ừ chào lại, ý thức rõ cặp kính to bọc bội sau lưng.

- Anh mua một món nào không? - Cô hỏi.

- Tôi thích chiếc hộp tre vẽ con ruồi xanh... - Toru thoáng ngập ngừng.

San cười phá lên: "Không phải ruồi!". Toru nói tiếp:

- Tôi mua hộp. Và cô sẽ đi uống nước một lúc với tôi chứ?

Nụ cười cau có nở trên mặt ông chủ. San thả cọ vẽ vào đĩa nước: "Okay!".

Họ ra quán vỉa hè, gọi hai cốc sữa nóng. "Mình ngồi quán quá nhiều nhưng lại làm quá ít trong một ngày" - San nói một mình. Toru nhận xét:

- Hôm nay thấy San có vẻ vui vui.

- Tại vì lúc chiều tôi vừa thoát chết - Cô giải thích - Tai nạn xe cộ.

- Người cảm thấy may mắn trong vụ này không phải là San đâu - Toru thì thào sau một hồi lâu im lặng.

- Nhưng có lẽ không ai quan tâm - San thản nhiên.

Họ xin thêm hai cốc trà nóng. Chiều nay mưa, lớp học của Toru vắng hoe, không ai. Anh cảm thấy thoải mái với thời gian tự do, và với cô gái hơi điên điên hay vẽ những sinh vật kỳ dị trên các món đồ gỗ.

San tìm đồng hồ, giật mình: "Tôi phải về cửa hiệu. Ông chủ đang đợi. Và có thể ai đấy gọi điện cho tôi..."

- Bạn trai ư? - Toru tò mò - Nhưng San luôn đi một mình, cả các chiều thứ bảy.

- Hơi phức tạp một chút - Cô nói nhanh - Cảm ơn anh đã rủ tôi uống

nước. Ngoài phố thích quá. Tôi căm ghét bị giam trong hiệu suốt tối, ngu ngốc chờ đợi một cú điện thoại.

- Thử bỏ qua mọi phiền toái trong vài ngày, San sẽ dễ chịu hơn.

- Không đơn giản như vậy khi người ta vừa đi học vừa phải kiếm tiền. Để mua màu vẽ. Để ngồi quán. Để khỏi thấy mình thối rửa...

Okay! Tốt nhất là sắp xếp ổn thỏa với những phiền toái, nỗi nhớ nhung, các mong ước không thể thực hiện.

- Tôi hiểu - Toru mỉm cười - Nhưng cuộc sống vẫn đầy bất ngờ không biết trước, rồi những ân huệ dẫu dàng... San tin không?

Họ chia tay vội vàng, hơi lãnh đạm. Ông chủ hiệu gỗ cầu nhàu San bỏ đi quá lâu. Có một cú điện thoại của Vinh nhưng anh không thể chờ cô. Cửa hàng vắng khách. San lại vào bàn vẽ. Cô xếp bảy cây cọ trước mặt. Bảy cây cọ lớn nhỏ như bảy ngày trong tuần, bận rộn, không ngơi nghỉ. Ông chủ nhìn qua vai San, nhắc: "Đừng ngồi thần thờ nữa. Vẽ đi!". Lâu lắm rồi cô chẳng quan tâm đến thời gian, đến những điều chưa làm. Thế mà chỉ một chiều, mọi thứ bỗng hiện ra, như nhìn qua cánh cửa mở hé. Vài cơn gió mạnh thổi làm mấy chiếc đèn lụa đỏ treo trước hiên quay tròn. Cơn mưa lớn sập xuống không ngờ. Ngoài phố rất tối, gần tám giờ, có lẽ không còn người khách du lịch nào ghé vào hiệu. Ông chủ lật sổ tính tiền kiếm được trong ngày, bắt chuyện cùng San. Ông hứa sẽ tặng tiền công cho cô một ngày gần đây. Ông hỏi: "Cô đến làm ở hiệu tôi hẳn không chỉ vì tiền?". "Vì tiền!" - San khẳng định. Gọng kính đen chột cái kính: "Nhưng dù thế nào thì cô đừng lang thang với khách hàng. Rất khó coi! Tôi không ưa bọn nước ngoài dù họ giàu sụ". San cảm thấy đau đầu, cô sẽ thua cuộc khi tranh cãi về đạo đức. Cô ngồi im chờ những con chuồn chuồn và các nhành hoa dại khô trên mặt gỗ. Mình thật tồi tệ, lúc nào

cũng chỉ nghĩ đến tiền bạc và còn chẳng buồn che dấu điều đó - San tự nhủ. Lúc cô dắt xe về, Toru từ một quán cà phê sáng đèn vẫy cô. Anh ta đọc sách. Một người nhàn tản sung sướng. Đêm nay cô cần vẽ thêm phác thảo, giặt nốt chỗ áo cũ. Thật kinh khủng!

Vinh chờ San trước hành lang chung cư. Anh cũng vừa về từ cửa hàng máy tính mà anh làm chủ. Đã hai tuần rồi họ không gặp nhau. Từ dạo San đi vẽ thuê cho hiệu gỗ, họ thừa thớt hẹn, chỉ cùng đi ăn cơm và xem một bộ phim nhật nhéo nào đó mỗi cuối tháng. Đôi lần e ngại sự bạc màu vô hình, Vinh bảo người yêu thôi chỗ làm, anh đủ sức giúp cô sống đầy đủ nhưng San chối từ... Tóc và mặt Vinh bám đầy mưa. Anh theo cô bước vào căn hộ tối om, đầy mùi ẩm mốc.

San vặn đèn, mở tung cửa sổ, nói nhỏ:

- Đợi em một lúc. Em hâm lại nồi canh và ta có thể cùng ăn tối với nhau.

Hai người ngồi nơi bàn học của San, lặng lẽ ăn món súp rau lông bống, tránh nhìn vào mắt nhau. "Ban nãy anh gọi đến chỗ em làm nhưng ông chủ mách em ra ngoài với một người Nhật". - Vinh mở lời. "À ha - San bật cười - Ông ta có nhiều việc cần quan tâm...".

"Đừng lãng tránh - Vinh buông thìa - Có thể mối quan hệ khác biệt hấp dẫn, và em sẽ gắn bó với nó đến mức nào không ngờ trước".

San hơi nhăn hơi nhăn mặt, đổi hướng câu chuyện: "Hồi chiều em suýt

gặp một tai nạn khủng khiếp...". Vinh thở dài. Câu nói rơi tõm vào khoảng trống lặng thinh. Hai người yêu nhau nhưng không nghĩ về nhau nữa, những con chim bay trong bóng đêm ngoài cửa sổ, tiếng chó sủa từ khoảng sân nào đó dội về... Quang cảnh hết trong bài ca bất hủ Mùa hè của ba trăm năm. San dụi mí mắt khô rát, chợt hỏi:

- Anh tìm em thành linh thể này là do đâu?
- Mười ngày rồi anh không gặp em. Những trò chuyện trên điện thoại chẳng nói được gì cả. San, em nghĩ xem, chỉ vài tháng nữa anh ra trường, chính thức đi làm. Em không phải đi về mấy thứ vớ vẩn nữa, hãy tập trung cho hai năm cuối đại học. Đâu cần em tự làm khổ mình.
- Anh hiểu vì đâu em đi làm mà, phải không? Em cần làm việc và tin mình không thừa thãi. Tiền kiếm được chẳng bao nhiêu, nhưng nó cho em cảm giác tự do.
- Em không giống San lơ mơ anh từng biết khi xưa...
- Không thể khác được - Cô thì thảo. Tiếng gió thổi trong thành phố như vọng về từ rừng. - Tại em cả. Giá như em có thể thu xếp với chính mình. Nhưng Vinh, anh có thể rời xa em. Không trầm trọng lắm đâu.
- Tại sao là hôm nay? Vinh cũng chừng giọng, nhưng hồ anh từng chờ đợi một gợi ý thế này.

San nhìn ra khoảng trời một lần nữa lại đọng đầy mưa. Cô xa lạ ngay với giọng nói mình: "Tại buổi chiều hôm nay mưa những bốn lần. Một ngày lạ thường". Vinh nhìn cô: "San này, mọi thứ có thể đơn giản hơn nhiều. Tình yêu, hạnh phúc cũng thế...". Anh về. Cánh cửa khép lại không tiếng động. San mở tập phác thảo cần hoàn tất. Cô rót cốc nước nóng, ghì co ro trong lòng. Ít ra mình có một công việc, và đi học - San tự nhủ - Nếu không, có thể hàng trăm, hoặc hơn, những buổi tối khủng khiếp mình nhớ về cơn mưa khuya này. Mấy sinh viên năm một chạy hối hả từ bên quán nước về trường. Họ đâm sầm vào San và cả bọn ngã quay ra đất. Những người đứng nhìn từ ô cửa sổ phá lên cười. Các cánh cửa

kính phản chiếu nắng rực, những bạn đồng môn vô tư lự, vui vẻ... tất cả khiến những cơn mưa lạ hôm qua ngỡ rơi từ giấc mơ xa xăm. Một cậu lớp dưới nhật trả San mấy cây cọ vung vãi, bảo: "Màu tóc đỏ của chị trông rất hay!". "Cảm ơn" - San nhe răng cười. Cô rảo lên phòng vẽ thì máy nhắn tin rung trong ba lô. Ông chủ hiệu gỗ nhắc San chiều đến sớm trông hàng, và ông cho biết Toru vẫn lảng vảng một cách khả nghi ở phố trung tâm. Mọi việc đều có thể chịu đựng một mình, San biết. Tuy nhiên trong vô số người xa lạ, đôi khi ta có thể gặp một ai đó, kể buồn rầu hoặc khôi hài những vấn đề của mình, đón nhận sự cảm thông khác thường. Không hiếm các trường hợp như thế từng xảy ra.

Phan Hồn Nhiên

Nơi mặt trời đến

“Anh sẽ không nhớ em lâu đâu!” - Khi nói câu cuối cùng, Ninh mỉm cười. Nụ cười tỏa sáng thông minh mà sau ba năm quen nhau, nó vẫn khiến tôi choáng váng say mê pha lẫn căm ghét cay đắng. Tôi đưa cho cô hộp da đựng cây violin quý, nói khẽ: “Không có em, mọi việc với anh sẽ khó khăn”. Ninh khoác dây đeo lên vai, bước vào phòng cách ly sáng trắng, không ngoái đầu nhìn lại.

Tôi rời khu vực ga tiễn, thoát ra khỏi đám đông chia tay đang cười hoặc khóc, thấm đẫm mùi nước hoa. Trời nắng chói chang. Quầng mặt trời lơ lửng như một khinh khí cầu nóng bức, nhẹ nhõm mà nguy hiểm. Một chiếc taxi phóng vụt qua tôi, chẳng buồn dừng lại đón khách. Đột nhiên, tôi phát hiện cuộc đi bộ đưa mình đến một điểm khá xa sân bay trung tâm, trên con đường cao tốc thênh thang, dài bất tận. Tiếng rầm rì mê hoặc của chiếc Boeing 777 xâm chiếm không gian. Tôi ngược lên cao. Sải cánh rộng của sự chuyển động khổng lồ, trong khoảnh khắc, che khuất vàng mặt trời kỳ dị. Chiếc máy bay mang Ninh ra đi. Có trạm chờ xe bus. Trừ một cô gái đội mũ ngược ngồi ngay cạnh tấm poster quảng cáo đồ thẩm, trạm xe hoàn toàn vắng vẻ. Cô gái lạ ngủ gật chỉ choàng tỉnh khi xe bus trờ tới, người bán vé đập tay vào cửa tạo nên âm thanh thô bạo. Tôi bước lên xe, đưa mắt nhìn hàng ghế trống trải. Người soát vé đang trao đổi điều gì với cô khách bỗng nói to :

- Nếu không có tiền mua vé, đề nghị cô xuống ở trạm dừng kế tiếp.
- Tôi chỉ để quên tiền thôi. Hãy cho tôi đi nhờ. Xe thừa quá nhiều chỗ!
- Giải thích, nhưng giọng cô gái vang lên bướng bỉnh.
- Tôi không thích các lý do ngớ ngẩn - Người soát vé cau có, rồi gào lên nhắc tài xế dừng lại để tổng khứ một kẻ đi nhờ vô tích sự.

Bỗng tôi nhận ra mình mệt mỏi. Trong lúc tôi và Ninh không còn cơ may gặp nhau, ngay gần bên, người ta vẫn cãi cọ về những điều ngu ngốc vụn vặt. Tôi trả tiền một chiếc vé nữa, cho cô gái. Cô ta nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh lẽo. Xe bus chạy vào trung tâm thành phố. Hai bên đường, nóc các tòa nhà lênh khênh những tấm bảng quảng cáo sặc sỡ. Trong vòm cây, thỉnh thoảng bay vụt ra một con chim, như viên đạn sấm đen từ một khẩu súng vô hình bắn lên trời. Tiếng còi xe

oang oang.

Tại trạm dừng trước một trung tâm thương mại, tôi quyết định xuống xe. Vào trong tòa cao ốc, tôi tìm nơi nào đó bán nước giải khát. Một bàn tay chạm nhẹ vào khuỷu tay khiến tôi quay phắt lại. Bước theo từ lúc nào, cô gái trên xe bus nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Em đi cùng với anh một lúc nữa, được không?

Bây giờ tôi mới quan sát cô ta. Khoảng mười tám. Dễ dàng trộn lẫn giữa hàng ngàn kẻ xa lạ. Mái tóc ngắn kiểu Blink ánh nâu hạt dẻ. Mắt khuất dưới đôi kính xanh nhạt. Sơ mi kẻ ca rô khoác ngoài áo pull trắng cũ. Giày ba-ta bám bụi và cái ba lô du lịch trĩu nặng. Sự khó chịu ập đến. Tôi cau mày :

- Để làm gì? Chúng ta không quen nhau và tôi cũng không có ý định đó.

- Hãy ghé vào xe bán kem tươi đằng kia một chút thôi, OK? - Trong giọng nói khể khàng phẳng phất sức mạnh khác lạ.

Vì là một ngày tràn đầy thất vọng và mệt mỏi, nên tôi đành gật đầu. Cô gái tháo kính, gài lên tóc. Lúc này trông cô ta hệ nữ phi công chiến đấu vừa trở lại mặt đất sau một trận đánh dữ dội. Khuôn mặt nhỏ, vàng trán phẳng trắng muốt và cái cằm nhòn nhọn gần như xinh đẹp. Cô ta gọi hai cốc kem chocolate. Trong mười phút, cô ta ăn hết sáu viên kem to. Gương mặt tỉnh táo và hồng ửng lên. Cô bỗng mỉm cười, hơi vươn vai :

- Ô, bụng em lạnh toát như Bắc Cực. Nhưng em sẽ không ốm...

- Cô chưa ăn kem bao giờ ư? - Tôi thật sự tò mò.

- Em ăn hằng ngày! - Cô ta ngoẹo đầu, điệu bộ tinh khôn láu lỉnh -

Cứ gọi em là An. Em mới chỉ học năm thứ nhất. Còn anh đi làm bao giờ chưa?

Tôi gạt đầu. Cô gái không giống sinh viên. Chưa kể cái ba-lô du lịch làm người đeo nó đượm vẻ lang bạt. Nhưng bạn tâm làm gì. Chỉ chốc nữa thôi, cô gái kỳ quặc này sẽ tan biến vào đám đông. Còn tôi bắt đầu một nhịp sống mới. Tôi nói, thoáng châm biếm :

- Tôi đánh đàn thuê cho một quán bar các buổi tối. Còn ban ngày, tôi học piano. Năm cuối chương trình cao học. Hẳn là cô biết loại nhạc cụ ấy!

- Chưa bao giờ em đến gần nó trong mười mét - Tia mắt An trở nên rụt rè. Cô vịn các ngón tay gầy mảnh - Cái đàn khổng lồ khiến em khiếp hãi và nể trọng. Nhưng em vẫn nghĩ người chơi loại đàn ấy thường đeo nơ ở cổ, như một con thỏ..

Tôi đến quầy thanh toán nhưng An cười: “Để em trả!”. Cô mở túi da bé xíu như vật trang sức đeo trước ngực, thả xuống quầy một nắm đồng xu mới tinh leng keng. Cô thuộc type những kẻ nói dối bẩm sinh. Thế mà trên xe bus, tôi đã trả tiền vé cho cô ta. Một hành động hài hước lố bịch. An gọi to: “Không cần tạm biệt ư?”. Tôi sai nhanh. Câu hỏi tiếp sau bắn theo tôi như một mũi tên: “Anh muốn mắc kẹt giữa cô độc thật sao?”. Bước nhanh hơn, tôi muốn rời khu vực đông đúc tức khắc. Vài kẻ xa lạ đi mua sắm cười phá lên.

* * * * *

Mặc cho tôi chờ đợi khắc khoải, thường xuyên viết và kiểm tra các hộp thư, không có tin tức nào từ Ninh. Ở Nhạc viện, giáo sư hướng dẫn đề nghị tôi tham sự một cuộc kiểm tra. Sau đó, người ta thông báo tôi là người duy nhất được chọn biểu diễn mở đầu các chương

trình biểu diễn mùa hè. Vậy mà tôi hoàn toàn hờ hững. Vì sao Ninh không liên lạc?

Cuối mùa xuân. Tôi dọn dẹp căn gác gỗ, phủi sạch bụi trên nắp đàn, lau chùi đĩa nhạc cổ điển rơi dưới gầm giường. Vài tập chép nhạc còn lưu các ghi chú mờ nhạt của Ninh. Cô học violin, thường ngồi trên cửa sổ nghe tôi tập tiểu phẩm của Krenek rồi Schoenberg. Nhận xét chính xác của Ninh luôn khiến tôi thích thú. Cô không ngại ngần viết các suy nghĩ về từng phân đoạn trên sách nhạc. Khi đàn, tôi dễ tưởng tượng một Ninh vô hình nằm bên trong tôi, thông minh và bình thản. Tuy nhiên, giờ đây Ninh muốn xóa bỏ sự cần thiết đối với tôi. Mọi thứ xung quanh ngăn nắp, nhưng tôi không thể tập đàn. Tôi viết đơn xin giáo sư hướng dẫn cho nghỉ học ba tuần. Buổi sáng tôi đi xem phim, có khi ngủ quên trong rạp. Rồi lang thang qua những cửa hàng băng đĩa, sách cũ. Một ban mai, tôi mở cửa sổ nhìn xuống khoảng sân, bàng hoàng thấy một cái cây vô danh nở vô số bông hoa to trắng xoá. Tựa làn da người yêu tình cờ hé lộ giữa giấc ngủ yên tĩnh. Có lúc, tôi ngỡ Ninh sẽ bước qua bóng tối sót lại của vườn, ngược lên nhìn tôi. Nhưng không ai cả. Chỉ là các chi tiết vụn vặt lướt qua khiến nỗi nhớ Ninh trong tôi không ngủ, đau nhức.

Điện thoại gọi đến từ quán bar, nơi tôi làm việc hai ngày trong tuần hơn nửa năm nay. Hồ hỏi mời tôi đến chơi nhạc tất cả các ngày còn lại, chủ quán lặng đi trước câu hỏi nghiêm trang: “Để làm gì chứ?” Ông ta hét lên: “Để kiếm nhiều tiền. Để thời gian không tiêu phí. Hiểu chưa, anh bạn điên rồi!”. Câu nói sỗ sàng làm tôi giật mình. Chiều, thay vì ngồi thờ trước màn hình máy tính, tôi thay chiếc áo pull ưa thích, đến quán chơi nhạc.

Phòng trà nằm trên con đường sang trọng khu trung tâm. Tối cuối tuần, khi mọi người nghỉ ngơi vui chơi, tôi phải đệm đàn cho ca sĩ. Công việc nhàm chán và lê thê. Nhưng các ngày còn lại, tôi có thể chơi jazz. Những bản blues buồn rầu phóng túng chơi lại trên piano thu hút đông cánh sinh viên từ các trường kiến trúc hay mỹ thuật. Họ ngồi tụ từng nhóm, gọi cốc nước ít tiền, nghe nhạc và mơ mộng. Tôi chơi mê mải, tự tin. Vì tôi thuộc về họ. Tôi nói chuyện trở lại với mọi người. Trạng thái chao đảo còn văng vất.

Một tối chớm oi bức, giữa những sinh viên mặc áo jeans bạc, đội mũ skin-head lạ lẫm, có cô gái đeo kính ngồi một mình trong góc, uống cốc chocolate to tướng. Tôi chơi bản Billie's Blues của Holiday rồi chuyển sang Take Five của Desmond. Cô khách thích thú nhịp gót giày trên sàn gỗ. Vài khách lớn tuổi liếc nhìn, khó chịu. Nhưng cô ta vẫn lắc lư, thi thoảng búng ngón tay giòn giã. Quãng 10 giờ, tôi có thể giải lao một chút. Trong quầy, ông chủ quán cho tôi cốc chanh nóng pha chút rượu. Khi tôi uống hạt nước cuối cùng, một bàn tay kéo nhẹ áo tôi. Là cô gái gõ gót giày say mê.

- Cô nghe nhạc thật chăm chú! - Tôi khen, lục lọi trí nhớ nét quen biết lơ mờ.

- Người không đủ tiền mua vé xe bus! - An nhắc, cười rạn rỡ.

- Cô muốn gặp lại tôi? - Tôi thoáng cười chế giễu. Vì một lý do bí mật nào đó, nhiều cô gái ưa thích tôi. Họ không che giấu cảm xúc và khiến tôi chán ngán.

- Tình cờ em ghé thôi - An lắc mái tóc rối bù, le lưỡi nhạo báng - Anh không quan trọng đến mức em phải đi tìm!

- Người ta không đi một mình trong buổi tối bắt đầu mùa hè tuyết

diệu!

- Em nộp bản vẽ cho phòng thiết kế, được duyệt. Bài kiểm tra giữa học kỳ mới xong, khá ổn. Vậy thì tự thưởng một tối không làm gì hết, đi chơi, uống chút gì thật ngon.

Cảm giác nhẹ nhõm. An là dân Mỹ thuật ứng dụng. Học và làm thêm điên cuồng. Say mê Linkin' Park và Schubert. Đọc truyện tranh và Đôts. Biết sửa xe máy và vẽ sơn dầu. “Quá nhiều mâu thuẫn!” Tôi ngờ vực. “Em không bỏ được thói quen thời niên thiếu” - An tháo cái mũ đội ngược, cào mái tóc ngắn rối tinh. Chợt, cô nhồm dậy trên ghế, vươn cổ nhìn tôi: “Ví có gì anh như cái xác biết đi, cái hôm ở sân bay ấy?”. Hình ảnh mới hay ho làm sao. Tôi thành thật: “Cô gái tôi yêu nhất đã bỏ ra đi!”. “Yêu nhất ư? - An thì thầm - Sẽ có người khác khiến anh yêu hơn!”. Lặng đi vì ngạc nhiên, tôi lẩm bẩm: “Không ai nữa!”. “Tại sao bi quan?”. Tôi lắc đầu: “Không biết được!”. Cô gái vẫn nhìn sâu mắt tôi: “Anh không ghét em, dù em là kẻ nói dối?”. Tôi thừa nhận: “Hôm ấy, rắc rối với An khiến tôi tạm quên tình cảnh cay đắng”. An thả người xuống ghế, thở mạnh: “Em nghĩ nên bỏ lại sau lưng những gì chẳng thuộc về mình!”. Tôi đồng ý: “An nói đúng. Tôi sẽ tập trung vào một tâm điểm khác. Đêm biểu diễn sắp tới chẳng hạn”. An lặng thinh. Sau đôi kính phi công xanh, cặp mắt to lơ đãng dõi theo điểm nhìn mơ hồ, tựa hai con cá vàng bơi lặng lẽ.

Hết giờ giải lao, tôi quay lại đàn piano. Bản nhạc quen thuộc Wannabe của Spice Girls được biến thành khúc phóng túng. Như lời cảm ơn gửi đến cô gái can đảm kỳ quặc.

* * * * *

Những trận gió mạnh khiến cây ngoài vườn vặn rãng rắc. Các cơn mưa ập đến, ấm áp và mát lạnh. Giáo sư hướng dẫn đến nghe bài

thể hiện của tôi, thở dài: “Kỹ thuật không chê trách. Thế nhưng vài đoạn cậu chơi u ám. Thêm những đoạn lại thiếu điều gì đó. Có thể là niềm đam mê, sự xúc động..”. Khi ông ra về, tôi ngồi bên cửa sổ, như bị rút cạn hết sinh lực. Các bông hoa trắng bắt đầu rữa nát dưới nước mưa dậy lên mùi thơm nao lòng. Tuần trước, tôi viết cho Ninh, nói về cuộc biểu diễn cá nhân đầu tiên của mình. Thế nhưng vẫn chẳng có hồi đáp. Ninh đang làm gì? Tại sao sự lãng quên có thể nhấn chìm người ta dễ dàng đến vậy? Các câu hỏi len lỏi cả trong những giấc ngủ ngắn. Tôi vào trường, kiên trì tập bản concerto trình diễn cùng dàn nhạc. Giống như cuộc chiến đấu của người thủy thủ đơn độc với các cơn sóng, khi trở về, tôi mệt nhoài, nhưng tràn đầy biết ơn âm nhạc. Những buổi tối, tại quán bar, tôi bỏ thói quen kén chọn, đàn tất cả bản nhạc khách yêu cầu, nhưng theo cách của tôi. Nghĩ tận cùng, sáng tác sâu sắc hay cạn cợt đều nói đúng tâm trạng con người, tùy từng khoảnh khắc.

Một khuya tôi rời quán, mưa vừa ngớt, mặt đường xanh thẫm lóng lánh. Ngoài cổng, An chờ tôi từ lúc nào, đứng một chân, còn chân kia gác lên hàng rào. Xe hết xăng tôi phải dắt bộ, cô gái vội vã chạy sau. Tôi quay lại, nổi giận vô cớ :

- An đừng đi theo tôi nữa, được không?
- Chỉ đến trạm đổ xăng thôi - Cái đầu đội mũ ngược bướng bỉnh - Nhưng sao anh thành linh giận dữ với em?
- Xin lỗi! - Tôi dụi xuống - Tại tôi tập đàn căng thẳng quá.
- Cuộc chia tay tại sân bay vẫn làm anh tê liệt sao?
- Đừng nhắc đến nó nữa. Nhưng này, An xen vào cuộc sống riêng của tôi nhiều quá!

Cô gái mím chặt môi, bước lúu rúu cạnh bên. Tôi đặt câu hỏi tò mò:

“An yêu ai bao giờ chưa?”. Cô gật đầu, quả quyết: “Có hai gã trong lớp cùng thích em”. “An chọn ai?”. Cô nhún vai, cau có: “Em luôn nhìn vào điểm tốt ở người khác. Có thể em yêu cả hai. Chắc sẽ hơi mệt!”. Tiếng cười phá lên giữa đêm tĩnh mịch. Đã lâu, tôi mới cười to. Sau khi đổ xăng, tôi đưa An về nhà. Cô ngồi sau, cách quãng xa. Tôi cho biết thời gian khai mạc đêm trình diễn cá nhân đầu tiên trong đời. “Em sẽ đến!” - An nói giản dị.

Giáo sư nhắc trước giờ mở màn: “Cứ đàn như cậu vẫn chơi, thoải mái và xúc cảm đầy đặn!”. Tôi nhắm mắt. Một cây violin đang chỉnh dây, âm thanh như giọng người chơi vui. Tại sao tôi phải đương đầu thử thách khó nhọc? Tôi đứng lên, quyết định rời đám đông nghiêm khắc và kỳ vọng nặng nề. Ở cửa ngách, đôi kính phi công hiện ra.

- Anh đi đâu? - An hỏi khế, nguy hiểm.

- Tôi sẽ không biểu diễn - Tôi đáp nhanh - Mặc kệ tất cả..

Một cú thoi mạnh vào bụng khiến tôi gập người lại.

- Đừng hèn nhát trốn chạy. Hãy quay về chỗ và hoàn thành nhiệm vụ. Lúc này, chỉ có đêm diễn là đáng giá. Sau nó, anh sẽ nhìn cuộc sống dưới màu sắc khác.. - An thì thào, hồi hã. Ánh mắt bỗng đen sẫm lại.

Sau lời giới thiệu, tôi bước ra sân khấu. Đèn sáng chói. Trút bỏ vương bận, tôi đặt bàn tay lên phím lạnh. Đột nhiên, sonata của Debussy hóa thành mặt biển rực rỡ và các hành âm là những dải màu sắc rạch ròi. Từng bản nhạc day dứt, chất lọc bao khoảnh khắc bừng sáng của tâm hồn. Các giai điệu êm ả hay cuộn xoáy báo hiệu những chặng đường mở ra trước mắt, âu lo nhưng hy vọng, đầy say mê. Đó là ký ức, là những ân huệ cuộc đời dành cho mỗi người, là ngày mai được sống.. Ngón tay tôi tan ra trên phím.

* * * * *

Sau khi tốt nghiệp cao học, tôi sẽ đi Châu Âu. Lời mời tham gia dàn nhạc ở một thành phố nhỏ đến với tôi sau đêm diễn thành công. Cơ hội khá tốt để làm việc chuyên nghiệp, và tiếp tục học lên. Tôi viết mail cho Ninh, như cách điểm lại những gì làm được trong từng chặng thời gian. Thật lạ lùng, tôi đã thôi chờ tin cô khắc khoải. An nói đúng, qua đêm diễn, suy nghĩ cuộc sống của tôi nhẹ nhõm và hy vọng. Tôi vẫn đến quán làm việc buổi tối. Mùa hè ấm nóng. Những chàng trai cắt tóc ngắn. Những cô gái trẻ mặc áo hở vai. Không khí sạch sẽ và tươi mới. Đôi khi tôi nhìn xuyên qua đám đông, tìm An. Nhưng sau cú đâm dử dội bên cánh gà sân khấu, An biến mất. Ý nghĩ sẽ không gặp lại cô gái lạ lùng ấy khiến tôi thẳng thốt. Tôi chơi Here come the sun của The Beatles, ngỡ mình đi qua một miền cỏ đang xanh dần lên, tìm mạch suối mới lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đêm cuối cùng ở quán trước ngày lên máy bay khoảng một tuần, tôi đánh đàn lâu, chờ đợi. Rất muộn, tôi đành phải về. “Em thích cách anh chơi lại The Beatles!” Giọng nói vang lên bên hàng rào. Là An. Một điều gì đó khiến tôi lặng đi. Rồi tôi nói về chuyến bay. An vặn những ngón tay dính sơn dầu, tháo kính khỏi mắt, chợt nói: “Em sẽ nhớ anh khủng khiếp!”. Tôi khế khàng: “Còn hai gã họa sĩ ở trường em?”. “Không có ai cả. Em lại nói dối đấy. Anh không ghét em chứ?” - An hồi hả. Một nụ hôn bỗng đặt lên trán tôi. Khoảng băng cuối cùng trong tôi tan vỡ. Tôi đưa An về nhà. Sau xe, cô dựa vào tôi, ấm áp và tin cậy. Tôi sẽ làm việc, sẽ học, và sẽ trở về với An. Cô là mặt trời nơi tôi cần phải đến..

Phan Hồn Nhiên

Núi xanh can đảm

Đèn lồng hoa đào

Tháng mười hai được phân chia gọn ghẽ. Các ô kéo chồng chất đầy ắp công việc còn lại của năm. Tuy nhiên, bản hoạch định bị phá vỡ khi đích thân tôi phải bay sang công tác bên trụ sở tập đoàn, từ đó lại đi tiếp đến nhiều thành phố. Tôi 27 tuổi, hiện đang làm văn phòng đại diện cho một tập đoàn thiết kế khá lớn khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Những chuyến đi căng thẳng đã quá quen thuộc. Cảm giác chai sạn. Tuy nhiên, lần này, linh cảm bất thường mơ hồ xâm chiếm. Gần cuối đợt công tác, viện thiết kế mời tôi đi dự khán buổi chấm thi học kỳ cho các sinh viên khoa Tạo mẫu năm cuối tại thành phố S. Thoạt tiên, tôi từ chối. Tuy nhiên Jenny, nhân viên phụ trách khu vực đào tạo đoàn chắc tôi sẽ hứng thú. Buổi chấm thi tiến hành như một dạ tiệc thời trang. Cô nở nụ cười thuyết phục: “Trong số sinh viên thực hiện bộ sưu tập, có một người Việt. Cô ta là nhân vật mê hoặc...”. Tôi bật cười. Làm việc với dân ngoại quốc lâu năm, tôi quen cái cách sử dụng từ ngữ đôi khi thái quá. Nhưng đánh giá một nữ sinh viên quen là “mê hoặc” thì thật kỳ dị. Nếu Jenny biết tôi chán ngấy mọi cuộc tụ tập và phô trương thời trang hời hợt ra sao thì hẳn cô sẽ không kèo. Câu chuyện mau chóng chìm vào quên lãng.

Tối thứ bảy thanh thoi, khi tôi chuẩn bị gọi taxi lao đến một Hard Rock Café nghe nhạc và uống thâu đêm để xả hơi thì chuông điện thoại vang lên. Jenny cho biết sẽ đến cổng khách sạn đón tôi tới dạ tiệc. Tôi đành nhượng bộ bằng cách chọn chiếc cravat hiệu Cavalli. Dạ tiệc trên tầng 25 một tòa cao ốc. Gian sảnh rộng đựng đầy ánh đèn pha lê dịu ngọt. Tôi nhập vào đám người quen đến từ văn phòng đại diện tập đoàn đóng tại mấy nước Châu Á. Jenny chuyển cho tôi ly cocktail. Các mẫu chuyện khôi hài. Vài chiêu thức làm ăn khôn ngoan. Âm nhạc. Cảm giác phấn khích... Tôi lại tan vào những kẻ giống hệt tôi, ngạo mạn và vững tin. Có một đám ồn ào nhỏ bên ngoài sảnh. Cô gái nào đó không mang giày đúng lễ phục. Mọi việc rồi cũng ổn. Nhiều chấm đen vô nghĩa trôi qua. Các cô cậu sinh viên da trắng, nâu hoặc vàng. Đám người mẫu gầy sệt, chỉ uống mà không ăn, ánh nhìn lơ mơ. Bất chợt, một cái chấm ngừng giữa dòng chảy, ngoảnh nhìn về tôi. Khoảnh khắc chớp nhoáng. Tôi chết sững. Cái chấm tức khắc trôi đi, lẫn vào đám đông rầm rì. Tôi hớp một chút Glasshopper. Có thể chỉ là ảo giác. Show thời trang nối tiếp ngay sau dạ tiệc. Tôi ngồi hàng ghế đầu, cảm giác bồn chồn đeo bám. Nhạc nền ColdPlay khiến không khí phòng căng như một cánh bướm. Gần cuối chương trình, vang lên cái tên nghe có vẻ Việt Nam. Cánh sinh viên hét lên họ của cô gái này. Tôi ngược nhìn chăm chú. Bộ sưu tập với những trang phục thiết kế theo khối hình học, đơn giản tuyệt đối. Đơn giản đến bàng hoàng. Màu xám khói, trắng mờ, xanh lơ. Rải rác những cánh đào hồng nhạt. Mỏng manh, nhưng tỏa sáng. Hệt như các ngọn đèn lồng tự dịch chuyển. Mũi tên trong ký ức nổi lên rõ hơn. Nhưng tôi vẫn không thể nắm bắt chuỗi tín hiệu này sẽ dẫn đến đâu. Vào thang máy, Jenny không ngớt trầm trở về bộ sưu tập cuối cùng,

giành điểm cao nhất. Tôi lơ đãng, thầm mong một lần nữa bắt gặp ảo giác mờ quen thuộc..

Giữa đám đông dưới chân cao ốc, tôi đợi Jenny đánh xe đến. Những sinh viên thiết kế ăn mặc độc đáo không chê vào đâu được. Họ đi thành nhóm hoặc từng đôi, xếp hàng chờ taxi. Gió thổi vào vịnh biển lồng lộng. Nhiều đôi nam nữ hôn nhau. Một cặp đồng tính thì thầm, mỉm cười âu yếm. Cảm giác ai đó nhìn tôi từ phía sau. Một cô gái dựa vào tường đá hoa cương. Váy đen hở vai xếp thành nếp thanh nhã ngăn ngang đầu gối. Bên dưới đôi chân mảnh khảnh là đôi bata olive bạc màu. Mái tóc ngắn rối tung, ánh nâu. Đôi mắt rộng lơ đãng, theo đuổi ý nghĩ sâu thẳm bên trong. Tôi đứng sửng. Sự ngẫu nhiên kỳ lạ. Chính là San. Không, tôi không nhầm lẫn nữa. Cánh vai gầy guộc đầy thương cảm ấy. Đôi tay, cách ôm ghi trước ngực bìa đựng bản vẽ ấy...

Tôi lao đảo tiến về San. Lúc này, cô đã nhận ra tôi. Quay ngoắt lại, San rào nhanh. Rồi cô như bắt đầu chạy. Mắt bám chặt lấy mớ tóc nhấp nhô giữa đám đông, tôi guồng chân bước vội. “San!” - Tôi kêu lên, giọng lạc đi. Vài kẻ đi bộ trên vỉa hè tò mò dõi theo. Tôi mặc kệ. San đã bước vào một trung tâm thương mại. Tôi chen bật những người cản lối. Ngay giữa trung tâm là đường dẫn xuống Metro. Tôi đuổi theo cô qua các thang bậc, chạy như điên qua elevator. Trán tôi ướt đầm, căng thẳng. San vẫn không chịu dừng bước. Ngay cả lúc áp thẻ đi tàu thẳng vào máy đọc thao tác chính xác trong hoảng hốt của cô cũng thật đáng sợ. Tôi chỉ còn cách cô có vài met. Đoàn tàu lướt êm ru. San bước lên sau cùng. Cửa trượt đóng lại. Không kịp. Tôi buông thõng tay, nhìn theo. Cô gái áp trán vào lớp cửa kính. Đôi mắt rộng phủ mờ hơi nước là điều cuối cùng tôi còn nhìn thấy. Đôi

mắt của cô gái bốn năm trước tôi đã yêu, đã đánh mất, rồi thất lạc dấu tích trong nỗi day dứt đau đớn.

Cánh cung

“San!” – Tiếng Hải gọi vang sau lưng tôi. Giây phút tôi đợi từ rất lâu. Bốn năm dài đằng dặc. Thế giới biến đổi đến nỗi khó hình dung. Tôi biết khi nhìn thấy tôi trong buổi dạ tiệc, Hải sẽ không thể nhận ra. Anh duy lý. Anh không bao giờ tin vào sự ngẫu nhiên. Sự tình cờ may mắn quá hiếm hoi trong cuộc sống này. Nhưng tôi tin, nếu mình hành động, lao vào chiến đấu, theo đuổi đến cùng từng nấc thang vạch ra, tôi sẽ chạm vào điều mong muốn... Thế nhưng khi giây phút mà hàng ngàn lần mơ ước diễn ra, tôi lại bỏ chạy. Hết như tôi đã từng tháo chạy khi còn là cô nhóc.

Bốn năm trước, lúc còn học trong nước, tôi nộp đơn cho chỗ làm bán thời gian tại một công ty thiết kế uy tín, kiếm tiền đi học và tích cóp kinh nghiệm. Một con nhóc nghèo khổ, học năm nhất, tôi chỉ được nhận làm họa viên ngoài giờ. Tôi làm việc dưới sự theo dõi của Hải. Hơn tôi năm tuổi, là creative director, anh ta hoàn toàn thuộc về một đẳng cấp khác, một thế giới khác. Tôi vừa kính nể, vừa sợ hãi người phụ trách của mình. Khoảng cách rộng lớn giữa anh ta và tôi. Việc tôi mới 18 tuổi, việc tôi nhận đồng lương rất thấp ở công ty, không nằm trong quan tâm của anh. Tôi làm bán sống bán chết. Rảnh lúc nào, tôi vào net, lục tìm thông tin bổ trợ tay nghề non kém. Ngoài giờ học, tôi lao đến công ty, làm việc điên cuồng. Bất kể đói khát. Bất kể trễ muộn. Tôi gầy rộc đi. Một buổi sáng mùa đông, tôi soi mình trong gương, tôi tự hỏi điều gì khiến tôi dốc sức điên cuồng đến thế. Giữa

các biện minh lộn xộn, đột nhiên, tôi hình dung ánh nhìn Hải. Đôi mắt nâu sáng, nheo nheo sau gọng kính trắng. Nụ cười nửa chế nhạo, nửa khích lệ. Tôi đứng im, nắm chặt tay vào chậu rửa mặt. Choáng váng. Thật lạ thường khi nhận ra mình đang yêu. Yêu một người hoàn toàn nằm ngoài tầm với. Hệt như tôi ủ trong tay một que lửa diêm. Khoảng ảm mờ mông nhỏ xíu. Nhưng bao quanh tôi vẫn là không gian lạnh lẽo và tái xám của mùa đông, của thực tế không thể lẩn tránh...

Tình yêu trốn kỹ trong tôi, chẳng hề được sưởi ấm dưới ánh nắng hy vọng. Điều duy nhất an ủi là cuối năm, công ty nhận nhiều hợp đồng. Các buổi tối, tôi làm việc cùng Hải. Phòng thiết kế tĩnh lặng. Giật mình ngược lên, tôi bắt gặp ánh mắt của anh nhìn tôi chăm chú. Thi thoảng giải lao, chúng tôi café để tỉnh táo. Hải gợi chuyện cho tôi nói. Những mẫu chuyện lật vặt. Anh bật cười. Tôi thích ngồi trên cửa sổ. Thật khoan khoái khi được duỗi nhẹ ngón tay rã rời đã hàng giờ lướt trước bàn phím. Động tác nhỏ xíu không lọt quá mắt Hải. Bàn tay anh đặt nhẹ lên tay tôi. Hơi ấm gần gũi. Sự thấu hiểu đượm an ủi. Hoảng hốt, tôi rút tay lại, nhảy khỏi bệ cửa, cầm đầu vào bản thiết kế còn dang dở. Đột ấy, hãng kinh doanh đồ nội thất đặt hàng thiết kế bộ sưu tập đèn cao cấp. Ý tưởng các hình khối tỏa sáng làm tôi say mê. Mặc dù không phải là designer, tôi vẫn phấn khích lạ lùng. Tôi tự ý thêm vào chi tiết những cánh hoa đào trên góc đèn, một động tác cầm kỳ với họa viên. Nhưng Hải đã nhìn thấy. Tôi sợ điếng người. Thật lạ lùng. Hải im bật. Anh cúi xuống nhìn tôi thật gần. Ánh mắt nâu như mặt hồ sâu thẳm. Hơi thở ấm, run rẩy. Tôi chờ đợi, rất lâu. Nhưng không gì hơn... Khuya, lần qua các bậc thang trở về căn phòng trọ nghèo khổ, tôi mím chặt môi. Mắt mở to nhìn xuyên bóng

tối, đau rát.

Nghỉ làm vài ngày vì kiệt sức, rồi tôi cũng quay trở về phòng thiết kế. Tôi còn nhớ, khi ấy sáu giờ. Tôi đứng ngoài cánh cửa khép hờ. Bên trong văng ra tiếng nói chuyện. Gần như tranh cãi. Giọng của Hải và cô gái hay đến văn phòng tìm anh.

- Anh ở đây cùng cô ta suốt các buổi tối. Anh nghĩ mối quan hệ tương xứng ư?

- Em đừng nghĩ vậy! - Hải nói khế - San làm part-time. Đâu có gì bất thường.

- Anh nói thật đi, anh yêu con cóc nghèo hèn và chẳng có gì trong tay ư?

Quãng im lặng bất tận. Tôi ngạt thở. Cuối cùng, tiếng Hải cất lên điềm tĩnh :

- Không! San mới chỉ là một cô bé. Em nói đúng, cô bé ấy ngây thơ, kiến thức non yếu, hoàn toàn thiếu kinh nghiệm. Nhưng...

Tôi choáng váng va đầu vào cánh cửa. Người bên trong chạy ra. Hải gọi tên tôi. Nhưng tôi đã lao đi như một mũi tên bắn khỏi cánh cung thẳng căng và cay đắng.

Tôi ốm một trận dữ dội. Khi tỉnh lại, tôi lao vào học như điên, cả ngoại ngữ, đồ họa và kỹ xảo vi tính. Tôi không đi làm nữa. Cuối năm đó, Hải về làm cho một tập đoàn thiết kế nổi tiếng. Tôi tham dự một đợt thi căng thẳng, giành học bổng du học toàn phần. Nơi đến của tôi là học viện thiết kế nổi tiếng Châu Á Thái Bình Dương, thuộc tập đoàn mà giờ đây Hải làm việc.

Cửa sổ lạnh

Việc di chuyển liên tục giữa các thành phố khiến ấn tượng không gian dần dần tan biến. Đường phố rộng rãi và dài. Những làn xe chạy

theo chiều bên trái di chuyển có xu hướng đồng nhất. Tuy nhiên, tôi dần dần nhận ra phía sau sự vận hành dễ dàng, người ta đang tự biến mình thành những cỗ máy hoặc vô cảm, hoặc đang căng thẳng chịu đựng lẫn nhau. Thật kinh khủng khi tôi cũng trở nên chẳng khác gì bọn họ. Điểm mấu chốt cuối cùng để tôi bám vào, không biến thành một cỗ máy vô cảm, đó là một tình yêu sâu kín. Sau bao nhiêu biến cố, những cuộc kết nối không lưu dấu trong ký ức, các mối tình chới lòa và chóng vánh, cuối cùng nổi nhớ trong tôi luôn hướng về San. Sâu sắc và bền bỉ. Thật lạ lùng, San không hẳn xinh đẹp, không sắc sảo. Thời gian làm việc cùng nhau, cô cũng chỉ là một sinh viên vụng về, thiếu kinh nghiệm. Thế nhưng, San thuộc trong số ít hiếm hoi những người có khả năng tự tỏa sáng, tự thay đổi. Trong tâm trí tôi, cô tựa như một ngọn đèn kiêu hãnh bé bỏng mà người ta ao ước được ủ trong tay, đóm lửa lấp lánh khiến người ta phải ngoảnh về tìm kiếm trong những ô cửa sổ mùa đông. Thất lạc San, tôi mới nhận ra tôi cần thiết và yêu quý cô siết bao. Người ta cần gì trong cuộc sống đời thường này nhỉ? Bao nhiêu thứ có thể đo đếm, gọi tên. Nhưng, sau tất cả, rồi người ta sẽ ước ao được soi vào một đôi mắt sáng trong, lắng nghe nhịp đập chân thành của trái tim biết yêu thật sự. Tôi từng sai lầm. Chính vì vậy, giờ đây tôi cần phải tìm lại điều quý giá đã đánh mất. Cho dù có phải lộn trái cả thế giới này như một chiếc găng tay...

Với sự trợ giúp nhiệt tình có pha chút tò mò của Jenny, tôi có trong tay thời gian biểu học tập, email và chỗ ở của San trong Campus. Tôi còn tìm được vài địa chỉ, nơi cô làm thêm sau giờ học. Chẳng ai đoán biết chính xác lý do cuộc tìm kiếm của tôi. Jenny khoái trá vì rốt cuộc, tôi phải thừa nhận sự chính xác của từ “mê hoặc” mà cô ta sử

dụng. Nở nụ cười với hàm răng trắng bóng, Jenny kể về những ấn tượng San gây nên: “Tôi thích cách suy nghĩ của cô ta. Luôn luôn theo đuổi một ý tưởng lớn hơn, khó nắm bắt hơn. Giá như tôi biết được điều bí mật nào thôi thúc cô gái nhỏ ấy không bao giờ biết dừng lại...” Tôi úp hai tay lên mắt. Hơi thở trong lồng ngực thất lại. Tôi không sao gặp được San. Cô biến mất, cố ý. Thời gian về nước gần kề. Tôi lao đến hết thảy những nơi khá dễ gặp được cô gái yêu quý. Tôi gửi email. Tôi cài tin nhắn trên cửa phòng nơi cô ở. Tôi dọn sạch lòng mình, không ngượng ngùng hay dè dặt nữa. Chẳng có hồi đáp. Chưa bao giờ tôi thất vọng và chua xót như lúc này.

Bay về phía Đông...

Tôi đọc email và những bức thư Hải gửi tới. Anh yêu tôi. Bí mật được bộc lộ. Giản dị mà khiến tôi rung động trong từng góc ngách thịt da. Tôi ứa nước mắt. Hàng trăm lần, không, hàng ngàn lần tôi đã tưởng tượng được nghe anh thì thầm như thế. Mơ ước mãnh liệt đến nỗi ngày đông buốt giá, khi bạn bè bỏ giờ học cuộn tròn trong phòng, tôi vẫn thay quần áo đi đến xưởng thiết kế. Đêm khuya, khi cơ thể mệt mỏi rã rời, tôi đủ sức ngồi trước bản vẽ, theo đuổi ý tưởng đẹp để vừa thoáng qua. Thời gian rảnh, tôi làm thêm ở các quán ăn. Ngón tay đầy vết chai. Mái tóc dài mượt không thể chăm sóc đành cắt ngắn. Đồng môn nhận xét tôi có động lực học hành và làm việc ghê gớm vì tôi nghèo, dựa vào học bổng, chẳng nhận hỗ trợ nào từ gia đình. Họ chính xác. Nhưng sâu thẳm, làm sao họ đoán biết sức mạnh vượt qua tất cả áp lực chính là tình yêu. Tôi biết sẽ một ngày Hải đến tham dự show diễn cuối năm. Tôi nhìn thấy viễn cảnh gặp lại anh, như một đồng nghiệp giỏi.. Thay vì chết cồng trong mặc cảm yếu ớt, sợ hãi, tôi lần mò đi, từng bước. Chỉ một điều duy nhất tôi

không thể tính toán trọn vẹn. Dự Show diễn vừa rồi, lần đầu tiên tôi sắm một bộ trang phục dạ hội. Nhưng tôi không thể mua đôi giày cao gót đồng bộ. Tôi dành dụm tiền mua vé máy bay. Càng gần mùa xuân, nỗi nhớ quê trong tôi càng lớn lên, day dứt.

Tôi thuộc nhóm hành khách lên máy bay đầu tiên. Chỗ ngồi sát ô kính tròn. Chuyến bay về Việt Nam kéo dài trong 8 tiếng. Tiếng động cơ rầm rì. Một người khách đi muộn ngồi vào ghế trống bên cạnh “Anh ngồi cùng em được không, San?”. Tôi ngoảnh lại. Hải. Ánh mắt bao phủ quanh tôi, đợi chờ, trù mến...

Đêm, nhiệt độ trong khoang lạnh hẳn. Hải nhấc lên tay vịn ngăn cách giữa hai chiếc ghế. Tôi nép sát vào anh, cùng đắp chung tấm chăn mỏng. Cả hai không sao chớp mắt. Tim đập nhanh trong lồng ngực. Những ngón tay tìm lại được nhau, đan cài. Gần sáng, tiếng cơ trưởng trên loa thông báo đang bay về hướng đông. Chỉ một giờ nữa, tôi sẽ nhìn thấy dòng Sông Đỏ. Những dải đồng xanh lấm tấm hoa đào. Áp mắt vào vai anh, tôi lặng lẽ khóc. Hải vuốt ve tóc tôi, thì thào: “Ngọn núi xanh can đảm, anh yêu em siết bao”.

Phan Hồn Nhiên

Nút bấm số 17

Ban ngày khô khan nóng bức nhưng về khuya, đêm mùa hè đổ xuống một cơn mưa dai dẳng làm mặt đất thấm đen, biến các đường

phổ vắng về thành bức đen trắng ảm đạm.

Thường sau 10 giờ, tôi trở về nhà từ phòng thu. Vài đôi giày xếp gọn ghề bên ngoài các căn hộ dọc hành lang chung cư trông tựa những con thú lạc lõng, cô độc cố gắng hít lấy hơi ẩm rỉ từ khe cửa đèn sáng yếu ớt. Tháo cái mũ ẩm ướt còn đọng trên đầu, tôi thấm mệt.

Nhưng tôi muốn gì chứ? Chẳng phải sau một ngày tất bật bao nhiêu công việc ồn ã, người ta chỉ còn mong đợi phút giây rúc vào cái hang ẩn náu riêng biệt hay sao? Vắng người chưa đầy 20 giờ mà căn phòng cuối hành lang đã phảng phất mùi nhà hoang. Tôi tháo chốt cửa sổ kính, để mặc gió hút bụi mưa vào phòng. Màn hình máy tính tỏa sáng rực. Đĩa nhạc Country được đặt vào máy hát. Giai điệu huyền ảo mô phỏng sóng biển vang lên. Cắm điện máy pha cà - phê. Mở công tắc máy nước nóng nhà tắm. Cuộc sống của người đàn ông trẻ độc thân bắt đầu từ việc khởi động những nút bấm.

Nằm trong bồn tắm ấm áp đọc quyển tạp chí âm nhạc, đột nhiên tôi nghe chuông điện thoại bàn. Giật mình. Khi tôi quấn khăn tắm bước ra sofa thì chuông đã tắt ngấm. Hơn một năm nay, chẳng ai gọi cho tôi. Vào buổi tối lại càng không. Mọi liên lạc đều qua chiếc mobile tiện nghi. Tuy nhiên, tôi vẫn duy trì đường dây, để truy cập mạng và ở góc ngách sâu thẳm, mơ hồ chờ đợi điều tình cờ có thể đến.

Tôi ngồi vào máy vi tính. Ngoài nghề nghiệp chính ở công ty thiết kế web, tôi giữ thêm chân biên tập viên âm nhạc ở một đài phát thanh. Nhiều thính giả chương trình âm nhạc ban đêm cho rằng tôi có chất giọng kỳ quặc, hơi vội vã, chậm biếm, gây cảm giác mệt và buồn.

Tuy nhiên, một số người trẻ khác nhìn thấy trong giọng đọc và cách dẫn dắt ca khúc của DJ nhịp sống hối hả dồn nén của mình lẫn niềm khát khao tình cảm. Đó là lý do duy nhất khiến tôi không rời bỏ sóng

radio, dù nó lấy đi quá nhiều thời gian nhưng chẳng mang lại bao nhiêu tiền bạc....

Tôi click chuột vào trang nhạc Country, tìm kiếm thông tin về một nam ca sĩ quá cố của thập niên 70. Điện thoại bàn lần nữa đổ chuông. Đáp lại tiếng đáp a-lô của tôi, đầu dây bên kia im lặng, vài âm thanh sột soạt khó chịu. Khi tôi sắp gác máy, chợt vang lên giọng nói yếu ớt, thoáng run rẩy :

- Xin anh đừng gác máy. Hãy nói chuyện với tôi một lúc!

Tôi ngạc nhiên :

- Cô là ai?

- Anh đã từng đưa cho tôi cái name-card có số điện thoại.

Công việc khiến tôi gặp gỡ nhiều người. Nhưng giữ mối quan hệ thì hiếm hoi. Tôi hỏi cho có chuyện :

- Thế sao? Này, sao cô không gọi vào mobile?

Giọng nói trong suốt thú nhận :

- Tôi không có nhiều tiền.

Chợt, tôi hình dung gương mặt non trẻ. Chân thật và thiếu kinh nghiệm. Điện thoại cho tôi hẳn là hành động mạo hiểm đầu tiên cô ta thực hiện trong đời. Bài viết cho buổi thu thanh chiều mai còn đang chờ hoàn tất. Tôi không muốn kéo dài cuộc nói chuyện vô bổ :

- Cô muốn nghe ca khúc nào, chuyển lời nhắn ra sao, nói nhanh lên!

Đầu dây bên kia hơi thẳng thốt :

- Ca khúc và lời nhắn gì?

Cô ta không hề biết tôi là một DJ. Vậy cô ta muốn gì chứ. Tôi cúi kính :

- Bây giờ thì tôi càng cần phải biết cô là ai, từ đâu gọi đến?

Giọng nói thì thào :

- Tôi tên Khê. Lần đầu chúng ta gặp nhau, anh đã mỉm cười khi bước qua cửa kính tự động. Sau đó, anh giúp tôi mặc áo mưa.

Trí nhớ không lưu giữ mảnh ký ức nào giống như thế. Cửa kính tự động. Áo mưa. Nụ cười.... Tất cả chẳng nói lên gì cả. Giọng tôi to hơn :

- Thôi được. Cô cứ nói, tôi có thể thực hiện điều cô muốn.

Tiếng nói rụt rè :

- Không có gì cụ thể. Tôi chỉ muốn trò chuyện với ai đó trước khi một ngày chấm dứt. Nhiều hôm tôi hoàn toàn câm lặng. Tôi làm họa viên ở văn phòng kiến trúc cùng tòa cao ốc có công ty thiết kế web của anh.

Tôi nhìn ra bầu trời bị làn mưa thẫm xanh xâm chiếm, chợt cảm nhận trọn vẹn tâm trạng của người đối thoại không biết mặt. Bao nhiêu người như tôi, như cô ấy trong thế giới bận rộn này. Hoặc im lặng. Hoặc chỉ dám trao đổi với người khác thông tin bề mặt chưa bao giờ thật sự quan trọng. Những suy nghĩ dồn nén không thể giải tỏa khiến người ta rơi vào các cơn trầm cảm, luôn cảm thấy mình là kẻ cô độc, bị bỏ quên.... Tôi hít một hơi dài :

- Tôi hiểu. Tôi cũng từng trải qua giai đoạn như vậy. Từ chối giao tiếp. Từ chối sự nhòm ngó bên ngoài. Khép kín khiến ta cảm giác tự do. Nhưng rồi nó khiến ta phát ốm. Có một cách để thoát khỏi tình trạng nặng nề. Cô hãy thử tìm các đĩa nhạc hòa tấu, nhạc celtic, hay new - age. Đôi khi, chúng có sức nâng đỡ tinh thần lạ lùng.

Khê thở nhẹ. Dường như cô nở nụ cười dịu dàng :

- Vâng, tôi sẽ thử. Đúng là tôi sống trong im lặng quá lâu. Nhưng anh biết không, anh thật đặc biệt khi có thể đọc ra ý nghĩ phía sau ngôn từ. Như thế chúng ta từng trò chuyện từ lâu. Tạm biệt!

Tôi gác máy. Chiếc điện thoại trắng mờ bụi in dấu tay tôi. Sau cuộc nói chuyện, tôi nhận ra lòng mình dịu xuống. Bài viết dòng nhạc Country và các thông tin về nam danh ca John Denver âm vang trên bàn phím.

Hơn nửa đêm. Thay vì vào giường ngủ vội, tôi lại đến bên cửa sổ. Cơn mưa đêm hè sắp vã. Trận gió hung hãn trôi dạt về một góc ngách xa xăm nào của thế giới. Tôi đặt vào máy hát đĩa nhạc mới, lắng nghe giai điệu đẹp đẽ của ca khúc Sóng cỏ xanh mùa hè. Ngỡ như người nghệ sĩ đang đàn và hát chỉ dành cho riêng tôi, và một cô gái xa lạ hiện cũng đang thức. Tôi sực nhớ đã quên hỏi số điện thoại của Khê.

Tôi vào công ty sớm hơn thường lệ. Ở tầng trệt, tôi xem kỹ sơ đồ các văn phòng đóng trong tòa cao ốc, thứ trước đây tôi chẳng quan tâm mấy may. Có một văn phòng tư vấn kiến trúc, ở tầng 17. Lên thẳng, xộc qua các ô ngăn cách và tìm cô gái tên Khê là viễn cảnh hoang đường. Bỗng qua đại sảnh, tôi bấm nút thang máy. Vài nữ nhân viên trẻ mặc đồng phục của các văn phòng khác nhau đứng cạnh tôi, cũng chờ lên. Một cô có gương mặt ngái ngủ khó chịu. Cô gái có gương mặt dễ coi liếc nhìn tôi bằng ánh mắt nhạo báng. Người thứ ba đang hét vào điện thoại, giọng cô ta như một mũi khoan. “Nếu một trong số họ là Khê, mình sẽ lên tầng thượng, lao đầu qua chấn song”, tôi tự nhủ, mỉm cười hài hước. Tuy nhiên, khi vào thang máy, không ai bấm nút số 17, tôi mới thực sự thở ra nhẹ nhõm.

Giải quyết hết số việc tồn đọng ở công ty, khoảng 3 giờ chiều, tôi phóng xe sang đài phát thanh. Kỹ thuật viên, một phụ nữ có gương mặt héo úa, thường bắt tôi thu đi thu lại các đoạn không quan trọng. Khi đưa cho kỹ thuật viên tập đĩa CD đánh dấu sẵn các ca khúc sẽ

phát trong chương trình, tôi nhận xét bà có đôi kính mới thật đẹp. Bà giặt thót, sưng sờ. Suốt buổi thu, bà không đưa ra các nhận xét câu bản.

Tôi đọc chậm rãi bài viết soạn sẵn cùng vài mẫu thư yêu cầu từ khán giả. Có một lá thư bọc bạch anh ta (hay cô ta) chưa từng dám nghĩ đến tình yêu, dù đã tốt nghiệp đại học và tìm được việc làm ổn thỏa. Quá nhiều thứ chờ đợi phía trước. Liệu yêu một ai đó có là lựa chọn điên rồ? Tôi chọn phát một bản nhạc của Cohen, I'm your man – Tôi là người đàn ông em cần tìm, thay cho các lời khuyên vụng về. Khi giai điệu trầm đục tha thiết vang lên, bỗng tôi nhói lên nỗi nhớ lạ lẫm về một giọng nói trong suốt.

Tôi về nhà sớm. Suốt tối, dù mở lên tất cả máy móc tiện nghi, rốt cuộc sự chú tâm của tôi vẫn hướng về chiếc điện thoại trắng giản dị. Nếu Khê không gọi nữa? Nếu bỗng ta không cần thiết cho một ai khác? Khi tôi sắp rơi vào ý nghĩ thất vọng u ám thì chuông điện thoại réo lên. Tôi chộp lấy ống nghe. Giọng nói vẳng đến nhẹ nhàng, như một làn sóng mờ ảo giữa mặt biển tối sẫm.

- Tôi hết sức cố gắng để không gọi cho anh sớm hơn, vì nghĩ anh còn chưa về nhà. Buổi chiều đi làm về, tôi ghé cửa hàng băng đĩa, chọn vài CD các loại nhạc anh gợi ý hôm qua. Tôi vừa nghe xong album của Secret Garden. Tuyệt diệu. Giống như ta đứng trên đỉnh núi cao vời vọi....

Kể từ đó, trong nhiều tuần lễ, buổi tối tôi luôn ngồi bên điện thoại. Tôi lắng nghe cô gái bọc bạch. Qua mô tả của Khê về công việc, những nhận xét về con người và cuộc sống, cảm thụ về nhạc và sách vở, tôi chợt hiểu cô trong trẻo, tinh tế biết bao. Thế giới bên ngoài thấm vào cô như qua màng lọc kỳ diệu, đọng lại sự hy vọng ngọt ngào, và cả

sự thứ tha nhẹ nhõm cho thói quen cư xử thô bạo, cố chấp của người đời.... Có lúc, bất chợt Khê đứng lại. Giữa tôi và cô là cả một khoảng cách. Tôi thẳng thốt :

- Khê nói nữa đi bất kể điều gì!

Cô ngạc nhiên, khẽ khàng thay đổi cách xưng hô :

- Thế mà em nghĩ đã nói nhiều quá. Chịu đựng những ý nghĩ của người khác không bao giờ dễ chịu. Anh không mệt sao?

Tôi lặng thinh, lắng nghe hơi thở nhẹ của cô gái phảng phất, và hơi thở của chính mình. Là đàn ông, tôi không bộc bạch dễ dàng. Thế nhưng, được cảm nhận một tâm hồn gần gũi là điều thật đáng giá.

Tôi bỗng nói :

- Khê này, em có bao giờ nghe nhạc trên radio không?

- Thời sinh viên em nghe hàng đêm. Nhưng bây giờ thì không. Các thông điệp trên sóng làm em thấy thế giới này đầy ắp những con người trẻ trung cô độc. Tất cả cần được an ủi, vỗ về. Em rất sợ người khác biết suy nghĩ của mình.

Tôi nhắc :

- Nhưng em đã gọi điện cho anh.

Giọng cô xác tín sâu xa :

- Khi cần đánh liều, em sẽ tin vào một người duy nhất.

Ý nghĩ đột nhiên ập đến. Tôi phá vỡ quy ước không gặp mặt và hỏi số điện thoại mà cả hai tuân thủ lâu nay :

- Anh muốn trông thấy em, Khê. Chúng ta biết nhau lâu rồi!

Khê thoáng buồn :

- Thực sự anh không nhớ mặt em?

- Anh xin lỗi là anh không biết nói dối. Nhưng anh tin em giống như vẫn hình dung, mảnh khảnh, và dịu dàng....

Tiếng click khẽ như một dấu chấm đột ngột :

- Tạm biệt!

Tôi cầm ống nghe trong tay, buồn rầu. Giá tôi đừng đưa ra đề nghị gặp mặt ngốc nghếch khiến Khê sợ hãi. Suốt năm ngày sau đó, điện thoại bàn không đổ chuông.

Sau khi thu âm cho buổi phát sóng tối cuối tuần, tôi ngồi nán lại. Kỹ thuật viên lớn tuổi rót một cốc trà to, nhận xét là tôi khá nhợt nhạt.

- Sao cậu không yêu một ai đó? Tình yêu làm ta nhìn cuộc sống dưới ánh sáng mới mẻ.

Tôi chẳng thể nói với bà rằng cô gái duy nhất hiểu tôi đã không điện thoại cho tôi nữa.

Tối chủ nhật, tôi về nhà trước 10 giờ để nghe chương trình tôi biên tập đặc biệt. Các bản nhạc cùng lời dẫn như tâm sự sâu sắc nhất tôi gửi đến những người trẻ cô độc. Và cho riêng Khê.

Tôi ngồi sâu trong ghế sofa, lắng nghe chính mình. Thời gian trôi đi lặng lẽ cho đến khi bài hát cuối cùng kết thúc. Chuông điện thoại.

Tiếng rì rầm, rồi giọng nói vang lên :

- Em vừa nghe nhạc trên radio. Em đã nhận ra DJ kỳ diệu. Cảm ơn anh!

Tôi giữ chặt ống nghe, như níu giữ vệt sáng của ánh sao :

- Anh không thể đánh mất em lần nữa, Khê!

Sáng thứ hai. Cơn gió mùa hè cuộn xoáy. Tôi bước vội vã qua cửa tự động. Trong thang máy, có cô gái trẻ. Đôi mắt phản chiếu trong tấm gương như mặt hồ dịu êm.

Tôi bấm nút số 17. Người cùng đi không chọn tầng. Cô lên cùng nơi với tôi. Linh cảm chuanh choáng. Đôi mắt người nhìn tôi. Giọng nói trong suốt, thân thuộc :

- Anh cần gặp một người tên Khê ư?

Tôi im lặng, đưa tay về phía cô. Để cô đặt vào tay tôi một hơi ấm tinh khiết, dịu dàng.

Phan Hồn Nhiên

Thẻ xanh

1.

Năm cuối đại học. Sau thời gian đi làm part-time vài nơi, thu gom tạm đủ kinh nghiệm, tôi quyết định đã đến lúc quay về làm việc cho công ty tư vấn xây dựng của gia đình. Công ty lập phòng Thiết kế nội thất do tôi điều hành. Văn phòng thành viên đặt bên ngoài tòa nhà công ty bởi tôi muốn tạo không gian riêng, nơi có thể tự do thử nghiệm các ý tưởng mới mẻ. Mất nhiều ngày tìm kiếm, cuối cùng tôi chọn một căn nhà nhỏ khu trung tâm. Ngôi nhà gạch hình ống không mấy nổi bật, 2 tầng, tuổi thọ dễ chừng hơn 50 năm. Tuy nhiên, mái ngói nâu nhạt, các khung cửa sổ nẹp gỗ đơn giản và ánh sáng tự nhiên bên trong hợp thành sức lôi cuốn mê hoặc. Chủ ngôi nhà, một người đàn ông lớn tuổi có đôi mắt sâu màu xám tro, dễ dàng cùng tôi thỏa thuận các điều khoản cho thuê trong 2 năm. Tuy nhiên, sau khi tôi cho biết một số ý định chỉnh sửa nội thất cho phù hợp không gian văn phòng, ông thành tình thay đổi ý định :

- Thôi! Việc chiếc cầu thang gỗ giữa nhà bị tháo dỡ khiến tôi không sao chịu nổi!

- Tôi trả thêm tiền, nếu ông đưa ra mức giá hợp lý! - Tôi đề nghị thẳng thắn. Kinh nghiệm dạy tôi biết câu nói đơn giản này hiệu nghiệm hơn mọi lời giải thích kèo nài.

- Tiền thì có dính líu gì ở đây? - Đôi mắt xám của người lai Âu già bỗng sầm lại, hệt như biển trước cơn bão - Tôi không muốn cho thuê nhà nữa, thế thôi!

Sự từ chối với một nguyên cơ kỳ quái đột nhiên khiến tôi quyết định thuê cho bằng được. Tôi nhượng bộ. Đầu tháng sau tôi đến ký hợp đồng nhận nhà. Người chủ tiễn tôi ra cửa, chợt nói khẽ :

- Tôi biết cậu sẽ thành công với văn phòng của mình. Đổi lại, cậu cũng phải mất một vài thứ đáng giá...

- Tất nhiên rồi, thưa ông. - Tôi bật cười, tràn đầy tự tin - Tôi luôn sẵn sàng đánh đổi tất cả những gì mình có, miễn sao công việc được tiến triển tốt đẹp.

- Người ta luôn muợn màng khi có thể nhận ra giá trị của vài thứ đã mất. - Câu nhận xét thờ ơ thay cho lời chào tạm biệt.

Ngồi vào băng ghế sau chiếc xế hộp, tôi mơ màng nghĩ. Một khi văn phòng thành công, tôi sẽ mua xe hơi, tự lái. Tiếp sau, tôi mua hẳn ngôi nhà thuê, nhổ phứt cây cầu thang ọp ẹp. Chuối dự định cho tương lai nghe sao tốt lành, đầy phấn khích

2.

Kẹt xe khiến tôi đến văn phòng muộn. Nhân viên trực đưa cho tôi tập thư từ mới nhận, cho biết: “Có một cô gái đợi anh từ sáng sớm!”. Tôi hơi ngạc nhiên: “Tôi biết cô ta không?”. “Tôi đoán là không, nhưng về

mặt khăng khăng của cô ta trông mới khiếp làm sao!”. Tôi đẩy cánh cửa gỗ khép hờ bước nhẹ vào bên trong văn phòng.

Tôi đưa mắt nhìn về bộ ghế tiếp khách gỗ thông sơn trắng theo phong cách Bắc Âu. Những tấm nệm mỏng xám nhạt xếp ngay ngắn, chưa ai ngồi vào. Có thể nhân viên trực nhầm lẫn, tôi nghĩ. Đúng lúc ấy, chợt tôi nhận ra khuất sau cầu thang, thấp thoáng mái tóc màu hạt dẻ. Một cô gái khoảng 17 hay 18, phẳng phất nét trẻ con trong chiếc áo ca-rô điểm những bông hoa. Bản vẽ nghiên cứu chiếc ghế văn phòng khiến cô ta chăm chú đến nỗi không nhận ra có người phía sau. Đột nhiên, cô ta thò ngón tay dí mạnh vào đóm đồ ngộ nghĩnh tạo hình mặt ghế, ngoẹo đầu cười khúc khích. Thật không thể tin được. Tôi háng giọng, lên tiếng :

- Này cô nhóc! Mẫu ghế thử nghiệm của chúng tôi làm cô vui thích đến vậy sao?

Áo ca-rô điểm hoa cúc xanh giật bắn lên. Đầu ngón tay cào một vết xước trên mặt giấy xốp. Quay phắt lại, cô nhóc thì thào :

- Anh là ai?

- Người đặt câu hỏi ấy là tôi mới đúng. Tôi làm việc ở đây. Cô nhóc cần gì?

- Sáng, đọc thông tin tuyển dụng nhân viên làm việc bán thời gian trên trang quảng cáo, em chạy đến nộp đơn. - Cô nhóc hỏi hả mở chiếc ba lô to tướng đeo sau lưng.

Trong khi lục tìm mẫu giấy cần thiết, cô nàng làm rơi lung tung các mảnh bìa cứng tô màu. Nữ sinh viên năm nhất. Dân mỹ thuật công nghiệp. Đang trong giai đoạn chuộng màu xanh. Sử dụng tông lạnh áp đảo trong mọi bài tập trang trí như cách thức khăng định cá tính. Tóm lại là thiếu kinh nghiệm. Chỉ cái nhìn thoáng qua, tôi có thể đọc

vanh vách nữ ứng viên xin việc như đọc một poster chữ to.

- Thôi, đừng mất công. Cô không được chào đón đâu! - Tôi nói nhanh. Mất thời gian cho cuộc tiếp xúc vô ích để làm gì. Còn núi việc tồn đọng đang chờ tôi giải quyết.

- Em đến đây sớm nhất, chắc chắn đấy! - Mái tóc bồng xù lên như bộ lông nhím, đôi mắt mở to đầy ngờ vực, cô nàng đột nhiên đặt câu hỏi thẳng thừng - Nhưng này, anh nghĩ mình là ai mà có quyền từ chối khi chưa phỏng vấn em tí nào?

Lại còn thế nữa cơ đấy. Nhưng tôi không ngạc nhiên. Vài khách hàng cũng từng nhầm lẫn. Một trò chơi thú vị có thể bắt đầu từ sự hiểu lầm. Tôi mỉm cười :

- Tôi chỉ là designer quèn. Nhưng sếp giao tôi chọn người phụ việc. Công việc không quá khó khăn, tuy nhiên đòi hỏi chút ít kinh nghiệm và khả năng sáng tạo.

- Em tin mình có thể! - Co nhỏ bồng nhìn thẳng vào mặt tôi, nghiêm trang.

Thử việc đơn giản. Tôi yêu cầu vẽ lại mẫu thiết kế chiếc ghế bị xước. Cô gái nhỏ mau chóng ngồi vào bàn khách, rút màu nước, bút lông bắt tay vào việc. Khi tôi sực nhớ ứng viên kỳ quặc, chạy xuống tầng dưới, bản vẽ đã khô. Không hoàn toàn như cũ. Đường gấp chân ghế thay đổi khiến hình dạng nó trở nên thật đặc biệt - giản lược, hợp lý và đầy công năng. Đó là thứ nằm mơ tôi cũng không ngờ đến.

- Em biết mình sai. Nhưng vẫn muốn thay đổi! - Áo ca-rô hoa giải thích, hối lỗi.

- Không tệ. Okay, tôi sẽ đề xuất chọn em - Tôi nhú mắt - Chiều mai em đến nhận việc. Hãy đúng giờ. Bây giờ chúng ta giải tán.

- Anh không hỏi tên em sao? Không nhận hồ sơ trình lại cho sếp

sao? - Bỗng dưng, tất cả về cứng cõi và sự tự tin tan biến. Chỉ còn lại cô gái nửa người lớn, nửa trẻ con ngơ ngác.

Tôi lắc đầu, bỏ lên gác trước khi phải nhận vài lời biết ơn, ánh mắt trù mến hay điều gì khó chịu tương tự. Ở một khía cạnh nào đó, sự chú ý của các cô gái khiến tôi bức bối. Những mối quan hệ ngắn ngủi, buồn tẻ dần biến cảm xúc thành một loạt chất vừa mềm mại nhưng dễ dàng đông cứng nếu đem ra sử dụng.

3.

Tháng thứ tư Nhã Văn làm việc ở văn phòng. Vài lần trong tuần, cô lại gây rắc rối, khiến tôi gần như phát điên. Ba ngày trước, cô đến muộn vài phút khi công việc part-time bắt đầu lúc 3h30. Lao như tên bắn, đột nhiên cô nhóc khuyu ngã lưng chừng cầu thang gỗ, hét lên như một cánh rừng đầy khỉ trong ánh nhìn kinh hoàng của khách đến ký hợp đồng. Hết sức khó khăn, tôi giúp cô rút chân ra khỏi khe gỗ mục. Cô nhỏ lúi húi tìm gì đó. Gót giày tôi gây nên tiếng vỡ khế. “Anh vừa dấm lên contact lens của em!”. Cô nhóc tuyệt vọng nhìn tôi bằng một mắt đen sẫm, một mắt xanh lơ. Đó là hình ảnh kỳ quặc khiến tôi vừa tức giận, vừa muốn phá lên cười. Thế nhưng, cái đầu đầy ắp những ý tưởng kỳ dị của cô không dưới năm lần giúp tôi dành được những hợp đồng thuộc loại khó nhằn. Mới tuần trước, làm phác thảo nội thất văn phòng đại diện một hãng bao bì Đức, tôi đau đầu vì chưa tìm ra điểm nhấn đắt giá. Với thói xấu tò mò và nói liên lụy ngay cả khi chưa được hỏi tới, Nhã Văn dừng khựng khi chạy sượt qua máy tính, chỉ ngón tay lên góc màn hình :

- Em thích đặt ở đây một khối hình lớn, áp đảo và nếu hơi lộn xộn lại càng hay!

- Tại sao? - Tôi chú ý lắng nghe.

- Mọi thứ anh đặt vào không gian đều đẹp khủng khiếp. Nhưng em thấy đâu có gì hấp dẫn trước một con người hay một căn phòng đầy áp những điều hoàn hảo. - Cô nhỏ khịt mũi, chẳng buồn đếm xỉa đến cảm giác kẻ đối diện.

Những vỏ thùng carton sặc sỡ - sản phẩm của công ty bao bì Đức - xếp cao hình tháp như một trò chơi phóng túng khiến bản thiết kế trở nên đặc biệt ấn tượng. Hợp đồng thành công. Để mừng món tiền lớn, tôi mời Nhã Văn đi ăn tối. “Sếp thưởng cho chúng ta!” - Tôi nói dối không chớp mắt. Cô vẫn tin có một ông sếp già nua nào đó chỉ tại đến văn phòng vào buổi sáng. Hồi lâu vắn vẹo các ngón tay, cô nhỏ đề nghị rút rè: ‘Em muốn dùng tiền vào việc khác được không?’.

“Việc gì?” - Tôi ngạc nhiên. “Em muốn mua contact lens mới!”. Tôi quay đi, cười một mình rất lâu.

Hết giờ làm việc, tôi đưa cô nhóc đi ăn ở một nhà hàng Nhật. Nhã Văn kín đáo le lưỡi, ra dấu chết khiếp trước giá tiền ghi trong thực đơn. Thật ngốc nghếch, bất lịch sự và buồn cười. Sau đó, tôi đưa cô đến tiệm mắt kính khu trung tâm. Giữa gian sảnh rộng lớn, lấp lánh sáng rực, Nhã Văn bỗng trầm tĩnh và nghiêm trang. Cô chọn tìm loại kính sát tròng hai độ cận thị, màu xanh nhạt. Đó là cú đập bất ngờ vào lồng ngực khi bất giác soi vào hai khoảng xanh mênh mông trên gương mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Tôi vội đến quầy thanh toán, rồi bước ra ngoài. Tốt nhất là không nên rơi vào trạng thái khác thường... Cô nhỏ hồi hả chạy ra bãi gửi xe, cười rạng rỡ: “Ôi, thế mà em ngỡ anh nổi giận bỏ đi luôn vì phải trả quá nhiều tiền vào buổi tối hôm nay!”. “Tiền thì có dính líu gì ở đây!” - Tôi lẩm bẩm câu nói ăn sâu vào trí nhớ. Chiếc mô-tô trắng lướt êm trên mặt đường. Tôi chạy

ra ngoại ô. Một lần tự cho phép mình tạm ngưng công việc, làm điều gì đó tách khỏi nhịp sống đều đặn thường ngày. Cô nhỏ ngồi im phía sau, nghĩ ngợi điều gì đấy nên chẳng nói năng. Cái áo chemise ca-rô điểm hoa cúc xanh khoác ngoài bay phần phật trước gió. Một cảm giác lạ lẫm xâm chiếm tôi, không hẳn nỗi buồn. Đó là lúc lồng ngực ta se lại trước một điều gì tinh khiết nhưng chưa biết rõ, trước vẻ đẹp giản dị của bóng đêm thẫm xanh khuất sau màn sương mỏng trước âm thanh của gió rít qua tai và tiếng rì rào bất tận của vô số lá cây trên bãi đất hai bên đường. Trong bóng tối lạ lùng ấy, tôi bỗng biến thành người khác.

4.

Một buổi sáng đến văn phòng sớm, tôi nhận bản fax từ hãng sơn trang trí nội thất nổi tiếng. Nếu kết hợp với họ, có thể văn phòng sẽ kiếm được hợp đồng dài hơi và các khoản tiền lớn. Tôi nhẩm tính, thoáng hồi hộp. Đầu giờ chiều, đại diện hãng sơn đến văn phòng. Một cô gái trẻ tuổi tôi, bộ váy xám nhạt với khăn quàng cổ mùa thu in hình kỷ hà khiến vóc dáng cô gây ấn tượng thanh nhã đặc biệt. Phong thái chuyên nghiệp của Hân thật sự thu hút. Những điều khoản đầy khả thi. Sau khi trao đổi số điện thoại, Hân nheo mắt: “Chúng ta có thể trì hoãn tạm biệt bằng một chút cà phê. Bên kia ngã tư có quán Pháp mới mở lại. Được chứ?”. Tôi gật đầu. Sự hài lòng như vệt gió dịu êm. Đúng lúc tôi và cô khách chậm rãi bước ra, một cái xe vespa nhỏ màu xanh lơ nhẫu phốc lên vỉa hè, phóng ào qua cổng, suýt đâm sầm vào cả hai. Hân đứng nép sát tường gạch. Nhã Văn tắt máy xe, hướng về tôi nụ cười trong trẻo vô tư lự, kêu to :
- Anh thấy em điều khiển xe siêu đẳng chưa?

Sau phút hoảng hồn, nhân viên trực mới chạy ra, kéo mạnh tay cô nhỏ, gắt :

- Bất cẩn quá! Chỉ cần lao một tí nữa thôi, cô đã gây thương tích cho sếp rồi!

- Ai là sếp ở đây? - Cô nhỏ ngạc nhiên.

Khi anh nhân viên trực chỉ về phía tôi, nụ cười trượt khỏi gương mặt rạng rỡ. Thay vào vết sáng thẳng thốt. Tôi yêu cầu cô nhỏ làm hết phần màu cho các bản vẽ mở sẵn trên máy. Giọng tôi bình thường, không vết xước. Chỉ là một chuyện hiểu lầm đã chấm dứt.

Cuối tuần, tôi và Hân lại hẹn gặp ở quán cà phê. Quán trầm tĩnh nhìn ra con phố lấm tấm đốm nắng thu rơi qua các vòm cây. Một bóng áo ca-rô vẽ hoa cúc xanh đầy cửa kính, bước vào. Nhã Văn bối rối nhìn vội bàn chúng tôi rồi ngồi xuống một bàn trong góc, uống cốc nước chanh và cầm cúi với tờ báo ảnh. Hân mỉm cười, nhìn phố qua cửa sổ kính. Tôi đứng dậy, đi về phía cô nhỏ, nói khẽ: “Anh không thích bị theo dõi!”. Mãi Nhã Văn trắng bệch: “Em chỉ tình cờ đến đây thôi!”.

“Em nói dối!” - Tôi nhún vai. “Anh mới là người nói dối!- Mái tóc hạt dẻ bỗng run lên - Nhưng thôi. Em biết cách biến mất ngay bây giờ!”.

Cái xe nhỏ hơi lão đảo chạy xuống đường. Lái xe một tay. Một tay dụi mắt, thật nhanh. Lúc ấy, tôi không biết đó là hình ảnh cuối lưu giữ về cô nhân viên lạ lùng.

Mối quan hệ của tôi và Hân không kéo dài. Khi hợp đồng chấm dứt, chúng tôi chia tay nhau. Nhẹ nhàng, chẳng có gì ồn ào. Tôi đã mua được chiếc xe hơi, tự lái đi. Sang năm, có thể mua ngôi nhà văn phòng. Mọi việc đúng như kế hoạch, nhưng có một điều gì đó khiến cuộc sống của tôi nhạt màu. Một hôm, người chủ nhà đến thăm văn phòng. Ông nhận xét về ngoài tôi dày dặn hơn, và buồn hơn. Ngồi

trên một bậc cầu thang, ông chợt nhắc về mối tình đầu đã tan biến ngay chính nơi này. Cô gái yêu ông và được ông yêu đã quay lưng rời xa, khi ông từ chối bỏ trốn cùng cô. Tôi lặng đi, ông nói buồn bã: “Đã muộn khi nhận ra mình là tù nhân của thói quen, của toan tính ngắn ngủi. Anh bạn trẻ ạ, sự nuối tiếc thật đáng sợ...”. Áo ca-rô hoa cúc xanh. Xe xanh phóng tựa gió. Đôi mắt tươi xanh như mặt hồ. Tôi ngồi lại một mình. Chiếc thẻ cho phép tôi nhận món quà của tuổi hai mươi rạng rỡ chân thành đã bị tôi đánh mất

Phan Hồn Nhiên

Tổ chim tải cúc

1.

Tòa cao ốc thanh nhã khu trung tâm. Kết cấu thép mờ đi dưới sự tương phản giữa những mảng tường xù xì thô nhám và vẻ trơn nhẵn trong suốt của các tấm kính lớn.

Tu viện cổ gần bên và những vòm cây cổ thụ phản chiếu trên kính khiến cao ốc hiện đại nhuộm một màu xanh đặc biệt. Kết thúc mấy tháng thử việc, chính thức vào làm tại văn phòng bên trong tòa nhà, An vẫn ngạc nhiên trước vẻ đẹp kiến trúc. Cô thường đến sớm, dừng

bước trước lối đi phụ vắng vẻ. Đó là khoảng cách tuyệt vời nhất, khi người ta có thể biến thành vật thể trong suốt, nhẹ bồng, sắp bay lên trong hơi thở ban mai căng đầy.

Bắt đầu một ngày làm việc căng thẳng và bận rộn. An không phải người đầu tiên có mặt ở phòng thiết kế. Phía sau dàn máy tính lớn trong góc, luôn có sẵn một mái tóc bù xù và làn khói mảnh bay lên từ cốc cà phê to. Sơn, tay thiết kế đồ họa quái dị, không buồn rời mắt khỏi màn hình, gõ bàn phím như điên và đôi lúc, gây ra những tiếng động kỳ dị khi gãi sột soạt hoặc nện chân vào thùng carton dưới gầm bàn. Ngay hôm đầu tiên, khi nữ phiên dịch rụt rè đến tập sự, anh ta đã khiến cô chết khiếp khi gặp trong thang máy. Cao gầy, mái tóc rối tung và chiếc quần Jeans bạc phách rách đầu gối, Sơn là hình ảnh lạc lõng giữa khung cảnh yên tĩnh thanh nhã của những văn phòng hiện đại. Nhận ra cô gái bấm nút cùng lên tầng 18, anh ta quay sang nhìn An, hỏi lơ đãng :

- Cô là phiên dịch mới à?
- Vâng - An đáp khẽ - có rắc rối gì?
- Cô sẽ không ở đây lâu đâu! - Anh ta thủng thẳng.
- Tại sao? - Mất một lúc lặng đi vì quá kinh ngạc, cô thì thào.
- Cô sẽ biết thôi. Không cần chờ quá lâu! Thang máy dừng. Sơn bước nhanh ra, không một tiếng động trên lối đi xanh sẫm trải thảm. Đồng nghiệp trong phòng đón nhận An thiện cảm. Áp lực công việc cao nhưng chẳng quá khó khăn. Không riêng An, mọi người giữ khoảng cách với Sơn. Anh ta thuộc số ít nhân viên đầu tiên của phòng Thiết kế. Kinh nghiệm, sự hiểu biết cho phép anh ta hờ hững với xung quanh. Ngồi khuất sau bàn máy, Sơn như một con thú hoang, cô độc.

2.

Phòng uống nước riêng biệt, vắng vẻ. An lấy một cốc trà nóng, thả một viên đường, mang đến cho Koushi. Anh đón lấy, bàn tay vuốt khẽ lên tay An. Những ngón tay thẳng, sạch tinh, gợi cảm giác tin cậy. Không ai biết mối quan hệ giữa họ. Cuối tuần, Koushi điện thoại hẹn An ăn trưa, sau đó đi xem phim. Âu lo và kiêu hãnh đan xen khi gặp riêng anh, nhưng An tin cảm giác bất an sẽ có lúc mất đi. Anh nói tiếng Việt khá ổn và đối xử với An dịu dàng. Những lúc gặp gỡ, họ bỏ qua công việc. Ngược lại, tại phòng thiết kế, Koushi coi cô không khác tất cả các nhân viên dưới quyền. Bằng trực giác, An lờ mờ nhận ra các đồng nghiệp dè dặt khi tiếp xúc với trưởng nhóm thiết kế. Nhưng cô nghĩ do sự e ngại vốn dĩ của người Việt, hoặc do khoảng cách ngôn từ.

Uống trà. Đặt cốc vào chiếc đĩa nhỏ. Trong một giây, An thần thờ nhận ra nhịp sống như thiếu vắng một điều gì. Những mơ ước sôi nổi thời sinh viên không thể thực hiện. Sự đơn độc không thể giải thích...

- Em hơi căng thẳng. Anh có thể giúp điều gì? - Koushi luôn là người tinh ý.

- Không. Chỉ tại sáng nay khi thức giấc, em chợt nghĩ mình sẽ ra sao trong 10 năm nữa. Tiếp tục làm phiên dịch? Hay thời gian ấy đủ cho em lao vào thử thách và trở thành một người khác, có ích hơn, thú vị hơn? - An nói nhỏ, như hồi lỗi.

- Đừng làm phiền mình bằng những dự định không thực tế - Koushi nhún mày - Lúc rảnh rỗi, em mang tài liệu về dịch. Phong bì đồ họa mới nhất đã gửi sang.

- Vâng.

An gật nhẹ. Giá cô có thể nói với Koushi về cảm giác kiệt sức khi rời

văn phòng. Hoặc mong muốn được học thêm một môn học khác. Koushi nhìn đồng hồ, quay lại phòng làm việc. Còn lại mình An... Bóng người cao lớn lướt qua. Sơn. Anh ta vào phòng nước lấy thêm cà phê, lầu bầu nguyên rửa bản phác thảo hồng và khịt mũi ầm ĩ. Đi ngang chỗ An đứng quay lưng, chợt anh ta dừng lại :

- Cô khóc sao?

- Không

- Vậy sao chớp mũi đỏ lên như gã say thế kia?

- Để cho tôi yên, được không? - An căm ghét tình thế kỳ quặc đang rơi vào.

- OK. Nhưng cô nên xem bí ẩn tôi vừa phát hiện! - Giọng uể oải nhạo báng của Sơn giống như một mệnh lệnh. An bước theo anh ta dọc lối đi. Bức tường thấp cuối hành lang khuất sau chỗ rẽ có khung kính người ta quên không hàn chặt. Đẩy mạnh, An và tay đồng nghiệp thò đầu ra ngoài. Ngay chỗ tiếp giáp với khoảng trời ộp đá, một tổ chim được kết bằng cành khô và những băng vải bạc màu. Mấy quả trứng nhỏ xíu, trắng mịn, ngây thơ. Có lẽ bố mẹ chúng đã đi kiếm ăn. An nín thinh, ngạc nhiên. Tòa cao ốc sang trọng có những cư dân bé bỏng và bí mật.

- Đừng nói to, cái tổ yếu ớt có thể rơi xuống! - Sơn nói khẽ - Chim tải cúc là loài di trú. Bay tới phương Nam vào mùa đông để tránh lạnh.

- Anh sẽ làm gì với cái tổ này? - Cô cũng thì thào.

- Đầu tiên tôi định treo ra nhật trứng và mang về luộc...

An về phòng làm việc, bắt tay vào bản dịch mới nhận. Quanh đây, khi cô làm việc, có những cuộc sống bé nhỏ can đảm sắp bắt đầu. Qua lớp gương kính, bóng một cô gái trẻ đang mỉm cười.

3.

Cuối tuần, một đợt lạnh ập về thành phố. Buổi tối, đường phố vắng vẻ hơn. Kuoshi đến đón An trong chiếc xe ô tô nhỏ màu trắng. Sau khi đi xem phim, Koushi đề nghị ghé vào một cửa hàng thời trang cao cấp. “Không vào có được không?” - An hỏi rụt rè. Im lặng. Koushi mở cửa xe, sải bước qua các bậc thang đi thẳng một mạch đến quầy bán trang phục phụ nữ. Người quản lý dường như quen biết Koushi nhưng không thể hiện lộ liễu. Ông quan sát An bằng con mắt nhà nghề và mang ra chiếc áo da màu vàng nâu. “Đây là mẫu mới nhất. Rất hợp vóc dáng cô. Cô có mái tóc đẹp quá. Giá đó ánh lên chút màu đồng sẽ hợp với màu áo!” - Vị quản lý nói liên tục, không nhìn vào mắt An.

Chiếc áo quả rất đẹp. Nhìn vội tem giá, cô sửng người. Nhiều hơn hai tháng lương của An. Cô đề nghị tìm chiếc khác. Nhưng Koushi lắc đầu “Anh thích chiếc này!” An nghiêng đầu tránh một cái hôn từ phía sau khi Koushi giúp cô thử chiếc áo mới. Khi người quản lý trao cho cô chiếc hộp gói áo lịch lãm, đột nhiên cô mệt nhoài. Koushi muốn chọn thêm một vài kiểu khăn và mũ. “Em sẽ mua bằng tiền của em, vào lúc khác, có được không?” - Cô nói, giọng khô khốc. Ánh mắt của người quản lý khiến An bồn chồn. Trên đường về nhà, Koushi cho biết tháng sau diễn ra cuộc họp các chi nhánh Đông Nam Á tại công ty quảng cáo mẹ. Lần này, địa điểm chọn tại Trung Quốc. Cô có thể đi cùng anh, nếu muốn, với cương vị trợ lý. “Em hãy suy nghĩ và trả lời sớm!” - Anh chăm chú lái xe. Hộp đựng áo nặng trĩu trên đầu gối An. Koushi đã nhìn thấy viễn cảnh cô cùng đi, trong chiếc áo khoác cô - không - thích hôm nay. Xe vẫn chạy êm. Trời về khuya thật lạnh. Đèn đỏ. Ở góc phố có nhiều quán nhạc trẻ, nơi biểu diễn của dân nghiệp dư, khá đông những người trẻ đứng nói chuyện,

cười đùa thoải mái, họ mặc các kiểu áo ấm xuềnh xoàng với những kiểu tóc kỳ quặc.

- Nhìn kìa, có tay designer trong văn phòng chúng ta! - Koushi thốt lên! An nhận ra bóng cao gầy của Sơn. Sơn khoác lên vai cái bao da đựng cây guitar điện. Anh ta đang nói rất hăng điều gì đó, cười vang, khác hẳn thái độ im lìm quen thuộc.

- Anh không thiện cảm với anh ta?

- Không - Koushi đáp dứt khoát - Nhưng hẳn thạo việc. Anh sẽ chịu đựng hẳn cho tới khi tìm được một designer giỏi hơn.

Đèn xanh. Xe chuẩn bị chạy. Đột nhiên, An kêu lên :

- Dừng lại. Em muốn xuống, ngay nơi đây.

Dường như Koushi không nghe thấy gì hết. Xe lao đi. Cô rút sâu vào trong ghế, đôi vai co ro. Cảm giác bất an lại xâm chiếm. Trước cổng nhà, Koushi mở cửa cho An. Những ngón tay sạch tinh của anh chạm nhẹ vào má cô, điềm tĩnh: “Đừng cư xử khác thường! Có thể em căng thẳng vì áp lực công việc. Nhưng sẽ quen. Anh biết rõ điều đó” “Vâng!”. “Em để quên trong xe!”. “Vâng!”. Cầm lấy hộp áo, An bước từng bước nặng trĩu vào nhà. Trước mắt cô, hiện ra tổ chim tải cúc, với những quả trứng trắng muốt yên tĩnh, không vướng bận tính toán.

4.

An đi làm muộn. Một số đồng nghiệp liếc qua cô, ý nhị. Không ai không biết chuyện công tác hấp dẫn sắp tới. An mang đến chỗ Sơn bản fax yêu cầu thiết kế hình ảnh cho mẫu quảng cáo mới. Sau hôm chỉ cho cô bí mật của tổ chim tải cúc, Sơn lại rút vào vỏ ốc lơ đãng, lạnh lùng. Trong khi An dịch sơ qua các ý chính cho anh ta, Sơn vẫn nện chân vào các thùng giấy.

- Nếu anh không nghe, vẽ sai, cả hai chúng ta sẽ bị khiển trách. - An nhắc
- Hiếm khi tôi vẽ sai. - Sơn nhún vai - Mà sao mi mắt cô lại đỏ tấy thế kia?
- Chuyện riêng của tôi, OK? - An cúi kính - Giá anh bớt thô lỗ...
- Giá cô bày cho tôi cách trở thành người thanh lịch!
- Tôi không biết!
- Nhưng tôi biết cách làm cho mắt sau một đêm khóc sưng gồi không bị sưng húp đầy tổ cáo. Hãy lấy hai cái thìa đặt vào tủ lạnh mười phút, rồi úp lên mắt...
- Tôi đã dịch xong! - An cắt ngang lời, bỏ đi.

Giờ giải lao, cô vào phòng nước lấy trà. Bất giác, cô đặt vào ngăn đá hai chiếc thìa bạc. Một lúc sau, đặt chúng lên mắt, tận hưởng cảm giác mát lạnh. Các đồng nghiệp vào phòng uống nước kinh ngạc. Họ ngỡ cô phát điên, hành động bất cẩn vì quá hào hứng trước chuyến đi. Vài tiếng trao đổi “bí mật” một cách lộ liễu: “Lại thêm một cô phen dịch nữa!”. “Dấu vết xe đổ thôi!”. “Thiếu kinh nghiệm, tham vọng và ngu ngốc...”. Họ cười rì rầm, bỏ đi, để lại sự yên tĩnh trong căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Bây giờ đã đến lúc cô cần mở mắt. An ngồi im, lạnh cóng. Cuộc sống vẫn phòng. Những ý nghĩ giấu kín. Mọi quan hệ gắn kết mà lỏng lẻo, mơ hồ. Những bàn tán độc ác. Cô mới 22 tuổi, bắt đầu đi làm, đầy hào hứng và vững tin với bao điều tốt lành. Nhưng giờ đây cô thấy mình giống con thuyền nhỏ xa bờ, phát hiện điểm vỡ nhưng chẳng có cơ may quay lại. An đi về phía cuối hành lang, đẩy mạnh khung kính không hàn, vươn nửa người ra ngoài. Từ tầng 18 nhìn xuống, các con đường bên dưới như nằm trong bộ trò chơi xếp hình. Các

vòm cây cổ thụ nổi rõ từng khối xanh, như các điêu khắc phóng túng treo mình lơ lửng trong không gian. Gió rất mạnh, ù ù bên tai...

- Còn điều gì thông minh hơn ý nghĩ lao đầu xuống dưới không?

Đằng sau, Sơn đang đứng dựa bức tường, ngoẹo đầu ngó cô, chế nhạo

- Tôi không muốn gặp ai nữa. - An gào lên.

- Vậy thì nhìn vào người mới, việc mới, và sống đúng theo cách mình hoạch định.

- Tôi ghê sợ những lời bàn tán! - An vẫn hét to.

- Thực ra điều đó không đáng giá. - Sơn ngoác miệng cười - Sẽ quên mau thôi. Nhưng này, nhìn cái tổ chim tải cục đi thôi.

Những quả trứng biến mất. Thay vào đó, có ba con chim nhỏ xú, kêu liếp chiếp và ngược lên những cái đầu sáng bóng, đôi mắt đen đẹp dữ tợn có viền vàng nhạt bao quanh. Cô lặng đi xem chúng, cái nhìn say sưa thơ trẻ. Trong lúc đó, Sơn lặng lẽ đến sau lưng, kéo nhẹ cô rời khung kính. “Tại sao anh cứu tôi?” - An cất tiếng, hồi lâu sau. Sơn đáp đơn giản “Cô cũng như tôi, còn trẻ, mọi việc đều có thể làm lại, đừng bao giờ nhìn thấy thất bại”. “Anh tin tôi sao?”. Sơn gật đầu: “Tin. Chẳng cần đến cú nhảy có thể xảy ra!”

5.

Đầu mùa xuân, với kinh nghiệm công việc và khả năng ngoại ngữ, An tìm được học bổng du học hai năm. Sơn đưa cô ra sân bay. Kéo cái vali nặng trĩu vào khu vực kiểm tra, anh cầu nhàu :

- Tôi thích đi khắp thế giới, nhưng đừng có hành lý khủng khiếp như thế này!

- Chỉ là sách vở và quần áo ấm thôi! - An nói khế.

Chợt cô chợt nhớ, lục tìm đưa cho Sơn gói giấy vuông trang nhã.

- Giúp tôi gửi lại cho Koushi. Hôm nộp đơn nghỉ việc, quá bận rộn, tôi quên băng mắt. Trong đó có chiếc áo ấm và tấm thiệp cảm ơn.

Sơn mỉm cười, hơi buồn. Khi bước qua phòng cách ly, An ngoài lại vẫy tay. Giấu tay trong túi áo gió bụi bặm, Sơn hơi nghiêng đầu, nhưng đôi mắt thường mở to lơ đãng lúc này sầm lại. Đột nhiên, cô nhận ra người designer giống như một con tải cú, lang bạt tự do và đầy những bất ngờ.

Trong email đầu tiên gửi Sơn, cô viết: “Em đã nhập học. Khá đông sinh viên châu Á trong lớp. Vì thế em cần học tử tế hơn. Ở đây vẫn còn lạnh. Nhiều hôm có tuyết. Nhưng khi nào có mưa thì mùa xuân sắp về. Sau lưng campus em sống có cánh rừng nhỏ trụi lá. Những cành cây trơ trụi khiến em rất nhớ màu xanh của tòa cao ốc nơi chúng ta từng cùng làm việc. Hôm qua, đi dạo trong rừng, em phát hiện có một cái tổ trên chạc cây du. Ông gác rừng cho biết đó là tổ của những con tải cú đã di trú. Em ngạc nhiên tới mức muốn khóc. Nhưng không khóc. Còn trẻ, thật khờ dại khi thông cảm với chính mình”.

Phan Hồn Nhiên

Trò chơi đồ chữ

Cơn mưa đầu tiên trong năm ập đến đột ngột, nổi chiều vào tối. Bãi

đất của những thân cây nhỏ gầy guộc biến thành khu rừng xanh thắm. Thỉnh thoảng, đôi mắt ngơ ngẩn cần rời khỏi màn hình PC, tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn sang bên kia đại lộ. Một trạm xe bus mới xuất hiện tháng trước. Vài xe bus hai tầng cao lênh khênh chạy qua tuyến đường này, trông như chiếc hộp tỏa sáng, đi như trôi, đứng trong lòng nó những con người bé nhỏ, ngồi co ro, mệt mỏi sau một ngày làm việc. Mọi thứ đang bước đi, theo đúng thứ tự của chúng, chẳng có gì trục trặc muộn phiền. Cả cuộc sống ngoài kia, cả chính tôi trong cái văn phòng tiện nghi này. Tôi hé mở một cánh cửa. Mùi mưa hân hân trong không khí. Vết gió làm chớp mũi nhiễm lạnh co lại...

Mùa hè tôi làm luận văn cao học. Tôi thực tập ngay tại đây, công ty nghiên cứu thị trường quốc tế. Quản lý trực tiếp của tôi, một ông trung niên người Đức khó chịu, luôn ngờ vực các nhân viên dưới quyền đang bày trò chơi khăm hay tránh né công việc. Tôi làm cật lực, hy vọng kiếm được bản nhận xét hoàn hảo. Và nếu tốt hơn nữa, sau khi tốt nghiệp, tôi có thể về đây làm việc chính thức. Nghề nghiên cứu thị trường rất có triển vọng. Nhiều dự án mở rộng, các cơ hội huấn luyện nghiệp vụ đầy hấp dẫn với một gã mới 25 như tôi. Tôi thường ở lại công ty làm việc đến đêm, thống kê số liệu, dịch sang tiếng Anh những bản báo cáo. Thỉnh thoảng, điện thoại trên bàn rung ù ù. Linh, bạn gái của tôi sẽ gửi lời nhắn khích lệ nhẹ nhàng, khiến nổi mệt mỏi tan biến. Từ ngày đầu tiên quen biết, mối quan hệ giữa tôi và Linh diễn tiến êm ả. Chúng tôi vững tin cả hai là lựa chọn tốt nhất của nhau. Linh học rất giỏi, đọc nhiều sách, cách cư xử của cô tuyệt vời đến mức chẳng ai có thể tìm thấy điều gì đáng để phàn nàn. Yêu Linh và được cô yêu hình như là may mắn rất lớn mà tôi

được nhận. Đầu đặn buổi tối cuối tuần, chúng tôi gặp nhau, ngồi café, đi xem một bộ phim mới hoặc cùng đi nhà sách. Các ngày khác, mọi việc nói qua điện thoại. Không nên làm ảnh hưởng học hành và những dự định nghiêm túc bởi các hành động không cần thiết. Tôi phải có bằng cao học loại giỏi, đi làm tại công ty lớn, tu nghiệp nước ngoài, thăng tiến trong nghề nghiệp. Dự định của Linh là được giữ lại trường đại học làm nghiên cứu, rồi học lên cao hơn. Những bộ phim và quyển sách lãng mạn thường phức tạp tình yêu. Cuộc sống đơn giản hơn nhiều. Cũng như Linh, tôi tin chắc như vậy.

Tôi khép cửa sổ, ngồi vào bàn hoàn tất bản báo cáo dang dở. Ngẩng lên thì đã gần 9h30. Ngoài trời tối om. Mưa vẫn nặng hạt. Tôi tắt hết máy móc, đóng cửa, chạy xuống nhà. Ông bảo vệ trực đêm khuyên tôi không nên chạy xe máy. Đô thị đang xây dựng, nhiều khu vực chưa có cống thoát, nước dâng lênh láng như dòng sông. Tốt nhất là đón xe bus vào trung tâm thành phố, từ đó thật dễ dàng trở về nhà. Tôi băng qua đường. Cái ô đen mượn của ông bảo vệ cứ chực cuốn thốc theo các đợt gió mạnh. Bảng sơ đồ tuyến đường xe bus là cái hộp đèn toả sáng. Vẫn còn một chuyến cuối ngày giành cho tôi. Các ống kim loại được thiết kế thành băng ghế trạm chờ cũng ướt sũng. Thay vì thiết kế mái che tử tế, người ta lại làm một cái vòm lượn sóng bằng sắt và trồng dây hoa leo lên. Những cái lá ủ rũ ướt mưa mới thấm hại làm sao. Vậy đấy, ý tưởng đẹp để lãng mạn thường chẳng ích lợi gì trong cuộc đời này. Đôi giày da của tôi óc ách nước vì đoạn đường ngập ngụa. Đành phải ngồi xuống băng ghế, tháo giày ra. Chiếc tất len sũng nước khiến ngón chân tôi tái nhợt đi. Đang loay hoay cởi luôn đôi tất, luồng sáng bất ngờ làm tôi loá mắt. Như

một con vật khổng lồ có bước chạy êm ru, cái xe bus hai tầng trờ vào trạm. Đóng vội cái dù, một tay xách laptop, một tay xách đôi giày, tôi cuống cuống nhảy lên xe, trước khi cánh cửa tự động khép lại. Vài đôi mắt nhìn bộ dạng tôi, tò mò đượm chế giễu. Tôi đi nhanh về phía cầu thang.

Tầng trên vắng lặng. ánh đèn sáng trắng lóa. Tôi ngồi xuống băng ghế giữa xe. Kiểu xe bus hai tầng mới đưa vào chạy kể ra cũng thú vị. Tầm nhìn mở rộng qua các tấm kính lớn. Con đường xanh thẫm. Bên dưới, vô số xe lớn nhỏ tham gia cuộc đua bất tận. Thành phố rầm rì như một tổ ong, lấp lánh trong mưa. Cảnh vật hàng ngày tôi vẫn đi về, nhưng giờ đây từ góc nhìn khác, chúng mở ra khác lạ. Tôi tựa hẳn vào lưng ghế mềm, thở dài khoan khoái. Bỗng, phía sau tôi ai đó đang lật những trang giấy, cầu nhàu nho nhỏ. Ai cũng được, miễn đừng dính dấp đến mình! Tôi định chớp mắt 20 phút cho đến khi xuống trạm. Một hơi thở phớt qua trán. Cảm giác ẩm khô chạm vào cánh tay. Tôi giật mình mở choàng mắt. Ngay trước mặt tôi, một cô gái nhỏ đang cúi xuống, rất gần. Khoảng 19 tuổi, hoặc có thể ít hơn nữa, trông cô ta hết sức kỳ quặc với các lọn tóc xoắn kẹp chặt trên đỉnh đầu, vàng trán dô bướng bỉnh, nhất là đôi mắt to tướng, lấp lánh các vệt sáng nâu bắn khoăn. Tôi né sang một bên, đưa tay giữ chặt cái laptop. Chỉ có Chúa mới biết được kẻ gian ẩn nấp sau bộ dạng nào.

- Anh ngủ à? - Giọng cô gái như của trẻ con.

- Không! Tôi thức. Cô thấy đấy - Tôi đáp, ngớ ngẩn chẳng kém - Việc gì vậy?

- Tiếng Đức từ hạnh phúc viết như thế nào? - Câu hỏi đột ngột.

- Frohlichkeit! - Như một cái máy, tôi trả lời.

Chìa mẫu giấy màu hồng và bút chì gắn cục gôm đầu thỏ, cô nhóc đề nghị:

- Hi, anh viết giúp em ra giấy đi!

Tôi đành hí hoáy làm theo yêu cầu của người lạ. Cầm lại mẫu giấy, cô gái chăm chú đếm chữ, cái trán dô trắng muốt cau lại.

- Sai rồi, không thể nhiều chữ như thế. Anh có biết hạnh phúc thật không?

- Tôi không biết tiếng Đức! - Tôi đáp thành thật.

- Cái từ anh viết cho em rất giống tiếng Đức mà! - Cô nhóc kêu lên phần nộ.

- Sếp tôi người Đức. Ông ta có quyển sách Khách hàng hạnh phúc. Và tôi đoán nó được viết như thế! - Tôi muốn chấm dứt câu chuyện để chớp mắt.

- Anh hỏi ông ấy ngay bây giờ được không? Em cần gấp, thật sự đấy! Cái từ mà em cần tìm chỉ có năm chữ cái thôi...

- Tôi có thể hỏi giúp cô vào sáng mai, khi đến công ty. Còn bây giờ, tôi không muốn làm phiền người khác bằng các câu hỏi vớ vẩn! - Tôi trả lời lạnh nhạt.

Cô nhóc ngồi xuống cái ghế dầy bên kia, mặt buồn thiu. Cô ta đang chơi giải ô chữ trong một quyển tạp chí màu sắc sặc sỡ của nước ngoài, dành cho giới teen. Vẻ ủ dột khiến tôi thoáng động lòng.

- Thôi được, đưa tôi số handphone. Sáng mai, tôi sẽ gửi lời giải bằng tin nhắn!

Đôi mắt to tướng ngược lên. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy một nụ cười

như thế. Đó là một nụ cười bằng ánh sáng, dâng lên từ đáy mắt nâu trong veo, tươi tắn đầy tin cậy. Tôi và cô gái nhỏ trao đổi số điện thoại. “Em tên San!” - Cô nhóc nói, rụt rè. Tôi gật, chẳng buồn quan tâm gì thêm. Cơn ngủ đang chập chờn thì một lần nữa, ngón tay nhỏ lại chạm vào vai tôi. San chìa ra một cuộn vải tròn kẻ sọc, to bằng nắm tay.

- Gì thế? - Tôi mở mắt, làu bàu.

- Anh mang vớ chân vào đi. Nhìn kìa, anh đang đi đất. Vớ len của em dày lắm, anh sẽ không thấy khó chịu vì đôi giày ướt đâu! Giữ được chân ấm, sẽ không bị cảm.

- Cảm ơn, tôi không cần! - Tôi gật tay cô nhóc ra, bất thần hắt hơi mạnh.

- Anh đừng đi, đừng xấu hổ. Giày em khô ráo, em không mang vớ cũng được!

Lại một cú hắt hơi nữa. Không khéo tôi ốm thật rồi. Tôi đành cầm đôi tất của San, xỏ vào chân. Đôi tất dày và ấm, nhìn thật buồn cười với hai cái tai bé xíu gần hai bên mắt cá, càng buồn cười hơn khi người mang nó lại là tôi. Tôi ngồi im, nhìn ra ngoài đường. Dãy ghế bên kia, San ôm trước bụng cái ba-lô màu da cam, tay cầm lọ nhỏ nhốt con côn trùng gì đó, ngoẹo cổ ngủ ngon lành, tựa đầu vào kính lạnh. Tôi xuống xe bus ở trạm dừng gần nhà. Đoạn đường đi bộ, mấy cái tai gấu cứ cọ nhẹ vào hai cổ chân. San đã nhường cho tôi đôi tất, chẳng dè dặt hay nghĩ ngợi lâu la gì. Cô gái bé bỏng có cẳng chân gầy và đầu gối tròn xoe. Chiếc giày buộc dây dính đầy bùn đất. Và trò chơi đồ chữ tình cờ...

* * * *

Ở văn phòng, khi nghe tôi hỏi từ hạnh phúc, sếp trả lời ngay: “Frohlichkeit!”. “Không, hình như còn một từ nào khác nữa!”. Hơi khựng lại, rồi sếp gật: “Đúng vậy, đó là gluck. Vì sao chú mày quan tâm mấy từ này?”. “Chỉ là một trò chơi đố chữ mà thôi, ông ạ!” - Tôi đáp. Ông sếp bỗng mỉm cười, khác hẳn thường ngày: “Vậy mà tôi tưởng cậu bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc”. “Có gì nghiêm trọng ư?”. Ông ta nhún vai: “Ồ, nếu cậu hài lòng với cuộc sống hiện tại, thì đừng nghĩ ngợi ý nghĩa của chữ hạnh phúc. Còn nếu cậu suy nghĩ, chắc chắn đó là một từ đầy nguy hiểm!”. Thật khôi hài, làm sao nguy hiểm lại ẩn náu sau một từ ngữ đơn giản?

Tôi gửi từ gluck cho San. Cô nhóc cảm ơn trả lời ngay, cùng với ký hiệu của một nụ cười. Ngày làm việc trôi qua dễ chịu. Linh gửi tin nhắn, nhắc tôi đăng ký học thêm một chương trình quản lý sắp khai giảng. Buổi chiều, mưa lất phất một lúc rồi ngớt. Bất chợt, tôi không sao tập trung vào cái phần mềm điều tra SPSS được nữa. Có một điều gì đó khác thường, ban đầu chỉ là cái chấm rất bé, rồi cứ lớn dần lên. Cuối cùng, nó định hình. Đó là gương mặt San. Không thể chịu được, tôi mở handphone, dò số của cô nhóc, gọi đi. Dù sao, tôi cũng cần trả lại cô ta đôi tất. Đó là cái có khả năng để có cuộc điện thoại bất chợt. San trả lời ngay. Không mấy rụt rè cô nhóc cho biết sau giờ học có thể gặp tôi. Giọng cô nhóc tươi vui: “Em biết công ty anh. Ở đối diện một bãi đất trống. Em sẽ chờ anh ngay trạm xe bus!”.

Vẫn cái ba-lô da cam khoác sau lưng và cái lọ thủy tinh cầm khư khư trong tay, San kiên nhẫn ngồi trên băng ghế kim loại, dưới vòm hoa dây leo. Thấy tôi, cô nhóc cười rạng rỡ. Sinh viên mỹ thuật năm nhất, San đang có bài tập ghi chép hoa lá và côn trùng. Cô nhóc vầy vầy

cái lọ trước mũi tôi :

- Em đã vẽ ong, cào cào, dế, bọ ngựa, chuồn chuồn... Nhiều lắm. Nhưng em còn muốn vẽ đom đóm nữa! Anh đi bắt vài con với em không?

- Tại sao phải là đom đóm? - Tôi ngạc nhiên.

- Đơn giản lắm, tất cả mọi người đều hình dung về đom đóm như một đốm sáng. Còn em muốn nhìn thấy nó, một cách thật sự.

- Có gì hay ho trong việc nhìn thấy một con sâu biết bay và toả sáng chứ?

-Ồ, em không biết! - Cô nhóc nhăn nhó, gãi những lọn tóc xoắn xù lên - Chuyện này hơi giống từ hạnh phúc. Người ta ao ước ánh sáng của nó, nhưng ít ai nghĩ thật kỹ xem khi nhìn gần, hình dáng rõ ràng của nó sẽ như thế nào...

Cách so sánh mơ hồ khiến tôi bối rối. Nhưng trong điều San nói, có gì đó đúng đắn. Hình như tôi cũng như bao người khác, luôn vững tin với vài sự lựa chọn chớp nhoáng, được quy ước sẵn. Chẳng bao giờ tôi suy nghĩ nghiêm túc xem mình ao ước gì trong cuộc đời này.

Cũng chưa bao giờ tôi tự hỏi mình có hạnh phúc không, thời gian của cuộc sống có được sử dụng tốt hay không... Chẳng chú ý về buồn bã của tôi, San áp chai thủy tinh vào gò má: "Bây giờ thì hơi sớm. Trời tối chút nữa, mới bắt được đom đóm anh ạ!". Tôi và cô nhóc đi bộ vào khu đô thị mới. Con đường sạch sẽ. Các ngôi nhà yên ả sau hàng rào gỗ trắng. Hoàng hôn buông xuống bên kia con sông đào. ánh sáng đỏ thắm nhuộm vạn vật vào thứ nước quả đậm đặc sánh. "Cô muốn ăn chút gì không?" - Tôi hỏi. San gật ngay: "Ôi, em đang đói meo!". Ngồi trong quán ăn nhanh Lotteria, cô nhóc ngặm ngon lành từng miếng lớn shrimburger, hút sạch cốc trà chanh, sau

đó chống cằm nhìn tôi, gương mặt tái xanh tươi tỉnh hẳn lên :

- Ngồi đây không bị mưa ướt hay gió lạnh. Được những tấm kính lớn che chắn. Nhìn thấy thế giới ngoài kia, biết tất cả, nhưng mình không làm gì cũng không sao!

- Cô có thích được an toàn như thế này mãi không? - Tôi hỏi hộp.

Câu trả lời của San đột nhiên trở nên quan trọng với tôi siết bao.

- Không anh ạ! - Cô nhóc lắc mạnh, cười - Như thế thì chán lắm. Em mới 19 tuổi. Em muốn khám phá mọi thứ, lao vào nó, không chỉ nhìn và tưởng tượng. Hy vọng là em đủ can đảm.

Cô nhóc nhất định thanh toán một bữa ăn với tôi. “Ồ, phải công bằng chứ!” - San kêu lên, cười vui vẻ. Bỗng dưng, cô nhóc xa lạ trở nên gần gũi khác thường, hết như tôi đã biết cô từ rất lâu. Hết như bao nhiêu ngày tháng qua, cô vẫn nằm yên bên trong tôi, để đến hôm nay bước ra, cười tươi, chạy trên vỉa hè, giữ mãi trong đầu ý định tìm bắt những con đom đóm...

San và tôi chạy ra lại bãi đất của những thân cây nhỏ gầy guộc. Lần theo tiếng nước mưa chảy âm vang khe khẽ trong lòng đất, chúng tôi tìm được những bụi cỏ dại mọc um tùm quanh cái miệng cống xây bằng gạch. Có một vũng đất hõm xuống, đọng đầy nước. Mấy chục con đom đóm quần tụ, bay ngang dọc như các tia lửa nghịch ngợm. Chẳng khó khăn gì, tôi bắt được vài con đom đóm, cất vào chai thủy tinh, cài nắp lại, đưa cho San. Tôi bỏ thêm vào đó vài nhánh cỏ. Cho đến khi tiễn San lên cái xe bus hai tầng, hình ảnh con côn trùng nhỏ bám trên cọng cỏ dại, tỏa sáng lờ mờ làm tôi buồn khủng khiếp. Cô nhóc áp cái trán dơ vào kính xe, nhìn hút theo tôi.

Tôi chia tay với Linh vào mùa hè đó, chẳng có nguyên cớ nào rõ ràng. Tôi không thể giải thích cho cô ấy về cảm giác hạnh phúc mà

tôi đã tìm thấy. Niềm vui được chạm tay vào ước mơ của chính tôi, chứ không do ai khác nhào nặn ra. Lao đầu làm việc, cái luận văn cao học rồi cũng hoàn tất. Mọi thứ thay đổi hết so với kế hoạch hảo hảo trước kia. Tôi đi làm cho một công ty mới mở, chưa có tiếng tăm, nhưng cơ hội thử thách thú vị và đáng giá. Đôi khi buổi tối tôi nằm một mình trên mái nhà. Tôi nghĩ về những tên gọi khác nhau của hạnh phúc và tình yêu, về lũ đom đóm bay trong bóng đêm như các tia lửa, về đôi tất có tai, và cô gái nhỏ đeo trên vai cái ba-lô đi khắp nơi. Nhưng mà không nên nghĩ nhiều quá. Sáng mai, tôi sẽ chạy đến trường tìm San, nói hết với cô những gì đang khiến tôi ứa nước mắt. Tôi biết mình can đảm.

Truyện ngắn

Vé đêm Jazz

Hoan - Lạc đà cô độc

11 giờ đêm. Xe bus chuyển chót của ngày vào trạm. Vị khách cuối cùng bị tổng cổ khởi cửa xe. Tôi lếch thếch đi bộ xuyên qua đoạn đường vắng ngắt dài dằng dặc. Trên cao, giữa các vòm cây cổ thụ sẫm đen, đèn cao áp hắt xuống từng luồng sáng lạnh lẽo vô cảm. Tôi co ro hai tay trước ngực, lạnh gáy. Trùm jacket lên đầu, tôi guồng chân chạy. Nhưng cũng chỉ được non nửa đường. Sau một ngày chìm lìm trong công việc, sáng nghe lịch sử nghệ thuật trên giảng đường, chiều vẽ trang trí tại lớp, tối làm âm thanh ánh sáng ở quán bar, sức lực hoàn toàn rời bỏ tôi. Vừa lết chân uể oải, tôi vừa thở dốc như một con lạc đà ngu ngốc. Tôi vừa nói gì nhỉ? À, đúng, tôi rất giống loài lạc đà: Đôi mắt to quá khổ trên gương mặt nhỏ thó, mái tóc ngắn bù xù hơi ngật ra phía sau trên cái cổ còm nhom. Để che giấu cánh tay và đôi chân gầy kheo khêu, trang phục quen của tôi là chemise lưng thùng, quần jeans dày cộp, bạc phéch ở mông và đầu

gối. Mặc dù là cô gái 20, nhưng tôi chẳng hề ảo tưởng sức hấp dẫn của mình. Tôi đăng trí, óc hài hước đi vắng. Do quá nhút nhát, mỗi khi hiện diện giữa chốn đông người, hoặc im lặng, hoặc tôi sẽ phun ra vài câu nói ngớ ngẩn làm đám đông im lặng đi vì ngạc nhiên, rồi sau đó học sẽ cười rộ lên như một cánh rừng đầy khỉ. Dù gương nhẹ với kẻ kém cỏi, người nhà vẫn nhận xét về tôi một cách buồn rầu: “Ngày nào đó, nếu một chàng trai để mắt đến nhỏ Hoan, tất cả chó mèo trong thành phố sẽ mặc quần đùi!”. Hồi đầu năm học thành linh xảy ra một chuyện bất thường. Ồ, chưa có chàng trai nào để ý đến tôi hết ráo. Mà tôi chính là tôi đã để mắt tới một chàng trai.

Đó là buổi sáng mưa lạnh, tôi đến trường sớm. Ngoài sân trời âm u. Sau khi chuẩn bị giá vẽ, tôi ngồi co ro giữa những cuộn giấy trong góc lớp, ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ bồng bênh, bỗng tôi ngỡ như mình đang gối đầu lên đám mây xốp mềm, êm ái. Một đám mây phảng phất mùi thơm dịu dịu của gỗ và cỏ. Đám mây chạm phớt qua trán tôi, như một ngón tay ấm áp. Tất nhiên là dù ngủ mơ, tôi vẫn quờ tay, giữ đám mây thần kỳ ở lại bên mình. Văng đến tai tôi tiếng cười trầm khế. Mở choàng mắt. Đông đang cúi xuống bên tôi. Gương mặt cậu ấy rất gần, đến mức tôi có thể thấy rõ mấy đốm sáng trong đôi mắt nâu nhạt. Học cùng lớp đến gần hai năm, thú thật chưa bao giờ tôi đứng gần Đông quá 2 mét. Biết nói thế nào nhỉ, uh, huh, cậu ta thuộc về thế giới hoàn toàn khác biệt. Một thế giới của những người hoàn hảo, nụ cười hạnh phúc luôn nở rộng trên hàm răng trắng bóng, mặc quần áo đắt tiền, đi xe cộ lạ lẫm, trong đầu luôn có những vô số bí mật thú vị. Và xung quanh cậu ấy, cơ man các cô nàng thật xinh tươi... Đôi khi, tôi nhìn trộm cậu ấy từ xa, mơ mộng chút ít. Chẳng ai biết tôi đang nghĩ gì đâu. Một đôi lần, Đông bắt gặp mắt tôi. Cậu ta quay đầu, đổi nhìn sang hướng khác ngay. Thế mà lúc này, Đông lại quỳ, bàn tay ân cần đang kê cho tôi gối đầu trên chiếc áo khoác thơm và ấm.

Hoảng hốt, tôi ngồi chồm dậy, chộp cái áo, đưa trả cho Đông. Cậu ấy mỉm cười, chẳng nói gì. Khi đã hoàn hồn tôi chợt nhận ra trong phòng học còn một người nữa. Huy, Anh ta mới theo gia đình từ nước ngoài về, theo học dạng dự thính. Huy lạnh lùng và xa cách đến mức hồi đầu, tôi ngỡ anh ta quên bếng tiếng Việt. Anh ta hay đi cùng Đông, hoặc ngồi một mình, chăm chú với cái ebook. Ngay cả lúc này anh ta cũng chẳng chú ý đến tôi mấy may. Nhưng kệ kẻ xa lạ ấy. Hít một hơi dài, tôi bối rối nhìn Đông vẫn đứng trước mặt tôi, hỏi ngô nghê:

“Có việc gì nữa không?”.

Đôi mắt nâu nhạt lấp lánh:

“À... Đông đang muốn nhờ Hoan một việc nhỏ. Nhưng mà thôi...”.

“Việc gì thế, Đông nói đi. Hoan làm ngay!” - Tôi kêu lên. Cậu ấy đang kiểm cặp vé xem nhóm Jazz Hà Lan diễn ở nhạc viện vào cuối tháng. Vé cực hiếm. Chỉ dân trong nghề mới có cửa đến xem chương trình này mà thôi. Nhưng tôi đoán chắc với Đông, thế nào tôi cũng tìm được cặp vé quý giá ấy.

Chơi piano chủ lực trong quán bar tôi làm việc là sinh viên năm cuối nhạc viện. Một mẫu người táo vát và rành mạch như cỗ máy đếm tiền. Chị ta cho biết đừng mơ xin vé mời. Muốn có thì mua lại giá cao.

“Bao nhiêu hả chị?” - Tôi nuốt nước bọt.

“500 ngàn!”. Bằng một tháng lương làm việc ở quán. Tôi quyết định nhanh:

“Em sẽ lấy một cặp!”.

Chị ta thản nhiên:

“Okay, vậy đưa một triệu!”.

Tôi im sững. Pianist dường như bắt được ta bàng hoàng trong tôi, mỉm cười trấn an:

“Một cặp vé đi với người yêu, không bao giờ là quá đắt, phải không?”.

Có lẽ vậy. Được nghe Jazz hiện đại, thứ nhạc tôi yêu thích nhất. Rồi đi cùng Đông. Hệt như một giấc mơ. Tôi gật đầu: “Ngày mai, chị ký luôn tháng lương của em nhé. Em đưa luôn chiếc xe đạp leo núi mới mua. Nó trị giá đúng 500 ngàn!”. Cỗ máy tính tiền mỉm cười:

“Em di chuyển bằng gì, nếu không có xe đạp nữa?”.

“Em đi xe bus!”.

“Chàng trai được đi cùng em nếu không biết được giá trị tấm vé, và không biết giá trị của em, đó chỉ là gã vứt đi!”.

Tôi nín thinh, hơi rụt cổ. Vì là một con lạc đà ngốc nghếch tôi không biết nói sao trước nhận xét kỳ lạ ấy.

... Gần đoạn về nhà. Dù mệt mỏi, bên trong tôi nở nụ cười rạng rỡ.

Đôi vé ước mơ nằm trong túi áo khoác. Mai, tôi sẽ đứng trước Đông, tự nhiên và bình thản nhất, nói về hai chiếc vé đã có. Cậu ấy lặng đi mất thôi. Cậu ấy sẽ mời tôi đi cùng. Tôi sẽ mặc gì cho đúng kiểu nhỉ? Cái váy dài xám khói và áo len ngắn hồng tro. Tôi có nên tô chút son không? Chao ôi, tôi chẳng dám nghĩ xa hơn... Có âm thanh nhè nhẹ từ đâu đó. Một vệt đèn xe lướt qua rồi mất hút. Vệt sáng không đầy dạt bóng tối, mà chỉ làm màn đêm căng mọng hơn. Vài bóng cây đen sẫm, dài bất tận. Gió rầm rì luồn trong cổ dãi, âm thanh khuếch đại

lên nắp cống. Tốt nhất không nên ngoảnh phía sau. Tôi bước men theo vỉa hè, lắng nghe cảm giác hy vọng bí mật. Đột nhiên, đôi chân tôi đá lên thật nhẹ nhàng. Điều nhảy ngẫu hứng, bất thần nở ra trong tôi nhịp điệu tràn đầy hạnh phúc. Dù chỉ là một mình thôi.

Đông - Đừng nhìn vào mắt lạc đà

Bỏ quách hai tiết đầu, tôi ngồi caffee khuất sau góc hành lang. Khung cảnh yên tĩnh. Nắng xuyên qua các ô gạch. Tôi đang đọc Nắng tháng tám của Faulkner, bản tiếng Anh. Từ dạo đánh bạn với Huy, tôi bắt đầu mượn vài quyển trong tủ sách khổng lồ của cậu ta tha về từ khắp nơi, đọc thử. Vài quyển khó nhằn. Nhưng quyển này thì thật tuyệt. Những trang sách gọi lên cảm giác hoang dã, bất chấp, bị ám ảnh, đầy khả nghi về những mưu mẹo của chính mình. Mấy điều đó thật gần với con người tôi.

Đôi khi, tôi cũng hơi chán ngán cuộc sống. Ba má tôi bận kinh doanh nên thu xếp, đặt tôi vào hoàn cảnh tốt đẹp nhất. Mọi thứ đến với tôi dễ dàng. Từ việc học hành, bạn bè, cho đến những cô gái. Chưa bao giờ tôi có ý định gắn bó lâu dài với bất cứ điều gì. Chiếc xe máy dù hài lòng đến mấy, khi chán, tôi bán phứt, tậu cái khác hay hơn. Vài tháng một lần, tôi đổi số mobile. Những cô gái ngốc nghếch hết chỗ nói. Họ luôn tin rằng tôi cần mọc ra trách nhiệm với họ. Mà trách nhiệm là gì? Là những cuộc trò chuyện lê thê vào cuối mỗi tối. Là chờ đợi đón đưa sau giờ học. Chắc, tôi có thể mời một nàng đi chơi, tiêu tốn kha khá cho vài món quà, nhưng xâm hại tự do của tôi thì đừng hòng. Tuy nhiên, tôi càng tỏ ra phớt lạnh, các cô gái lại càng bủa vây nhiều hơn. Biết sao được, trong chuyện này, tôi chẳng hề cố ý. Tuy vậy, phải đến khi Hoan, cô nàng mờ nhạt nhất khoa Thiết kế, tình cờ để lộ ra cô ấy cũng lưu tâm tôi, thì tình thế thật sự khôi hài. Bỗng dưng, tôi muốn dựng lên một trò đùa, thật điên rồ.

Tôi vẫn nhớ buổi sáng mưa hôm đó, Huy chở tôi đến trường bằng xe hơi nhà cậu ta. Cậu bạn này không thể hiểu được. Về ngoài của Huy giản dị, không mấy may phơ trương. Chẳng hạn chốc nữa, cậu ta sẽ kiếm bãi gửi xe cách trường hàng trăm mét, chứ không đánh xe vào giữa sân như vài thằng điên ti toe. Nhưng, những gì cậu ta biết, cách cậu ta nghĩ luôn khiến tôi giật mình. Một dạng người thông minh đáng sợ. Nghe tôi ba hoa tình cảm “thầm kín” Hoan hướng về tôi, cậu ta cau mày khó chịu:

“Cô bé ấy không phải túp dành cho cậu đâu!”.

Tôi cười phá lên:

“Chỉ cần tớ nhìn vào mắt, cô nàng sẽ tan ra như miếng fromage ném

vào chảo nóng!”.

Huy đập thắng gấp, khiến tôi suýt nhào về phía trước. Rồi xe lại lăn bánh êm ái trên đường.

Vào lớp thật ngẫu nhiên, tôi và Huy bắt gặp cô nàng lạc đà ngủ gật trong góc phòng vẽ. Bộ dạng Hoan y hệt đứa bé thơ ngây, nhưng cũng thật giống một kẻ kiệt sức vì làm việc quá tải. Huy cởi áo khoác, xếp vuống vức, đặt nhẹ dưới đầu lạc đà. Thật ngộ nghĩnh, cô nàng mỉm cười trong mơ, cánh mũi trắng bé xíu hít thở nhẹ nhẹ. Chấm tay vào hộp pastel đó để quên, tôi lại gần định quyết mấy vệt râu trên mặt Hoan. Bất thần, cô nàng choàng dậy. Tôi giấu vội bàn tay.

Tường áo khoác của tôi, Hoan trả lại, mặt đỏ ửng. Tôi liền thoảng về cặp vé Jazz vớ vẩn, nhờ lạc đà tìm giúp. Cô nàng sập bẫy tức khắc. Chứng kiến tất cả những điều ấy, Huy hoàn toàn im lặng.

... Đã đến giờ giải lao. Những chỗ ngồi trong quán đông dần. Một cái bóng rụt rè đổ xuống trang sách. Hoan đứng trước mặt tôi, bối rối vịn ngón tay.

- Có việc gì không, lạc... à Hoan? - Suýt nữa thì tôi buột miệng.

- Đã có vé nghe Jazz Hà Lan tối nay! - Hoan nói khẽ, đưa ra chiếc vé nhỏ

- À được đấy! - Tôi đưa tay cầm vé hờ hững, nhìn lướt qua, hỏi cho có chuyện - Kiểm vé mời khó không?

- Cũng không khó lắm... - Hoan thì thầm, như muốn nói gì thêm.

- Cảm ơn nhé. Tôi sẽ hỏi xem ai thích nghe Jazz, tối nay rủ đi cùng kéo uống vé mời - Tôi nói nhanh, chấm dứt câu chuyện vô vị.

Trong khoảng khắc ngắn, đôi mắt to tướng của Hoan nhìn thẳng vào mắt tôi, chết sững, rồi hóa thành hai tấm kính lớn chao đảo dữ dội.

Chà đừng bao giờ nhìn mắt những cô nàng ngốc nghếch. Sẽ rất khó chịu. Tôi thoát ra khỏi cảm giác khổ sở đó bằng cách quay trở lại quyển sách đọc dở. Huy cầm cái ebook đi ngang qua, không dừng lại. Bóng cậu ta khuất ngay giữa nắng.

Huy - Nụ hôn trên trán lạc đà

Suốt buổi chiều, tôi không sao tập trung vào bản thiết kế trên máy Mac. Tôi nhìn lên trần nhà, nghĩ về lạc đà bé bỏng. Thật kỳ dị, mỗi khi hình dung gương mặt Hoan, rồi dáng vẻ ngây thơ vụng về của cô, tôi xúc động thất tim. Trên đời này, có một số ít người thật đặc biệt. Họ cất giữ mọi dây hạnh phúc của bạn. Họ gợi lên trong bạn bao nhiêu ký ức tốt lành. Một cách mơ hồ, bạn biết, phía sau vẻ bình thường và vụng dại kia, chính là bí mật của những gì mà bạn muốn tìm kiếm: Lòng tốt sáng trong, tình cảm nhiệt thành, niềm vui sống

dịu dàng, vô bờ bến. Bạn yêu quý người ấy, nhưng bạn chỉ dám dõi theo từ xa thôi. Tôi ít phê phán kẻ khác. Mỗi người đều có những lý do khác nhau. Nhưng cái cách Đông nói về Hoan thường làm tôi phát điên lên. Tuy nhiên, làm tôi đau nhất, chính là tình cảm chân thành lạc đà bé bỏng dành cho cậu bạn ích kỷ chết tiệt ấy. Tôi không sánh sỏi lắm tâm lý của các cô gái. Lạc đà bé bỏng đã chọn Đông, như vậy tôi chẳng có tí teo hy vọng nào trong mắt cô gái kỳ diệu ấy, phải vậy không?

Hình ảnh Hoan cứ ám ảnh tôi như thế. Đến mức, rất nhiều buổi tối, tôi phóng xe máy đến quán nhạc, nơi cô làm điều chỉnh âm thanh ánh sáng. Ngồi khuất trong góc, đội mũ lưỡi trai che mặt, tôi chăm chú dõi theo cô làm việc. Đôi mắt to tướng thì thoảng hướng vào một điểm nhìn vô hình nào đó mỉm cười với những suy nghĩ thoảng qua trong đầu. Đến quán nhiều lần tôi cũng quen người chơi piano. Chị ta hơi khó chịu, hơi ranh ma, nhưng là người sòng phẳng có thể chấp nhận được. Hơi phức tạp một chút, tôi cũng mua được cặp vé hạng nhất nghe Jazz Hà Lan, từ người chơi piano này. Khi giao vé cho tôi, chị ta cầu nhàu:

“Cậu rủ ai đi cùng? Cô nàng nào mà may mắn thế nhỉ? Hừm, tôi biết có một người bỏ cả một tháng lương và chiếc xe đạp để được đi cùng anh chàng cô ta thâm yêu từ lâu...”. Dù biết Hoan hơi khờ khạo, nhưng nghe điều ấy từ miệng kẻ khác, hết như tôi bị đâm mạnh vào khoang bụng. Tôi hôm qua, sau khi quán bar đóng cửa, tôi lặng lẽ chạy theo sau xe bus. Nhìn điệu nhảy ngộ nghĩnh của lạc đà bé bỏng trên vỉa hè, tôi đã mỉm cười vui mãi không thôi.

Điện thoại, Đông uể oải hỏi tôi có muốn đi nghe jazz không. Cậu ta sắp vào xem một bộ phim Mỹ, sẽ cho tôi vé nhạc. Tôi quyết định gặp Đông. Trước cửa rạp ciné, cậu bạn đứng với mấy cô gái. Họ cười đùa khá ồn ào. Nhìn thấy tôi, Đông rút hai chiếc vé quần quèo trong túi áo, vội vã dúi vào tay tôi.

“Sao cậu không dùng cặp vé này?” - Tôi hỏi lạnh nhạt. Đông khựng lại, rồi cười toáng lên:

“Jazz chán ngấy. Tớ không muốn làm màu tối nay. Với lại mấy cái vé mời rẻ bèo kiểu này kiếm đâu chả được!”. Đột nhiên vụt ra ngoài tầm kiểm soát của chính tôi, cánh tay tôi túm chặt ngực áo cậu bạn: “Cậu là đồ khốn, biết không?”.

Vùng mạnh ra, Đông nhìn tôi bằng cặp mắt nâu rỗng tuếch, miệng cười nhạo báng:

“Thôi nào, cậu uống say hay sao mà phát điên lên thế!”. Tôi quay lưng bỏ đi.Ừ, có lẽ tôi cũng điên thật. Tranh cãi với một kẻ như Đông

thì có ích gì.

Tôi nhìn đồng hồ. Gần 7 giờ tối. Tối nhét hai vé vào túi, phóng xe đến quán bar. Hoan đang cúi cúi bước qua cửa, không nhìn ai. Bị chặn ngang lối đi, cô gái ngược nhìn tôi, mí mắt sưng đỏ vì khóc. Tôi nói vắn tắt:

“Xin nghỉ làm tối nay. Đi cùng tôi!”.

“Đi đâu?” - Câu hỏi sợ hãi.

“Nghe jazz Hà Lan!” - Tôi chạm nhẹ bàn tay vào vai lạc đà bé bỏng.

Chúng tôi vào khán phòng bằng cặp vé của Hoan. Đôi vé tôi mua, tặng lại cho đôi tình nhân đang tuyệt vọng trước cửa nhạc viện. Hoan nhìn tôi bàng hoàng, mỉm cười, thì thầm: “Giống như phép thần tiên trong phim hoạt hình Shrek ấy!”. Chúng tôi ngồi sâu vào ghế chìm đắm trong biển tấu không ngừng của những bản nhạc. Thế giới chung quanh bỗng lùi xa, nhẹ bỗng, tràn đầy cảm xúc dịu dàng. Trong dòng chảy âm nhạc mê hoặc ấy, dường như mọi thứ đều bay lên, mọi căn cỗi, tính toán được tha thứ. Trái tim bỗng rộng mở, đầy hy vọng và sướng vui khi nhớ rằng ngay cạnh đây, là người mà ta chờ đợi từ rất lâu, để thương yêu.

Tôi đưa Hoan về nhà, sau đêm nhạc. Đường vắng lặng. Bóng đêm. Gió. Tôi dừng lại, lấy áo cất dưới cốp xe cho Hoan. Cô đắm đắm nhìn cái áo khác, thì thào:

“Là anh ư, Huy?”.

Chẳng biết nói sao, tôi đặt nụ hôn lên trán lạc đà.

Nguồn: Vnthuquannet- Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 02/03/2008 11:32:56 CH